

**Commentariorum ac disputationum, in tertiam partem divi
Thomae tomi quinque**

Priorum vigintisex Quaestionum eius Partis expositionem complectens

Suárez, Francisco

[Köln], 1617

Index Rervm, Qvae Hoc Volvmine Continentvr.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-93775](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-93775)

INDEX RERUM, QVAE HOC VOLVINE CONTINENTVR.

Prior numerus paginam indicat, posterior columnam; littere vero sub eis
res indicat as contineri.

A

Aaron.

B Aaron quomodo sacerdotum incepit: dicitur, cum ante illum sacerdotes aliqui fuerint. pag. 701. col. 2. lit. A

Aaronis sacerdotum non aequa Christi representat, ac representat sacerdotum Melchisedech.

705. 2. D. E

ABRAHAM meruit, saltem de congruo, ut ex eo Christus descendit. 262. 1. C

Accidentia.

Accidentia assumi non possunt ad vniuem hypotheticam. 322. 2. E

Accidens separatum, quamvis per se sit, non subsistit, neque assumi potest. ibid.

Accidentia: formas media humanitate assumpit Verbum in sua hypothesi. 335. 2. A. Non tamen immediate secundum hypothesim. ibid. B

Accidentia habent propriam existentiam accidentalem. ibid. E

Accidentia assumpta sunt per substantiam tanquam per medium. 356. 1. A

Accidens neque est medium quod, neque medium quo, ad assumptionem natura. 357. 1. C. D

Accidens non est dispositio ad vniuem. ibid.

Accidens separatum non est capax maiori intentionis, quam in-
hahrens. 392. 1. A

Accidentia humanitatis Christi habent quandam infinitatem: Et
an omnia sunt in infinita, ac ipsius virtutis. 394. 1. B

Accidentia alicuius subiecti non possunt comprehendendi, nisi ab eo
quo subiectum comprehenditur. 431. 1. E

ACEPHALI heretici in Christo vnam naturam permissione
constitam posuerant: Et unde sic dicti sunt. 189. 2. B

ACTVS. Actus Dei. Actio Christi. Actus Christi. Agens.

Actus Christi non componitur ex actu voluntatis humanae &
divinae: nec physique, nec moraliter. 40. 2. D. E. & 41. 1. A. B

Affertentes, ex tali compositione sumi valorem in actibus redargu-
antur. ibid.

Actus eterque, scilicet voluntatis divinae & humanae, per se habet
suam propriam libertatem. ibid. Quamvis daretur unio mor-
alia inter tales actus, impertinens est ad valorem infinitum
illorum. 41. 1. B. C

Actioe quomodo dicuntur esse suppositorum. 42. 2. E. Et singu-
larium. 59. 2. C

Actus humani Christi non habent immediatam vniuem adver-
bum. 43. 2. E

Actioe vel passiones Christi externa a voluntate illius imper-
sae non habent infinitum meritum, nisi per denominationem
extrinsecum ab actibus voluntatis. 43. 2. E. & 44. 1. A

Habebant tamen in se a formaliter infinitum valorem in ra-
tione satisfactionis. ibid.

Actuum Christi dignitas infinita sumenda est ex vniione persona-
li, quam habent cum Christo. 44. 2. D

Actus valorem physicum habet a principio agendi, moraliter vero
ab ipsa persona operante immediate. 45. 1. E

Actio Christi, quamvis physique finita sit, est moraliter infinita. 47.
a. C

Actus valor ad satisfactionem & meritum, est quid distinctum à
reali ipsius bonitate. 48. 1. B

Actus tendere potest ad obiectum infinitum per habitudinem rea-
liter finitam. ibid. 2. A

Actioes Christi, & eius satisfactionem, ex ratione qua infinita-
rem habebant, esse sub dominio Dei negantes improbansur. 77.

2. B

Actus procedens a gratia, cur posse habere valorem miriti ad con-
sequendam gratiam & gloriam, & non ad satisfaciendum

Deo pro iniuria illis facta. 86. 1. A

Actus peccatoris, quantumvis bonus & supernaturalis, non est per
se sufficiens ad expellendam culpam. 97. 2. C

Actus, ut est precise a libero arbitrio, non potest esse ultima dispo-
sitione ad rem: sicutem peccati. 98. 2. E

In actu nostro nihil est, quod non fiat a nobis. 99. 1. E

Per actu nos perficiens in obiecto Deo, quam per habentes, quomodo
sit intelligendum. 101. 1. B

Actum eum esse satisfactorium & meritorium simul non re-
pugnat. 109. 1. B

Actus hominis in se nullus est, qui de potentia absoluta esse non pos-
sit cum vniuersali culpa habituali. 13. 2. E

Actus amoris non habet formaliter oppositionem cum actu peccati
venialis. 114. 1. A

In actibus divina voluntatis, quamvis eternis, quomodo sit ali-
quid prius & posterius. 125. 2. E. In re ipsa nullus est ordo prio-
ris & posterioris, sed in virtute & secundum rationem. 126. 1.
A. Unde hic ordo sumendum. ibid. C

Actuum divina voluntatis duplex consideratio. 133. 1. E

Inter actus cretatos & divinos differentia, ob quam vnu & idem
actus diuinus, potest terminari ad vnum vel plura obiecta, non
vero cretatu. 135. 2. B

Actioes aliquam vnure duo extrema tribus modis intelligi po-
test. 205. 2. B

Actio vitalis & immaterialiter necessario patet esse a potentia cu-
m est actus. 411. 1. A. 514. 1. A

Actus liberi, & mysteria gratiae a nullo homine vel angelo natu-
raliter cognoscipossunt. 446. 1. E

Actus liberos existentes Christus cognovit per scientiam infusam.
ibid. 2. B

Actus liberi presentes, quomodo occultari vel reuelari possint. 446
2. E. & 447. 1. A

Actio necessario supponit in causa vim agendi. 489. 1. B

Actus secundus essentialem supponit primum. ibid.

Actio vt actio, dicit transcendentalis habitudinem ad causam
agentem. ibid. C

Actio terminus necessario debet prahaberi aliquo modo in prin-
cipio, tam principali, quam instrumentali. 498. 1. C

Actio supernaturales quod substantiam dantur. 500. 1. B

Actio supernaturales, etiam secundum quod supernaturales, pro-
cedunt a nobis potentia. ibid.

Actio per quid formaliter constituantur in ratione vitalis, & li-
beri. 510. 1. A

Actio qua gratia sit medio instrumento distincta est ab actione
qua est a Deo absque vlo instrumento. 513. 1. E. & 2. A

Actio, que per instrumentum a Deo miraculo se fit, diversa est ab
ea, quam solus Deus facit, non tantum numero, sed etiam spe-
cie. ibid. 2. A. B

Actioem specificari a principio, in quo sensu sit verum. ibid. C

Actioes & passiones Christi omnes fuerunt nobis salutares, &
propter nostrum bonum aliquo modo facta. 518. 2. A

Non

Index Rerum.

- Non est tamen verisimile, omnes illas per se ac proprie esse
elue concurrere ad productionem gratiae, qua in nobis sit, ibi-
dem.
- Actio Christi vel passio, qua prateriit, non potest esse instrumen-
tum actionis supernaturale. 517.2.B
- Actus delectationis seu voluntatis sensibilis in Christo fuit. 54.6.
2.E
- Actus Christi ut viatoris, quo modo fuerint liberi. 603.1.E
- Actus omnes Christi Deus in particulari prae definiuit ab soluta vo-
luntate. ibid. 2.A.B
- Actus suos cum Christus videbat a Deo prae definiitos, non ideo vi-
debat se teneri ad illos ex precepto faciendos, ibid. D.E
- Actus non praecepti, lices sunt a Deo prae definiiti, non ideo sunt sub
obligatione. 604.1.A
- Actus efficaces voluntatis in Christo fuerunt perfectissime. 608.
1.C
- Actus inefficaces in Christo fuisse demonstratur. ibid.
- Actus inefficaces in Christi voluntate fuerunt, ut natura est. ibi-
2. A
- Quod quid sit varie explicatur. ibid. B
- Actus contrarii non possunt esse simul in eodem, si vere contrary
sunt. 611.1.A
- Actus efficaces voluntatis Christi semper fuerunt conformes vo-
luntati diuinae. 611.2.E
- Actus efficacem non conformem diuina voluntati, qualiter Chri-
stus habere potuerit. 612.1.C
- Actus inefficaci voluntas Christi interdum voluit, quod absolute
& simpliciter Deus nolebat: semper tamen huiusmodi actus e-
rat conformis diuinae voluntati. ibid. 2.C
- Inter actus voluntatis Christi quomodo nulla fuerit repugnantia,
ibid. D. & E.
- Actus creatus liber nullus est immutabilis. 623.1.A
- Actus idem numero extendi non potest ad plura obiecta per com-
positionem & unionem realium partium distinctarum. ibid.
2. A
- Actus creatus non potest idem ex necessitate terminari ad Deum,
libere vero ad proximis. ibid. D
- Actus Christi, prout erant ab illius humana voluntate, non cade-
bant sub merito eiusdem Christi. 633.2.E
- Actus hi, quantum ad alorem infinitum, quem habebant ex co-
junctione ad Verbum, non cadebant proxime sub merito Chri-
sti. 634.1.A
- In actu interiori solo reperiiri potest malitia adoracioni contraria,
& qualiter. 765.1.D.E. & 2.A.B
- Vide Opera, Meritum, Voluntas.
- Adam.
- Acta peccatum cur pluribus communicetur quam gratia Christi.
55.1.D
- Adam peccante, quomodo fieri potuit, ut omnes homines in eo
pe ceterint. 81.1.A
- Acta peccatum infinitum est ratione extensionis & multiplicatio-
nis. 82.2.A
- Acta mysterium incarnationis reuelatum est ante lapsum, sed non
ipius causa. 120.1.B. 152. C
- Adam fuit primus vates, qui de Christo prophetauit. 120.1.D
- Adam ante peccatum per fidem incarnationis gratiam obtinuit.
ibid. & E
- Adam quomodo mysterium crucis agnouerit. 121.1.E
- Adam non fuit precius sui casus. ibid. C
- Adam non cognovit in particulari omnia, qua Patres ex ipsis
verbis colligunt. ibid. 2.B
- Acta electio ad gloriam, ante ceteris in Deo permissionem peccati e-
ius. 142.1.D. Imo & voluntatem dandi gratiam & iustitiam,
in qua creatus est. ibid.
- Acta peccatum fuit occasio passibilitatis, & mortalitatis in carne
Christi. 146.2.C
- Adam licet non peccasset, an Deus carnem assumeret. 160.1.C
- Adam si non esset peccaturus, in iustitia originali crearetur, & se-
sent generationes hominum. ibid.
- Adam non peccante, eius posteri non erant habituri carnem pas-
sibilem. ibid. 2.E & 162.1.A
- Acta posteri peccare potuerint in statu innocentia. 166.2.A
- Acta ipsam singularem naturam cur Verbum assumere non debu-
rit. 327.1.C
- Adam cur non dicendus sit homo celestis ratione sua productionis.
329.2.B
- Acta infusa fuerunt omnes virtutes ab instanti creationis. 376.
1.A
- Inter Acta peccatum & Christi gratiam quanta sit differentia.
401.2.C. & 643.2.B
- Adam etiam in statu innocentia fuit membrum Christi, atque
deo Christus illius caput. 404.1.B.C
- Acta intellectus inter humanos perfectissime, excepto Christi. 409
2.D
- Adam in statu innocentiae multarum rerum scientiam habuit,
quas pro eo statu experiri non potuit. 471.2.A.B
- Adam infusa sunt species ad scientiam, & non ad experientiam,
472.1.B
- Adam meruit sibi & suis posteris odium & inimicitiam. 621.1.
A.B
- Acta in statu innocentiae ex meritis Christi praeviis data iusti-
tia & iustitia. 640.1.D.E
- Adam filius adoptivus Dei in statu innocentiae. 716.1.A
- Admiratio.
- Admiratio vere & proprie fuit in Christo. 552.2.B
- Admiratio aliqua in cognitione requirit, & aliquid in appetitu
ponit. ibid. 2.D
- Admiratio varijs sunt modi, quot, & qui. ibid. E
- Admiratio in Deo locum non habet. 553.1.A
- Admiratio qui modi fuerint in Christo. ibid. B.C
- Admiratio quomodo in appetitu sensitivo locum habere posse. i-
bid. D.E
- Adoptio, Adoptio diuina, Adoptiui filii.
- Adoptionis natura & conditiones. 712.1.A
- Adoptionis nomen ab humanis ad diuina per uniuersam conu-
tientiam translatum. 712.1.B. 713.1.A
- Adoptare alios in filios, qualiter Dea conueniat. 712.1.C
- Adoptionis Dei nihil aliud quam creatura rationalis iustificatio est.
713.1.A. & quo modo in eo adoptionis conditiones feruentur.
744.2.E. & qualiter adoptionis terminum non transcedat.
ibid. & 745.1.A
- Inter humanam & diuinam adoptionem duae notanda differen-
tiae. 745.1.B
- Adoption humana per salam extrinsecam acceptiorum sit, sicut
diuina, per quam filius inherentem accipit iustitiam. 738.4.
A.B. & 743.2.D
- Adoptionem humanam sola relatio rationis consequitur, diuina
vero realia & vera. 713.1.D.E
- Adoptioni accidentale est quod persona qua adoptatur, precessit
in suo esse reali ad adoptante. ibid. & 2.A
- Ad adoptionem non requiritur, adoptantem posse habere filium
natural. m, quem adoptati imitentur. 713.2.D
- Adoptare filios cur non posse Angelus. ibid. E. & 714.1.A
- Ad adoptionem nec necessaria est conuenientia in natura specie-
rum, nec in persona qualitatis, nec ordo ad paternam successio-
nem in hereditate. 714.1.A
- Adoptionis creatura irrationalis est incapax. 715.2.B
- Adoptionem diuinam sola illa creatura persona participat, qua per
gratiam iustificata est. 716.2.C
- Adoption filiorum Dei, quo modo per Christum data. ibid. 1.A.B
- Adoption circa personam, non circa naturam versatur. 742.2.D
- Nos, cum adoptamur, non ad gratiam, sed ad aeternam hereditate-
rem adoptari dicimur. ibid. 2.E
- Adoptio

Index rerum.

Adoratio non est unio Verbi cum humanitate. 743. 2. B. & quomodo in hoc ab infusione accidentia gratia differat. 744. 1. A. ibid. 2. D. E.
Adoratio omnia divina et gratia ex gratuita benevolentia prouenient, non est conuersio. 743. B. C.
Adoratio non habet locum in homine respectu naturalis beatitudinis. 745. 1. C.

Vide Filius & filiatio.

Adoratio.

Adorationis nomen ad quid significandum imponit, 814. 2. E. & 815. 1. A.

Adoratio qualiter ab honore differat, 756. 2. A. per totam.

Adoratio est actus honorandi alteram, se illi ut superiori submittendo. 757. 1. A.

Adorationis actus quomodo ad iustitiam pertinet, ibid. B

Adoratio ad Deum terminata actus est religionis, que vero ad homines, aliarum virtutum, ibid. & C.

Adoratio est formaliter actus voluntatis, supponens actum intellectus, bonam scilicet conscientiam alterius. 757. 1. C.

Deratione adoratio non est quod res adorata percipere possit honorem, qui ei tribuitur. 800. 1. C. 820. 1. D.

In adoratione duplex actus distinguendus, unus internus a voluntate elicitus, alter externus & imperatus, cui magis adoratio nomen conuenit. 757. 2. A.

Adorationis actus a voluntate eliciti obiectum quod est cultus, obiectum vero cui persona qua adoratur. 757. 2. C.

Totus autem actus ad rationis obiectum est ipsa persona seu res adorabilis. ibi. 2. D.

Adorationis actus, quod alter ab actu humilitatis differat. ibi. E.

Adorationis Dei veram & propriissimam in actu mere interno & spirituali reperiri posse, ex Scriptura ostenditur. 759. 1. C.

Ratione probatur. 761. 2. B.

Adoratio ratio non in quovis adorationis actu directe attingitur. 785. 2. B.

Adorationis affectus qui est actus a voluntate elicitus versus potest circa actus suos, & spei, aliarumq; virtutum, ut in materia circa a quam. 761. 2. D.

Adoratio & oratio, licet penes rationes formales differant, interdum possunt in eadem actione conuenire. 762. 1. E. 785. 2. C. D.

Adorationis actus tam intellectus quam voluntatis, varijs numerantur. 763. 1. A. B. C. D

Adoratio exterior semper supponit affectum adorandi, non vero interior adoracionem. 763. 2. B. & 764. 4. B.

Adoratio exterior, qualiter interior reuerentia signum. 764. B. C.

Adorationis materia circa quam esse potest omnis actus virtutis, tam interni, quam ex eterne, si in eo fuerit proprietas ad significandam animi submissionem. 764. B. A. Hanc autem proportionem non habent omnes actus virtutum respectu adorationis sicut sumptus, bene tamen cultus Dei in communione. 764. 2. E. & 765. 1. A. B.

Adorari a dicto aliquid quid sit. 785. 1. C.

Adorationis nomen in rigore tribui potest cultui hominibus exhibito. 772. 1. B.

Adoratio vera alicuius, necessario referenda est ad ipsum propriam intentionem. 800. 1. B. Nec sufficit solus actus externus. 805. 1. E.

Adoratio exterior solam per homines reperiatur. 766. 1. D. E.

Adoratio alia interior, alia exterior, & qui in virtuaque, & 766. 1. A. per totam. Qualibet ex his vera adoratio in sua specie, & una quan doque perfectior est. alia. ibid. 2. C.

Adoratio in latram, duliam, & hyperduliam diuinitur. ibidem D.

Adoratio uniuerso dicitur de latria & dulia. 767. 2. C. sepe tamen nomen unius ex his speciebus, analogice tribuitur alteri. 768. 1. B.

Adoranda ratio & res adorata eadem res esse potest. 776. 2. D.

Adoratio alia absoluta, que soli rei intellectuali propter se datur, alia respectiva, que adorantur res inferiores propter alterius rei dignitatem, & excellentiam cui coniunguntur. 768. 1. B. 813. 1. D. E.

Adoratio propria respectiva nominibus sacris debetur. 822. 1. D. E.

Adoratio eadem potest simul esse absoluta & respectiva, respectu diversorum obiectorum materialium. 809. 1. A.

Adoratio rerum sacrum non propriis terminatur ad Deum ut obiectum quod per se primo adoratur. 815. 2. A. B.

Adoratio Deo debita.

Adoratio Deo debita singularis est, & nulli creature communica bilis. 768. 1. A. B.

Adoratio qua Deus adoratur, eiusdem speciei atome est in ratione latere in omnibus actibus, quantumvis diversa sint rationes. 760. 1. C. D.

Adorations actus non sunt gratiarum actio pro beneficiis & satisfactiis, qua Deo pro peccatis offeruntur. ibid. 2. A.

Adorations actus exterior soli Deo debitus, qui nam. ibidem 1. D. E.

Adoratio Christi.

Adoratio one latrare, qua tota Trinitas adoratur, adorandus est hic homo Christus in humana, ac diuinaz natura subsistens. 775. 2. E.

Adoratur Christus una eademque adoracione qua Deus. 776. 1. C.

Qua simil etiam adoratur eius humanitas. 777. 1. D. E. licet non & que principaliter ad illam pertineat, ac ad ipsam personam. 778. 1. B.

Adoratio haec quamvis in materiali obiecto differat ab adoratio ne Verbi, se undum se, essentia litera autem ad eum illa. ibid. 1. C. D. Christus ut homo praecisa, propter dignitatem quam habet eius humanitas ex vi visionis, non adoratur perfecta latrare. ibid. E. & 2. A. B.

Adorari potest Christus propter eximiam sanctitatem creatam a sima sua, adoratio & hyperdulia ibid. 2. E. & 779. 1. A.

Adoratio qua debetur Christo qua redemptori, est eiusdem speciei cum ea que humanitatis ratione visionis tribuitur. 779. 1. C.

Cum adoratur Christus hyperdulia illa, coadetur diuinitas ibi. 2. A.

Quomodo una tantum adoracione Christus adoreatur ibid. 1. D.

Cum in Christo non intelligi gamus unica tantum excellentiam ex virtute naturae resurgentem, cui unica, eademque adoratio ex parte naturae debetur ibid. 2. C.

Adoratio humanitatis Christi.

Adorari potest humanitas Christi, ut a Verbo praecisa per intellectum. 780. 2. C. & E. 781. 1. D. 782. 1. A. Quinimo sic incepta studiofus defertur bonus quam praetermittitur 783. 2. D.

Adoratio haec inferior est summa latrare. 784. 1. A.

Adoratio haec propter sola dona creatae ex specie sua est dulia & in Christi humanitate propter maximam perfectionem hyperdulia dicitur. 784. 1. D. Propter dignitatem vero visionis erit latrare inferior, vel hyperdulia omnino diversa, ibidem 2. A. & 784. 2. E.

Adoratio qua humanitas praecisa a Verbo colitur, dici potest redundare in honorem Verbi, quin si perfecta latrare. 785. 1. E.

Adorari potest Christi humanitas a Verbo praecisa, non tamen orari. 785. 2. E. 786. 1. A.

Adoratur Christi humanitas cum Verbo, aut coadetur Verbo propositio nec damnata, nec falsa. 787. 1. B. Hoc vero, Verbum & humanitas sunt duo obiecta adorabilia, est simpliciter falsa, ibid. 2. B.

Adorations duas esse, quarum una ad Verbum, alia ad humanitatem ut praecisan terminetur, non est absolute admittendum, sed cum addito, vnam completan, & aliam incompletan. 788. 1. A.

Hac pro-

Index rerum.

- Hac propositio.** Humanitas adoratur propter Verbum, *ver-*
risima. *ibid.* 1. *E.* & 2. *A*
Aliqua sacerdotum Patronum de hac re testimonio exponuntur. 788.
 2. *B.C.D.E.* & 789 1. *A.B.C*
Adoranda esset humanitas hyperdulia, etiam si relinqueretur à
 Verbo. 789 1. *D.E*
- Adoratio Sanctorum.
- Adorando** esse Sanctos, qui hereticis negauerint. 770 2. *E.* & 771.
 1. *C.D*
Adorandi & colendi sancti angeli, & homines. 771 1. *C*
Adoratione interna & externa, *duia* tamen. 772 2. *B*
Adoratio hæc *absoluta* est & *in creatu*, & *supernaturali* *orum*
excellenti pro xime fundatur. *ibid.* 1. *E*
Adoratione respectu possunt etiam adorari, & *quomodo*. 773.
 1. *C*
Adoratio hæc cum Sanctis exhibetur, cur in Deum referri dicatur. *ibid.* *D*
Adoratio hæc Sanctis exhibita non est *cinerea*, sed *religiosa*, *cultu* *quod*
diuino *valde coniuncta*. 773 2. *A* 774 1. *C*
Adorantur Sancti ex eadem virtute, quod a homines iusti viatores,
perfectiori tamen modo. 774 2. *B*
Adoratio Dei & Sancti, unius qualiter ab eorumdem amore diffe-
 rent, exponuntur. 775 1. *E.* & 2. *A*
Adoratione eadem quæ sanctus adoratur propter sanctitatem a-
 nima in haec entem, adoratur & copius. 777 2. *E*
- Adoratio imaginum, Vide Verbum Imago.
- Æras.
- Ætates** *mundi* sex: & quantum quaque illarum durauerit. 169.
 2. *E.* & 170 1. *A*
Ætas post Christum cur nouissima hora dicatur. 175. 2. *B*
- Æternitas.
- Æternitas** sine existentia, nec mente concipi, nec fingi potest. 270.
 1. *E*
Æternitas Dei una est sicut & existentia absoluta. 271. 1. *A*
Æternitatem tres relativa in Deo dicuntur, sicut tres dura-
 tions: & cur. 274. 2. *A.B*
 Alexander Magnus in templo Ierozolymitano hostias immolauit,
 non vera pietate, sed falsa vanitate. 13. 2. *B.C*
- Amor.
- Amor** ex se est unitius. 27 1. *E*
Amor est causa amoris. *ibid.* Atque etiam similitudo. *ibid.* 2. *A*
Amor diuinus efficax non tam supponit, quam constituit obiectum
adiectionis, per donum illud quod amando confert. 360. 2. *C*
Amor sensibili in Christo sicut: & in Beatis etiam reperiuntur. 546.
 2. *B*
Amor Dei efficax includit formalem vel virtualem voluntatem
 placendi Deo in omnibus, & faciendi quidquid ad reuinendam
 amicitiam diuinam fuerit necessarium. 601. 2. *B*
Amor in Christo duplex, alter consequens scientiam beatam, al-
 ter infusam. 603. 1. *C*
Amor Dei, quem Christi anima habuit, consequens scientiam in-
 fusam, fuit liber. *ibid.* *D*
- Vide Charitas, Dilectio, Eleccio.
- Angelus bonus** & **malus**, **Angelica natura**.
Angelorum *naturam* Deus non reparauit, sicut *humanam*: quia
illa tota non corruit & propter alias rationes. 31. 1. *C*
Angeli *sandi* fuerunt electi ante permissionem alicuius peccati, &
 permissione peccati malorum, fuit effectus electionis bonorum.
 142 1. *E*
Angeli peccaverunt, quod noluerunt se Christo submittere, &
 humiliare, naturam humanam illi fuisse prætala. am. 53.
 2. *B*
- Anima. *Animæ Christi*.
Animæ Christi si separaretur à Verbo, potest conservare uniuersa
 bitus infusos, quos habet illi unita. 580. 1. *A*
Animæ iustæ non posse sati pati in futura vita pro reatu pro
 temporalis, si Deus veller toto rigore in futura vita, sed posse illæ
 perpetuo beatitudine priuare, saltem est. 115. 1. *B*
Animæ Christi magis à Deo diliguntur, quam omnes prædestinati.
 153. 2. *D*
Animæ sit per distinctam & separabilem actionem ab ea, quæ
 eius subsistens. 2. 111. *B*
Animæ Christi distincta actione creatur, & Verbo unita, *ibidem*
 2. *A*
Animæ Christi effectio est vera creatio eiusdem rationis essentialis,
 & specifica cum ea qua producitur qualibet alia anima. *ibid.* &
Animæ

Index Rerum.

- Anima Christi prius natura extitit, quam assumpta fuerit a Verbo.* 2.12. 2. B.
Anima Christi quomodo pendeat a Verbo. ibidem.
Anima rationalis prius natura existit, quam subsistat. idem. C.
Anima Christi prius natura subsistit, quam accidentia alter perficiatur. 2.45. 2. E.
Anima Christi non meruit suam assumptionem seu ymponem. 2.52. 1. E.
Animum rationalem Christum non habuisse qui heretici negaverint. 32.7. 1. D. E.
Animum rationalem eiusdem species cum ceteris Christis assumptis. ibid. 2. D.
Anima quo modo sit Verbo Dei propinquior quam caro. 33.6. 2. E.
Anima est ratio & similitudine propter quam corpus est assumptum. 33.7. 1. A. B. & seq.
Anima est medium congruitatis ad assumendum corpus. ibidem. 2. E.
Anima rationalis ut confert gradum sentiendi vocatur anima, ut gradum rationalem spiritus & intellectus. 33.8. 2. A.
Animas omnes a principio creatae esse. Origines esterior, qui redarguitur. 34.2. 2. A.
Anima Christi non prius tempore creata fuit, quam corpori unita contra Originem. ibid. 2. D. E.
Anima Christi non prius tempore fuit unita corpori, quam Verbo, vel e coniuncto. 34.3. 1. A.
Anima unita est Verbo prius natura quam corpori ordinis executionis. 34.5. 2. C.
Anima humana in corpore subsistit. 3.46. 2. E. Et ratione posuit simul subsistere & in corpore corporis. 34.7. 1. C.
Anima ordine intentionis prius natura assumpta est, quam caro. 34.9. 1. E.
Anima variis modis existimari potest fuisse medium ad assumendum carnem. 35.1. 1. A. Non tamen fuit vinculum unitus ipsam ad Verbum. ibidem. 1. C. Neque ita fuit medium, ut ad illam sit unitio immediate terminata, ad corpus autem immediate. ibidem. D.
Aniam assumptam fuisse medio spiritu quomodo sit intelligendum. ibid. 2. D.
Anima secundum se est ratio assumendi materiam, non ordo ipsius materie ad animam. 35.1. 1. D.
Aniam assumptam esse medio corpore quomodo sit intelligendum. ibid. 2. D.
Anima & caro inter se prius natura assumptae, at vero ut unita inter se, media humanitate assumpta fuerunt. 35.2. 2. B.
Anima Christi per essentiam non est diuina: & indige gratia ut talis sit. 35.8. 2. C. D.
Anima Christi habuit donum gratiae habitualis. 36.3. 1. C. Quod deinde certum esse probatur. ibid. 2. E. Et ab instanti sue creationis. 36.5. 2. A.
Anima Christi Verbo unita ut viatrix indiget gratia excitante ad supernaturales actus: accommodata tamen in statu in quo est constituta. 36.9. 1. B.
Anima Verbo unita, etiam indiget spirituali auxilio excitante & adiuuante ad seruanda precepta, & vitandum omne malum. ibi. 2. A.
Anima Christi nihil eorum nesciuit que in aliqua temporis differentiatione existens habuit a uniti. 41.3. 1. D.
Anima Christi etiam eo tempore quo fuit coniuncta corpori mortali habuit si unitam beatam. 41.8. 1. C. Et a primo instanti sue creationis. ibid. B. Et contrarium errorum & heresi proximum ostenditur ibid. 2. E.
Anima Christi cognoscit cogitationes, etiam eas quarum iudex futura non est. 42.1. 2. A.
Anima Christi quomodo infinita individualia substantialia per medium simili intelligentia videre posset. 42.6. 1. A.
- Anima Christi diuinam essentiam comprehendere non potest.* 43.3. 1. C.
Aniam Christi videre omnia que Deo possibilia sunt, qui dixerint. ibid. 2. Eam alij omnia in habitu & in qua sunt in Deo operantur non vero in actu secundo.
- 4.4. 1. A.
- Anima Christi non videt actu in Verbo omnia que absolute in potentia Dei continetur.* 43.5. 1. E.
Anima Christi neque in actu primo seu habitu, videt omnia possibilia in Deo. 43.9. 2. D.
Anima Christi videt in Verbo aliqua esse possibilibus, quae non quae erunt. 44.0. 1. E.
Anima Christi videt simul & in actu secundo omnia que Deus videt scientia visionis. 44.1. 1. B.
Anima Christi dicitur est visione non ex meritis, sed quanta per merita conuenienter comparari posset. ibid. 2. B.
Anima Christi, licet comprehendat obiecta creatura, que per scientiam visionis videantur, non tamen comprehendit scientiam visionis Dei, neque est ipsa potentiam. 44.2. 1. C.
Anima Christi videt in Verbo infinita. 2. C. D. sed non infinita categorice.
- 4.4. 3. 2. B.
- Anima Christi potuit semper a principio creationis sua esse in actu, vel unita in unitate infusa.* 45.6. 1. A.
Anima Christi, licet informaret corpus, et tamen beatam, & ideo a dominante corpori, ut in spiritualibus suis attributis ab illo non impetraretur. ibid.
Aniam Christi semper fuisse in aliquo actu secundo scientie infinita, et simili est. ibid. 2. A. Non tamen semper in uno est eadem a parte per unitatem.
2. D. E.
- Anima Christi non poterit eleuari ad eliciendos simul plures actus scientia infusa modo connaturali, secus de potentia Dei absolute.* 45.7. 1. C.
Anima Christi simul cognoscere potuit plura uno actu scientie infusa. ibid. D.
Anima Christi quomodo potuit applicare hanc sententiam potius ad hunc actum quam ad illum. ibid. D. E.
Anima Christi unita ysa est scientia infusa discurrendo auctor compendendo. 45.6. 1. B.
Anima per coniunctionem ad corpus gloriosum, non impeditur, quo minus perfecte noscere omnia que non sunt separata. 46.7. 2. D. E.
Anima Christi in statu viae potuit intueri omnes substantialias separatas prout in seipsis sunt, eo naturali modo quo ab anima separata cognosci posunt. 46.8. 1. B. C.
Anima Christi in corpore corporis utriuslibet potuit habere cognitionem intellectuam naturali fine conuersione adphantasmata. ibid. E.
Anima Christi a principio sue conceptionis habuit perfectos & per accidens infusos habitus scientiarum, & virtutum intellectuallium, cum facultibus ad eorum usum necessariis. 46.9. 1. D.
Anima Christi quomodo rationales creaturas illuminet. 47.4. 2. E.
Anima Christi habuit virtutem ad omnes mutationes miraculatas, excepta annihilatione. 47.5. 1. A.
Anima Christi qua ratione actus suos supernaturales operetur. 48.3. 1. C.
Anima Christi non potest efficiere gratiam ut principale agens in aliis. ibid. E.
Anima Christi nec mortificata peccato, nec damnatione punita fuit. 53.6. 1. A. B. C.
Anima Christi non fuit sanctificata per dispositionem que seipsum ad gratiam preparauit. 63.3. 1. B.
Anima Christi statim post mortem fuit impassibilis. 63.6. 1. E.
Anima Christi in triduo mortis non fuit in statu viae tristis. ibidem. 2. A. & B.
Anima separata non est in statu satis faciendi, sed satis faciendi ibidem. 2. C.
Anima purgata non indiget noua applicatione meritorum Christi ad ingrediendum beatitudinem. 64.6. 2. D. E.
In anima separata est vera & propria adoratio. 76.1. 1. A.

CCCC

Vide

Index Rerum.

Vide intellectus, voluntas, scientia.

Annus. Annus incarnationis.

- Annis solares & lunares quomodo differant. 90. 1. D.*
Annus solaris naturalis est, lunaris vero artificialis. ibid. E.
Annis solaribus Hebrei vtebantur. ibid.
Anni qui in Scriptura computantur, solares sunt ibid.
Annum Graec & Romani solares faciunt, quem illi ab AEgyptis, hi ab Hebreis acceperunt. ibid. 2. A.
Annus Regum Historia, sacre omnes integri, & quid in hac difficultate respondendum sit. 172. 1. A.
Annus inchoatus tanquam imperfectus in Scriptura omittitur. ibid. B.C.
Quo anno ab orbe condito Christus fuerit incarnatus. 169. 2. E.
Varie circa hoc sententiae. 170. 1. A. Fuit a creatione mundi, quatermi usq[ue] usq[ue] minime. 173. 2. E.
Annus in qua nationis iuxta computationem Graecorum fuit olympiade centesima nonagesima quarta. 174. 1. A.
Annus incarnationis fuit anno quadragesimo primo Augusti Caesaris iuxta computationem Romanorum. ibid. B.

Antichristus.

- Antichristus demon futurus non est, nec Deus, stiam si posset, id faceret ad tam parvum finem. 226. 1. A.*
Antichristus proper malitia perfecti onem omnium malorum caput dicitur. 407. 2. E.
Apollinaris error diuinitatem conuersam fuisse in humanitatem. 100. 1. A.

Appetitus. Appetitus Christi.

- Appetitus duo in homine, quorum si inferior peccauerit, superiori tribuitur si potuit impedi. 539. 1. D.*
Appetitus sensuus est in Christo fuit. 543. 2. B.C. Eiusq[ue] veri & propri actus in Christo fuit. ibid. D. Non vero absque consensu rationis, & voluntatis, quem nunquam praenunire potuerunt. ibid. 2. E. & 544. 1. A.
Appetitus huius albus an fuerint in Christo profecti ex peccato consensu & motione voluntatis: an vero interdum facerint praeuisi & permisit. 544. 1. D.
Appetitus sensuus Christi & refugiebat & appetebat mortem. 545. 2. D.
Appetitus sensuus Christi fuit aliquo modo conformis diuine voluntati circa obiecta repugnanti ex motione portionis superiorum. 606. 1. A.B.
Vide concupiscentia, sensuus, Fomes, Voluntas.

Assumptio. Assumere. Assumptibilis.

- Assumptibilis duobus modis aliqua natura dicitur, & quibus. 310. 1. A.*
Quod assumitur, supponitur assumptionis. 311. 2. A.B.
Assumi non possunt partes metaphysica, & cur. 321. 1. E.
Assumptibilis est materia prima sine forma: & natura integra & completa. ibid. 2. A.
Assumptibilis est forma substantialis separata a materia. 322. 1. A.
Assumi non potest pars integralis sine aliis partibus. ibid. 1. D.
Assumi non potest forma accidentalis ad unionem hypostaticam ibid. 2. E.
Assumpta potest dici utraque pars prius ordine executionis, quam alio in suo genere: simpliciter tamen assumptionis corporis videtur ante edere. 349. 1. E. & 2. A.
Assumpta est prius substantialia: quam adueniat ei aliquid accidet. 336. 1. D. etiam si tale duravit: praecessit in materia. ibid. 2. E.
Assumere Deum naturam, que in proprio supposito fuerit peccato suuicta non est impossibile. 541. 2. A. Tunc tamen non esset verum, dicere Deum ait quando peccasse. ibid. B.

Ars.

- Ars factibilium in Christo fuit. 419. 2. B.*
Ars effectu imaginum honesta est. 791. 2. C.

Attributa.

- Attributa personalia Patri & Spiritus sancti non predicanter de Christo. 559. 1. E.*
Attributa diuina dicuntur de Christo, sed non cum reduplicacione ut homo. ibid. 2. E. & 560. 1. A.
Attributa quedam Christo conuenient ratione & trius quatuor. 560. 2. B.C.
Atributa creaturarum conuenient Christo, quando non inclidunt suppositum creatum, & exibito producunt. 573. 2. B.
Attributa diuinitatis sive in concreto, sive in abstracto non possunt de humanitate predicari. 557. 1. E.
Attributa Dei, simpliciter predicanter de Christo, & de homine, substantiali predicatione vera & propria. 559. 1. B.
Attributa diuinitatis, & ipsa diuinitas non possunt predicari de Christo denominative. ibid.
Attributa diuinitatis qua ratione humanitati Christi interdum communicari possint. 557. 1. B.
Attributa humanitatis, non que in concreto neque in abstracto de diuinitate predicari possunt. ibid. 1. E. & 558. 1. C.

Attritio.

- Attritio nullum anorem requirit etiam imperfectum. 91. 2. E.*
Attritio, que de se non est sufficiens diffusio ad iustificationem, in sacramento proper Christi meritum apprehensum ut sufficiens. 642. 2. D.

Audacia Christi.

- Audacia appetitus quo modo in Christo fuit. 547. 1. B.*
Audacia perfectissime in Christo fuit. 607. 2. E.

Auxilium.

- Auxilium omnem gratiae excitantis & adiuuantis usque ad iustificationem datum nobis ex merito Christi. 4. 1. B.*
Auxilia gratiae omnia que hominibus iustificatis conseruntur, sunt ex merito Christi. 644. 1. E.
Auxilia gratiae extraordinaria & uberrima, que interdum homini iusto conferuntur, ex meritis Christi dantur. ibid. & 2. A.

B.

Babylon.

- Babylonica captiuitates tres fuerunt. 171. 1. E.*
Babylonica captiuitatis septuaginta anni, unde inchoatur. ibid. 2. A.
Quando finiantur. ibid. C.
Babylonis Reges captiuitatis tempore quo fuerint. 173. 2. A.

Beatus. Beato.

- Beatus dicitur dari ut merces & corona iustitiae. 69. 1. C.*
Beati vident in Deo omnia que formaliter sunt in ipso. 428. 1. A.B.
Beatus videns Deum potest videre in eo creaturas, que in eo continentur eminenter: non effectu solum, sed formaliter. 434. 1. C.
Beatus in Deo, visa una creatura, non necessario vident omnes. ibid.
Beatus in Deo videt creaturas non solum secundum illud esse quod in Deo habent, sed secundum esse proprium. 435. 1. B.
Beatus videt in Verbo omni: que ad statum suum pertinent. 441. 1. C.
Beatusitudinis perfectio est commensuranda vniuersitateque merita. ibid. 2. A.
Beatus in patria amat Deum necessario, non tamen quoad omnem modum possibilem ipsi charitati. 604. 2. E.
In Beatis qui sunt omnino extra viam possunt esse actus inefficienes procedentes a voluntate ut natura est. 609. 1. E. & 2. A.
Beatusitudo non manet sine fruitione. 610. 2. E.

Beatus

Index Rerum.

- Beatus non necessario de omnibus gaudet quae in Deo videt. 611.
- Beati semper habent voluntatem conformem diuina voluntati. 612.1.A.
- Beatorum animae, licet careant gloria corporis, sunt extra statum viae & meriti. 619.1.A.
- Vide felicitas, Visio.
- Bonum.
- Quomodo ad bonitatem pertineat se ipsum communicare. 21. 2.C.
- Bonum se communicare in omni genere causarum dicitur. ibid. E' 22.1.A.
- Bonum qua ratione sui diffusum esse dicitur. 22.1.A.
- Bonum maxime amabile nobis etiam ratione concupiscentia est Deus. 373.1.D.
- Bonitas moralis in aliis voluntatis quid. 815.2.D.
- Casarum Galli ac Iuliani fratrum pietas erga sanctos, studiaque longe diuisa. 773.2.E.
- In calice cur plus vini quam aquae fundatur. 37.1.C.
- Calvinus hereticus.
- Calvinus error, carnem Christi prius fuisse conceptam quam assumptam. 343.1.D.
- Calvinus Christo peccatum impunitus. 535.2.E.
- Calvinus hereticus damnatus quod libertatem arbitrii oppositam necessitatis negaverit. 505.1.A.B.
- Calvinus negat, Christum sibi aliquid meruisse. 635.2.C.
- Caput. Caput Christus.
- Caput Ecclesiae Christus. 398.2.A. 403.2.A.
- Caput nostrum quomodo sit Christus quantum ad corpus. ibid. 398.2.E.
- Caput beatorum & viatorum omnium, sed non damnatorum Christus sibi. 399.2.D.
- Caput infidelium qua ratione Christus sit. 400.1.A.
- Caput damnatorum qua ratione Christus non sit. ibid.
- Caput inuenta quo modo Christo sit propria. 402.2.C.
- Caput Ecclesiae quomodo alii nuncupari possint. ibid. E.
- Caput potestas in corpus mysticum quam multa contineat. 403. 1.A.
- Caput dignitas non est distincta a dignitate redemptoris & San-
ctificatoris. 403.2.E.
- Caro.
- Caro Scriptura more totum hominem significat. 3.1.A.
- Carnis nomen & sanguinis corruptionem indicat vsu Ecclesiae & Parvum. 161.2.E.
- Caro Christi quo modo per unionem hypostaticam fuerit sanctificata. 361.2.B.
- Carolus.
- Carolus Magnus in Concilio Francofordiensis erroris Iconomachorum suppeditis infamiam. 80.1.C.
- Carolo Magno libri contra imagines salto impositi sunt, & multo magis eorum prefatio. ibid. C.
- Causa.
- Causa motiva quomodo ab impulsu differat. 150.2.E.
- Ad quod genus causa reuocetur terminatio humanitatis à Verbo. 230.2.C.
- Causa etiam instrumentalis non potest in actu secundum prodire nisi prius in actu primo constitutatur. 492.1.C.
- Causa non constituitur in actu primo ad agendum per solam denominationem extrinsecam. ibid. E
- Duplex modus constitutus causam in actu primo, & qui sunt: & differentia illorum. 493.1.E.
- Causa quomodo possit constitui in actu primo per virtutem sibi extrinsecam. 484.1.A.
- Causa inferior perficitur in ratione causa ex coniunctione & subordinatione ad superiorum, absque superaddita entitate
- quando in ea supponitur aliqua virtus, qua possit esse causa. 496.2.A.
- Secus, quando nulla supponitur, vel ex tali coniunctione illi non tribui, ut intrinsecus. ibid. B.
- Charitas, Charitas Christi.
- Charitatem actus tantam bonitatem in se habet, quantum amalitatem actus peccati, loquendo de bonitate & malitia intrinseca actu. 85.2.D.
- Secus de valore ad satisfaciendum. 861.1.A.
- Charitatem infusam esse anima Christi de fide est. 363.2.E. &
- 364.1.A.
- Charitas est donum permanens per modum habitus. ibid.
- Charitas Christi & alia virtutes eius morales habent in suo genere infinitatem. 394.1.A.
- Charitas actualis Christi alia viatoris, alia comprehensoris, illa meruit, non hec. 622.1.C.
- Illa fuit libera non hac. ibidem. D.
- Differuntque species, vel numero tantum. ibidem. E.
- Charitas proximi actus in Christo, potius esse meritorius. ibidem. 2.B.
- Vide Amor. Dilectio.
- Christus Deus & Dominus.
- Christus omnis gratia & meriti filius: secundum quod est Deus felicitatis nostra pars precipua. 2.1.E.
- De eo qui est nostra species individuum cur scientia instituatur. ibid. 2.B.
- Cur sanctus sanctorum dicatur, & nemo alius prater ipsum. 8.1.C.
- Per eius aduentum antiqua prophete impleta, & non cessarunt. ibidem. D.
- Cur Desideratus cunctis gentibus, etiam si ab eis non esset cognitus, à Propheta didicisti. 12.2.B.
- Christus quando venit in templum, implevit illud gloria, iuxta Aggei prophetiam. 14.1.C.
- In eius aduentu quo & quanta prodigia extenerint, ob qua cœlum & terra mota, ab eodem dicuntur, ibid. 2.B.
- Christo nascente tres soles apparuerunt. ibid. 2.B.
- Christum verum Messiam iam venisse, variis testimoniosis & signis comprobatur. 15.2.C.
- De Christo multa metaphorice dicta, ad literam intelligentes Iudei errarunt. 16.1.C.
- Sicut etiam errant duplum eius aduentum non distinguentes. ibid. D.E.
- Christum verum hominem esse ostenditur. ibid. 2.D.E.
- Christum verum Deum qui & quot heretici negauerint. 17.1.C.
- Christum verum Deum esse variis locis Scriptura probatur. ibid. E. & 2.A.
- Christum innocentem pro nocentibus mori opus fuit summa misericordia & non iustitia nostrae. 34.2.A.
- Christum redemptorem corporum, non animarum infideles credentes redarguntur. 35.1.A.B.
- Christus non solum pro hominibus post ipsum futuris, sed etiam pro precessoribus mortuus est. ibid. C.
- Christus sufficienter tam pro originali peccato, quam pro vniuersali hominum peccatis, satisfecit. 35.2.D.
- Earatione nos redemisse & emissi dicitur. 36.1.C.
- Christus non solum pro peccatis quoad culpam, sed etiam pro peccatis eisdem debita sufficienter satisfecit. ibid. 1.E.
- Christus liberauit nos à potestate demonis, & quare. ibidem. 2.A.
- Christus ianuam regni cœlestis ante clausam propterea aperuisse dicitur. ibid. B. & mortem superasse, non ut eam non subiremus, sed ut in ea non permaneremus. ibidem. D.
- Christus nobis multo plus profuit, quam Adam nocuit. ibid. E.
- Christus, absolute loquendo, ut Deus homo satisfecit. 38.1.A.
- Christus non solum Deo, sed etiam hominibus, & peccatoribus, suffitdit. ibid. 2.C.D.
- Christus plura operatur secundum intentionem & perfectionem in hominibus, quam peccatum Adae, licet non secundum extensionem. 55.1.D.
- Cur existente Christi redemptione tam copiosa & infinita tam pauci homines saluentur. ibid. 2.A.
- Christus non communicat membro suo virtutem ad satisfacendum modo sibi proprio, sed alio illi proportionato. 116.2.A.
- Christum exhibuit sufficiens remedium ad deletionem omnium

Index Rerum.

- peccatorum, est intelligendum de hominibus & non de angelis.
 124. 2.C.D.
 Christus non minus principaliter venit propter Adam quam propter alios. 125. 1.C.
 Christus pro pœna damni quas pœnas sustinuerit. ibid. 2.A.
 Christus qua ratione dicatur esse causa finalis nostra gratia & iustitia. 138. 2.E.
 Christus Deus, homo factus est, ut esset caput & finis diuinorum operum. 140. 2.A.
 Christus unus genitus ut Deus, primogenitus ut homo. 141. 1.C.
 Christus ut homo est finis propter quem, & in cuius honorem Deus omnia creavit. ibid. 2.A.
 In Christi gloriam cedit quidquid hominibus collatum est gratia & glorie. 141. 1.A.
 Christi immortalitas est exemplar nostra immortalitatis, sed nostra mortalitas est exemplum mortalitatis Christi. 147. 2.A.
 Christus de facto incarnatus est propter redemendos homines, non tantum ab originali, sed etiam ab aliis actualibus. 161. 2.A.
 Christus qualiter sit durante innocentia statu. 162. 1.A.
 Christus venit principaliter ad tollendum peccatum tam originale quam actuale, sed principaliter ad tollendum originale. 163. 2.B.C.
 Christus non venisset passibilis ad redimendos homines in statu naturae integræ peccantes. 166. 2.D.
 Christus singulos homines a se dilexit, ut pro eius singulari mori patratus fuerit. ibid. E.
 Christus venit peccatores omnes saluos facere quoad sufficientiam non quadam efficaciam. 168. 1.D.
 Christus hominem exire a ante omnes creaturas cur necesse non fuerit. 168. 2.D.E.
 Christus natus est vixima quinta de decenbris anno quadragesimo secundo imperij Augusti Cesariæ. 174. 1.C.
 Inter Christi compositionem ex Verbo & natura humanæ, & nostram ex corpore & anima quid inter sit. 178. 1.C.
 Christus non habuisse animam rationalem hæc est semper fuit. 185. C.D.
 Christus nulla modo instrumentum diuinitatis dici potest, sed eius humanitas, & cur. 188. 1.A.B.
 Circa veranque Christi naturam errores varij: ibid. 2.D.
 In Christo post in nationem due permiscentur naturæ integræ & inconfusa. 189. 2.B.C.
 In Christo una est tantum persona in duabus naturis subsistens. 193. 2.A.
 Christus vere & proprie dicitur Deus & homo. 194. 1.B. est una hypothesis seu suppositum unum ibi. 2.A.
 Christus est persona composita. 195. 2.D.
 Hec compitio proxime intercedit in eius subsistentiam Verbi & humanitatem. 196. 1.C. & consequenter est compositus ex duabus naturis. ibid. D.
 Christus plus includit quam Verbum. 198. 1.E.
 Christus quo modo distinguitur a Verbo. ibid. 2.A.
 In Christo, non esse aliud & aliud, esse tamen aliud & aliud, quomodo intelligendum. 200. 1.B.
 Christus esse personam compositam rectius dicitur, quam Verbum compositum. ibid. 2.A.B.
 Christus quo modo dicitur quid creatum. 101. 1.C.
 Christus nihil deest ut sit perfectus homo, quam eius humanitas propria subsistentia caret. 216. 2.E.
 Christi Dei & hominis maior est unitas, quam numeralis. 233. 1.C.
 In Christo est unitas naturæ humanæ non persona create. ibid. 2.B.
 Christus ut includit totum id quod est, non est minor Patre, secus ut constituitur per humanitatem. 236. 1.A.
 Christus hæc in qua ratione gratia unitus sit conaturalis. 242. 1.A.
 Christus exaltationem sua humanitatis non meruit, sed gloriam & honorem, quem post passionem asecutus est. 252. 2. A.B.
- Christus non est meriti capax nisi ut Deus homo. 254. 1.C.
 Christus non potuit mereri predestinationem incarnationis. ibid. B.C.
 Christus de potentia absoluta meriti potuit suam incarnationem. 254. 2.E. Non tamen de facto meruit. 255. 2.C.
 Christus non meruit ea, que suam incarnationem antea tesserunt nisi ita fuerint que ad homines sanctificando perirent. 256. 1.E. & 2.A.
 Christum non meruisse continuationem incarnationis, neque partes qua per nutritionem ei accedebant, à Verbo sufficiunt, aut probabile est. 257. 1.A. Tamen contrarium ut probabile afferitur. 256. 2.C.
 Christus fundamentum omnis meriti, & bone operationis. 261. 1.C.
 Christus habens naturam diuinam & humanam, cui sit uirum 281. 1.E. & 2.A.
 Christus constituit sua humanitatem homo, diuinitatem vero Deus, relatione vero & subsistentia persona. 287. 1.A.
 Christus ut subsistens est persona relativa, ut vero est individuum naturæ humanae, est quid al solutum. 296. 1.C.
 Christus ratione humanitatis est in uoce homo nobiscum, non ratione personæ. ibidem D.
 Christus est unus homo specie cum aliis hominibus. 305. 1.E.
 Christus quoniam habeat duas naturas subsistentias ei, simplicitas est una substantia. 306. 1.C.
 Christus assumpsit corpus & animam inter se uita ad compositionem humanitatem. 329. 2.C.
 Christus ex tribus naturis, carne, anima, & diuinitate compitus dici potest. 330. 1.A.
 Inter Christi & nostram originem diversitas est, quia caro nostra prius concipiatur quam animetur, non autem Christi. 340. 2.E. & 341. 1.A.
 Christus ab initio sua conceptionis fuit gratus Deo, sanctus & innocens. 359. 1.B.
 Christus ut homo formaliter ex vi sua gratia uirionis fuit absolute & simpliciter sanctus, & Deo gratus. ibid. 2.D.
 Christus ex oleo spirituali fuit formaliter sanctificatus, qui fuit uictus. & a quo nomen Christi accepit. 360. 1.C.
 Christus ut homo non indiguit gratia creata ut esset gratus Deo, & sanctus simpliciter. 362. 2.E.
 Christus est subiectum continentissimum gratie habituale, non vero propria natum & illi conatur. 367. 1.C.
 Christus in omni statu eius in inseco est impetrabilis. 370. 1.C.
 Christus necessarius fuit & debitus specie auxilium ad non peccandum, & negari ei non potuit. ibidem.
 Christus licet non habuerit habitualem fidem, habuit tamen habituem quæ voluntas bene disponit ad obedientiam fidis. 371. 1.E. & 372. 1.A.
 In Christo non fuit potentia peccandi, quoniam in eo fuit liberum arbitrii. 374. 2.A.
 Christus a principio habuit omnem perfectionem uirionis debitam, cuius carentia redemptione necessaria non erat. 375. 2.E.
 Christus in instanti conceptionis tam perfectus in sanctitate & scientia fuit ut nunc est. 376. 1.D. E.
 In Christo fuit cognitione intuitu supernaturalium mysteriorum fidei, & abstractuam. 375. 1.A.
 Christus vere & proprie fuit Prophetæ. 381. 1.A.
 Christus finis omnium Prophetarum. ibid. 1.C.
 Christus plenus gratia fuit ut fons, Maria ut aqueductus, caro ut riuuli. 397. 1.A.
 Christus quo modo sit caput nostrum, quantum ad corpus. 398. 2.E.
 Christus proprie est caput Ecclesie, aliarum vero rerum dominus. 405. 1.C.
 Christus membrorum corporis Ecclesie dici non potest. 1.A.
 Christus simpliciter loquendo ignorantiam non habuit, sed plenam rudimentum scientie. 413. 1.E.
 Christum de uia similem esse hominibus in natura passibili, sed non in culpa, vel defectibus qui cum paucis coniuncti. ibid. 1.A.

Index Rerum.

Christi sensus nunquam falli potuerunt. *ibid. B.*
 Christus quomodo opinionem nullam habuit. *ibid. E.*
 Christus de potentia *absoluta* & *false*, errare non potuit. *414.1. C.*
 Christus habuit omnem scientiam, que secundum potentiam ordinariam a Deo comunicatur aliui intellectui creato. *440.2. A.*
 Christus non per sua merita, sed aliori titulo beatitudinem habuit. *441.2. B.*
 Christus habuit perfectam prudentiam commensurata in potentia excellentia, & supremo dominio quod habuit in homo. *445.2. E.*
 Christus & scientia infusa, altiori lumine & modo cognovit singularia, quam per se ab angelo vel homine naturaliter cognoscit. *ibid. & 446.1. A.*
 Christus possumus de cogitationibus liberis iudicaturus est. *446.2. C.*
 Christus brachium Domini dicitur, quia per eum est miracula operatus. *480.2. D.*
 Christo Deo alter tribuntur passiones humanitatis, quam Christo homini divinitatis actiones. *481.2. B.C.*
 Christus est sonus gratia in genere cause meritorie non efficientis physice. *483.2. D.*
 Christus per quamcumque actionem & passionem suam eo tempore quo illa existit, potuit vel gratiam vel alios effectus super naturam se perficere. *517.2. B.*
 Christus cur anima defectus non assumperit, sicut corporis. *524.1. D.*
 Christus reliquit mundum, etiam si in Eucharistia manserit. *531.1. D.*
 Christus vere nobis est absens & presens. *ibid. E.*
 Christus ubique est homo, quomodo hoc propositio sit falsa, vel vera. *531.1. E.*
 Christus vere fuit localiter motus. *532.2. D.*
 Christus non potuit mentiri, quia est ipsa veritas. *537.2. E.*
 Christus accepit status innocentia & glorie perfectionem excepto corpore imp. *ibid. 544.1. C.*
 Christus seu hic homo est Deitas propositio hec admitti potest. *558.1. E.*
 De Christo partes eius integrales praedicari non possunt. *ibid. 2. C.*
 Christus est humanitas & diuinitas simul sumptu qualiter sit propositio. *ibid. C.D.E.*
 Christus non dicitur homo deifer, sed Deus carnifex. *559. E. & 2. A.* seu potius dicendus, ferens humanitatem. *ibid. B.*
 De Christo contraria, vi corporeus & incorporeus, mortalis & immortalis, dicitur possunt. *560.1. D.*
 De Christo quadam dicuntur, que de Verbo dici non possunt, & quia sunt. *561.2. E.*
 Christus & Iesus, tam per se & essentialiter est homo, ac Petrus. *563.1. D.*
 Christus quare dicuntur humanam persona vel non. *564.1. B.*
 Christus cur homo Dominicus dicitur non possit. *566.1. E.*
 Christus factus est homo, vera est propositio ratione suppositi. *569.1. D.*
 Christus non incepit esse, in rigore vera est propositio. *575.1. B.*
 Christus incepit esse Deus, falsa est propositio. *ibid. C.D.*
 Christus secundum quod homo, est creatura quo modo sit vera vel falsa propositio. *576.1. A.*
 Christus & implicite non est creatura. *ibid. 2. A.*
 Christus secundum quod homo, est Deus, magis est neganda, quam affirmanda. *577.1. C.*
 Christus in quantum homo est persona humana, propositio est vera. *578.1. A.*
 Christus est unus, etiam si prudatum unus masculine sumatur. *579.2. A.*
 Christus est unus simpliciter, quamvis prudatum unum neutrum generis sumatur. *ibid. 2. C.D.*

Christus non potest dici aliud & aliud, *580.1. A.B.*
 In Christo, licet sit aliud, & aliud propositio tamen Christus est aliud & aliud, neganda est. *ibid. 2. B.*
 Christus est totus homo, & totus Deus, propositiones vero sunt. Totus Christus est homo, & Totus Christus est Deus, non item. *ibid. E.*
 Inter Christum & confirmatos in gratia, que sit diff. rentia in ordine ad impeccabilitatem. *601.1. B.*
 Christus voluit efficaciter quidquid Deus voluit ipsum velle & prout Deus voluit. *611.1. E.*
 Christum habuisse actum contrarium voluntati diuinae impossibile, supposita eius scientia. *612.2. A.*
 Christus in ipsa morte obtinuit plenius & perfectum ad omnina premia, que secundum legem ordinariam mereri poterat. *626.2. C.*
 Christus magis vult & amat gloriam suam quam nostram. *631.1. C.*
 Christus non est intelligendus in cognitione procedere ab imperfetto ad perfectum. *632.1. C.D.*
 Christus non solum ut caput in membra coniuncta influxum habet, sed etiam in separata. *642.2. B.*
 Christus sanctificator angelorum, iustificator & glorificator recte dicitur, non autem redemptor. *660.2. B.*
 De Christo multi cum hoc additio in quantum homo, predican:ur, que simpliciter de ipso dici non possunt. *686.2. D.E.*
 Christus non prius natura est homo vel hic homo, quam filius Dei. *724.1. C.*
 Christus ut homo si esset persona ex ira eti relectu aeterna hereditatis, posset ad illam adoptari quantumvis eius natura esset ymita. *Verbo. 724.1. B.C.*
 Christus ut homo est filius Dei, filiatione consequente gratiam rationis, que non est tantum ad primam Trinitatem personam, sed ad omnes, vi sunt unus Deus. *726.1. D.* In modo tamen loquendi, non potest simpliciter dicitur filius unus, seu Verbi. *Nec Spiritus Sancti, nec Trinitatis. 727.1. C.*
 Christus toto fere indice continetur, quare quae hic non habentur, in propriis ipsorum locis quaerenda sunt.
 Cognitio. Cognoscere.
 Cognitio intuitiva & abstractiva, quomodo possit esse idem actus respectu diversarum rerum. *457.2. E.*
 Cognitio eadem res potest aliori & inferiori modo, sub diversis luminibus. *445.1. B.*
 Cognitio quidamitua Dei non potest esse nisi intuitiva. *452.1. A.*
 Cognoscere Deum futura peccata in determinatione sue diuina voluntatis, improbabile, & a diuina bonitate alienum est. *447.2. A.*
 Cognoscit Deus non tantum futura sed quae nunquam erunt. *ibid. B.C.*
 Cognoscere creaturas per propriam cognoscendi essentiam, Dei proprium est. *455.1. C.*
 Quando cognoscitur Deus per effectum, duo conceptus formantur, unus Dei, alter effectus. *ibid. 2. E. & 458.1. A.*
 Vide scientia.
 Communicatio. Communicatio idiomatum.
 Communicationis modus, quis omnibus prestat. *22.1. D.*
 Communicatio in diuina persona invenitur. *ibid.*
 Communicatio maxima Dei creaturis fit per incarnationem. *ibid. E.*
 Communicatio hec Dei infinitam potentiam ostendit. *ibid. 2. C.*
 Communio atque hec Deo imperfectionem non attulit. *ibid. D.*
 Communicatio se ita Verbum humana natura, ut vere & substantialiter illi copuletur. *ibid. E.*
 Communicatio modus multus. *277.1. A.* Incommunicabilitas quid sit. *281.2. B.* Modus eius. *277.1. A.*
 CCC 3 Commu-

Index Rerum.

- Communicatio idiomatum qualis futura est, si tres personae diuine assumerent unam naturam humanam. 298. 2. E.
- Communicatio idiomatum est inter naturas assumptas seu eas persona diuina assumeret. 300. 1. B.
- Communicatio idiomatum non est inter supposita eiusdem naturae. 541. 2. B.
- Communicatio idiomatum proprie est eiusdem suppositi existentis in pluribus naturis. ibid.
- Communicatio idiomatum est proprietatum seu attributorum inter Deum & hominem mutua praedicatio. 555. 1. C.
- In communicatione idiomatum heretic & Scholastici quidam turpiter errarunt. ibid. D. Refelluntur. ibid. 2. B. & seq.
- Communicatio idiomatum ve a & propria concreta est ex mysterio incarnationis inter Deum & hominem. ibid. B. In quo confitit. 556. 1. E.
- Communicatio hæc indicat potius veram & realem unionem ita quam mysterium hoc positum est. 557. 1. C.
- Communicatio idiomatum non sumitur a proprietatis diuinitatis. 567. 2. D.
- Per communicationem idiomatum dici non potest Verbum mutationis unionis. ibid. & E. An vero ratione aliarum mutationum, quæ sunt in humanitate post unionem. 533. 1. C.
- Per communicationem idiomatum Deum peccare posse absurdissime dicitur, quod est contra Durandum. 538. 2. D.
- Vide attributum.
- Comprehensio. Comprehendere.
- Comprehensio duo significat, & quia illa sunt. 421. 2. C. & latius. 427. 2. A. Aliæ acceptiores referuntur, & confutantur. ibid. 2. E. & 428. 1. 4. B.
- Ad comprehensionis strictam rationem non requiritur summa claritas, & summa intensio per se in cognitione. 428. 2. A.
- Comprehensionis intellectualis necessario requirit cognitionem claram evidenter & certam cum debita proportione ad obiectum. 2. E. Tantam claritatem requirit quanta sufficiat ad cognoscendam veritatem obiecti prout in se est. 429. 1. A. Tantam, per se in cognitione intensius, quanta necesse est ad exacte cognoscendas & penetrandas in obiecto cognito omnes habitudines & connexiones, quas ex natura sua habet & habere potest. ibid. 1. D.
- Ad comprehensionem aliquius creature non requiritur, quod cognoscatur talis creatura secundum suam obedientiam potentiam. ibid. 2. B.
- Comprehensio est cognitionis sufficiens ad cognoscendum quidquid formaliter & eminenter est in obiecto. 429. 2. C.
- Comprehensio non requirit, ut sit tanta perfectio in cognitione in esse entia, quanto in re cognita. 430. 1. C. Neque ut sit absolute & si expliciter per se & ipsa cognitionis, quæ de talis obiecto esse potest. ibid.
- Ad comprehendendum Deum intensius nulla cognitionis potest esse sufficiens nisi ea quæ est connatur alii & adequare ipsi Deo in perfectione intensius. 431. 1. A.
- Comprehensio tunc aliquid, quando ita videtur, ut nihil eorum quæ in ipso sunt, videntem latet. 435. 2. A.
- Comprehensio omnium, quæ in Deo sunt eminenter, etiam sine infinita intensione & claritate impossibili est. ibid. 2. E. & 436. 1. A.
- Comprehensio non potest Deum per dona gratia. 431. 2. D.
- Compositio. Compositio Christi.
- Compositio nulli est in etiis humana & diuina voluntatis Christi. 40. 2. C. D.
- Compositio quatuorplex sit substantialis. 214. 1. A. & seq. Est quadruplex. ibid. & 2. A. B.
- Compositio non necessario requirit partes. 183. 2. C.
- Quæ sit compositionis in unione hypostatice. ibid. Et ex quibus. 1. A. latius. 198. 1. E. & 2. A.
- Compositionis hæc non solum est unius cum alio, sed etiam unius ex multis. 197. 2. A.
- Compositionis in re nulla potest esse levius cum alio, quin sit etiam compositionis unius ex his. ibid. 2. C.
- Affertentes in hac compositione Verbi & humanitatis non intrinsecè includi humanam naturam, sed solum extrinsecè valde errant. 198. 1. A.
- Compositionis resultans ex unione humanitatis ad Verbum, hæc temporaliter & factum, non tamen persona temporalis aut facta dici potest. 200. 1. A.
- In compositione hæc totum compositionis non est perfectius inter se suo compenente. ibid. C.
- Quid sit de ratione compositionis vis sic ibid. D. E.
- Compositionis ex Verbo & humanitate est quid creatum. 201. 1. C.
- compositionis ex partibus integralibus qualis illud. D. E.
- Cœciliū.
- Cœciliū Niceni II. lo. us difficultus declaratur super adorationem imaginum. 818. 1. C.
- Cœciliū Francofordiensis legitimū esse defendit. 735. 1. A. 2. A. Et autoritatem habuisse a stabilitate in certam fidem. ibid. 2. C.
- Cœciliū Francofordiensis prout in tertio tomo Cœciliū habetur licet non posse infallibiliter autoritas tribui, est tamen validus in cœciliū ab illo differtur, & apocryphum reputari. 741. 2. E.
- Cœciliū Francofordiensis à variis calumnia acriter vindicatur. 736. 1. E. & alii s. q.
- Cœciliū Francofordiensis sensus definitionis de filiatione Christi aperitur. 737. 1. E. 2. A. Eiusdem mens de Christi servitute perpenditur. 679. 1. C.
- Cœciliū Francofordiensis definit ut veritatem fidei de imaginum adoratione, & Nicene Synodo confessi. 802. 1. B. Nec contraria hoc possunt sumi: sicutum argumentum ex historiis ostenditur. ibid. D. 4 & 803. 1. A. & seq.
- Cœciliū Elberitini canon exponit, erga triliquarum veritatem. 828. 2. D.
- Cœciliū Senonensis testimonium adducitur circa adorationem imaginum. 818. 1. E.
- Cœciliū Moguntini difficultus locus de eodem argumento elucidatur. ibid. & 2. A.
- Cœciliū Tridentini locus expeditur s. 6. 7. vbi sic inquit. Hæc dispositionem iustificationis ipsa confitetur, &c. & probatur contra aliquos locos de perfecta dispositione. 90. 1. D. & 2. A.
- Cœciliū Trident. canon 3 s. 6. exponitur, qui sic habet. Si quis dixerit, sine preuenienti Spiritu sancti inspiratione, arque adeo sine eius adiutorio hominem credere, sperare, & diligere, aut preuenire posse sicut oportet, ut ei iustificationis gratia conferatur, anathema sit. ibi Cœciliū loquitur de dilectione perfecta quam preuenit ut dispositionem ad iustificationem. 91. 1. A.
- Cœciliū Trident. s. 7. cap. 1. expeditur. vbi definit Adam transgrediendo mandatum Dei, iustitiam & sanctitatem in qua constitutus fuerat amississe. Ex quo habetur iustitiam & sanctitatem esse omnino idem. 92. 2. C.
- Cœciliū Trident. s. 7. locus exponitur, qui habet iustificationem & iustificationem in includere remissionem peccati.
- Ex quo colligitur, contritionem, quæ dispensatur ad iustificationem, disperdere etiam ad remissionem peccati. 93. 2. A.
- Eiusdem Cœciliū s. 7. cap. 4. ad eandem rem alius locus adducitur, vbi agens de contritione, dicit, siue omni tempore confessariam ad imperrandam veniam peccatorum, & preparare hominem ad eorundem remissionem. Docet ergo, confessio

Index Rerum.

- ditionem non esse tantum dispositionem ad habitualem gratiam & iustitiam, sed etiam ad remissionem peccati. ibidem. 21. B.
- Idem locus latinus exponitur ad probandum, remissionem peccati esse opus gratiae iustitiae non a contritione. 95. 1. B.
- Concilij Tridentini sess. 6. ca. 8. locus diligenter exponitur, ubi docetur, remissionem peccati, & iustificationem non esse idem. 109. 2. A.
- Concilij Tridenti sess. 6. cap. 8. expenditur locus, ubi docetur remissionem peccati esse donum omnino gratiae datum a Deo & non ex operibus. 106. 1. B.
- Concilij Tridentini locus exponitur, de modo adoracionis imaginum. 817. 2. E. & 818. 1. A.
- Concupiscentia.
- Concupiscentia repugnantiam non sentire proprium fuit Christi, sed communicatum B. Virginis. 54. 1. A.
- Concupiscentia sancte fidei honeste actu in Christo fuit. ibid. 2. D.
- Constantinus Imperator.
- Constantini Magni erga sanctorum reliquias pietas qualis. 829. 1. C.
- Constantinus statim ac fidem accepit, Romanorum vexillum in Crucem Christi mutauit. 31. 1. E.
- Contactus Christi.
- Qualis sufficit ut reddat rem adorabilem. 803. 2. D.
- Contactus Christi per se est sufficiens causa adoracionis, sed non semper expedit ea virtus.
- Contritio.
- Contritio est ultima dispositio ad gratiam & iustitiam. 87. 1. C. & latius. 90. 1. E.
- Contritione positis in bono iustitiam ab illo expellitur peccatum. 87. 1. C.
- Contritionem ita expellere peccatum sicut lux expellit tenebras est quorundam opinio. 89. 1. C.
- Contra iustitiam perfectam est ultima dispositio ad remissionem peccati. 89. 2. E. 101. 2. E.
- Contritione non in die effectus non est remissio peccati. 98. 1. D.
- Contritione nullo modo est satisfactio ad equalitatem peccati. 107. 1. E.
- Contritio, ut est dispositio ad primam gratiam, & remissionem peccati, procedit ab honore nondum gratio, recubero a peccato secundum ordinem naturae. 109. 2. C.
- Contritio est satisfactio imperfecta pro peccato. 111. 1. C.
- Contritio vel dilectio Dei est opus maxime proportionatum ad satisfactum ex iustitia & ad equalitatem pro peccatis venientibus. 113. 1. A.
- Contritio quod ratione fit dispositio moralis ad gratiam. 249. 1. C.
- Iuxta contritionem mensuram infunditur gratia, & sit peccati remissio. ibid. 1. D. E.
- Conueniens.
- Conueniens late sumpsum in eum est quod bonum. 21. 1. B.
- Conueniens Deo in eum est quod boni, atque eius consentaneum. ibid. C.
- Quomodo non fuit conueniens, Deum fieri leonem. ibid.
- Conueniens nihil potest esse Deo propter ipsius communitatem. ibid. 2. B.
- Conueniens duobus modis sumitur, & quibus. ibid. 1.
- Corpus Christi, Corpus humanum.
- Corpus.
- Corpus Christi in triduo mansit sine anima, et tamen hypostaticum Verbum fuit unum. 319. 2. E.
- Corpori Christi in illo triduo unum est Verbum ratione materiae, non ratione formae. 321. 1. A.
- Corpus Christi non fuit consilium ex materia sed substantia corporis. 321. 2. D.
- Corpus Christi fuisse phantasticum qui heretici dixerint. 328. 2. A.
- Corpus verum Verbum divinum assumpsisse, & humanum, ad eiusdem materiam cum nostro probatur. ibid. B. C.
- Corporis esse mala ex natura sua Manicheorum error fuit. 329. 1. C.
- Corpus integrum & omnibus suis partibus constans Verbum assumpsit. 330. 1. E. Cuius omnes partes secundum hypostaticum immediate Verbum assumpsit. ibid. 2. B.
- Corporis quedam partes informantur anima rationali, & quodam non. ibid.
- Corpus Christi eodem tempore fuit formatum & animatum. 340. 2. A.
- Corpus Christi non fuit prius tempore unitum Verbo, quam anima. ibid. 2. B. Nec prius Verbo quam anima. 343. 1. B. & seq.
- Corpus Christi caro sine anima maxime unitum Verbo in triduo, & non in conceptione. ibid. 2. per totam.
- Corpus secundo Christi assumpta est mediante anima. 349. 2. D.
- id est ratione anima & in origine ad animam. 350. 2. B.
- Corpus humanum sanctificari dicitur, quando redditus aperitum ad operam iustitiae. 362. 1. A.
- Corpus Christi per exteros actus habilius reddi potuit ad exter- nos labores perferendos. 376. 1. E.
- Corporis Christi gloria fuit debita a principio conceptionis, sed dilata est proper salutem nostram. 419. 1. B.
- Corpus duo loca reperitur, & duo corpora in uno loco esse pos- sunt. 486. 1. C.
- Corporis defectus quos Christus assumpsit qui. 523. 1. E.
- Corpus passibile, licet humanum, Christum assumpsisse heretici quidam negantur. 527. 1. B. Alij corpus grave. ibid. C.
- Corpus passibile Christum assumere expedient fuisse. ibid. E.
- Corporis Christi claritas communicata est in transfiguracione, quae est dux pars gloriosi sicut dum ambularet super aquas, 348. 1. A.
- Corporis defectus, qui sunt veluti naturalis proprietates corporis passibili, Verbum assumpsit. ibid. 527. 2. D.
- Corpus humanum perfectum & bene dispositum in extre- nam suam Verbum assumpsit. 528. 1. D.
- Corpus Christi habuit optimum temperamentum. ibid. & perfe- ctam corporis pulchritudinem, quam in corpore humano & virili esse decubas. ibid. E.
- Corporis Christi faturum est veluti obiectum beatitudinis corporis nostri. ibid. 2. E.
- Corpori humano non repugnat usque ad mortem absque agri- dine peruenire. 529. 2. D.
- Corporis Christi natura legibus non paruissim, sententia heretica, in quo sensu. 530. 1. B.
- Corporis Christi esse ubique est heres nostri temporis. ibid. 2. C.
- Corporis Christi fuit & est loco circu inscriptum. 531. 2. A.
- Corporis Christi fuit in celo & in Eucharistia. 532. 1. D.
- Creatura. Creatio. Creare.
- Creatura omnes per incarnationem quoddam beneficium accepta- runt. 28. 1. B.
- Creatio anima & Christi, & unio eius ad Verbum, distincte sunt a- ctiones. 211. 1. E. & 2. A.
- Creatura non potest concurrere ad mysterium incarnationis, tanquam causa prius ipsius. 242. 2. A.
- Creatura nulla potest sua virtute ordinem rerum immutare. ibid. 2. C.
- Creatura potuit assumi ut instrumentum ad efficiendam incar- nationem. 243. 2. A.
- Creaturam velam prater Virginem de facto ad hoc mysterium concurreisse per modum instrumenti dicere erroneum est. ibid. B. & seq.
- Creatura a Deo differt quod non sit suum esse, sicut ille. 270. 2. C.
- Creatura

Index Rerum.

- Creature à Deo manant prout vnuſ eſt.** 271.2. A.
Creature am irrationalē Deo vniſ hypostatice non repugnat, non eſt tamen congruum. 310.2. C. 320.2. C. **Non tamen eſt ſemper indecens ibid. E.**
Inter creaturam & Deum quāle medium reperitur. 337.1. B.
Creatio ex naturā alia ſua eſt uia habet ut terminetur ad rem ſubſiſtēt, niſi praeueniatur. 346.2. B.
Creaturam eſt infinitam tam in eſſentia, quam in quantitate vel intenſione repugnat. 392.1. C.
Creatura in ita eſſe capa. em gratia uisque ad certū gradum ut de potentia abſoluta maiorem non poſſit recipere falſum. 395.2. D.
Creaturārum omnium caput Christus dici poſteſt. 405.1. A.
Creatura in uite naturali poſteſt comprehendere naturā em perſectionē & poſteſta em alterius, non autem capaci aciem obedientialē. 429.2. A. **Poſteſt tamen id virtute ſupernaturali.** ibid. B.
Creatura evidetur in Deo, quia Deus cognitus eſt ratio cognoscēdi. illas. 434.1. D. E.
Creatura communicari poſteſt modus vi deſi futura per ſupremam ſcientiam creaturā, non per inſiorem. 448.1. C.
Creare ſeipſum nullus omnino poſteſt. 473.2. B.
In creaturis potētia obedientialis actua & paſſua reperitur. 486.1. C. Et late in ſeq.
Creatura non dicitur vere eleuari ad eſſe cum creaturā. 495.1. A.
Ad crea ut a debito in ſubordinationem & ſubiectionem ad Deum ſpectat, vi in ſe habeat funda mentum per quod poſſit obediere. Deo ad effi clus ſupernaturalē. 498.2. A.
Creatura a prieſte confidat a ſecundum eam entitatem quam habet per ſuam creationem, eſt ſubiecta ſuo creatori ab ipſo quod ab illa intelligatur dimana e aliqua virtus vel moeſus a quo habeat talis ſubiectionem. 502.2. C.
Creatura agens per potētia obedientialis, agit ut inſtrumentū & non vi cauſa principaliſ. 509.1. B.
Creaturam eſt poſſe inſtrumentum creationis, late diſputatur. 521.1. B. Et concludit, 522.2. C.
Creatura, quales nos ſumus, qualiter à Christo diſferant. 573.1. B.
Creatura eſt poſteſt obieciuaria ratio alicuius decreti liberi voluntati diuina. 547.1. C.
Crux Christi vera, & picta.
Cruci, alijsque paſſionis Christi in ſignis, adoratio debita. 830.1. B. 832.1. A.
In cruci laudem multa. 832. B. per totam.
Cruci Christi debita adoratio qualis. 831.1. A.
Cruci uisus, quem Catholica Eccleſia ſemper tenuit, boneſtus & religioſus ibid. D.
Cruci erēcio ſignum expulſe idololatrie. ibid. E.
Inter Crucem & reliqua paſſionis Christi inſtrumenta quoad cultum diſtinguitur. ibid. 2. E.
In cruci culu Armenorū ſuperſtitio. 832.1. B.
Signi Crucis uisus que dam fidei profefio. ib. dem. **Virtutem habet contra de moes non in ſola deuorione & merito operantia, ſed in diuina ordinatione, propter Christi merita, fundatam.** ibid. C. & D.
Signi crucis uisus valet etiam ad impetrandum aliquid à Deo ibid. 2. A.
Cruci ſignum quam laudabiliter Christi fideles ad ſuas actiones premitant ibid.
Cruci ſignum habet omnes uirtutes, quas imagines, & de eius adoratione eo modo quo de adoratione imaginum ſacrorumq. nominum ſentiuendit eſt. ibid. B.
Cultus, & ueneratio, idem fere quod honor ſignificant, & eodem ſehabent ad adorationem. 756.2. C.
Vide laetitia. Dulia. Adoratio. Religio.
D
Demon.
Demon non poſſit naturali uirtute incarnationem cognoscere. 26.2. C.
- Demon in peccatorēm poſteſt am habet, quia ipſum punire & in infernum deuocere poſteſt.** 361. E.
Demon in uerbi imperio per idololatriam poſteſt, quod ei per Christum abſtinet eſt. ibid. 2. A.
Demon malorum hominum eſt caput. 405.2. B.
Demonem imitātur quidam ex ſuggeſtione, quidam propria ſponte. 407.1. C.
Damnati.
Damnati nullum ex meritis Christi fructum recipiunt. 409.1. B.
Damnatum viator in intenſione & multitudine malitia ſe per poſteſt. 408.1. A.
Debitoſ. Debitum.
Debitoſ Deus eſt poſteſt non ſimpliciter, ſed ex ſuſpoſitione promiſionis, vel alioſu pacti. 69.1. B.
Debitum vi ſic importat ordinem exigentia vel neceſſitati. 70.1. E.
Debitores in ſolidum eiusdem rei cui plures eſſe poſſunt, non autem dominū. 77.1. D.
Debita ſolvens vno titulo iuſtitia, etiam alio titulo debita ſolue re poſteſt. 79.1. B. C.
Debita in ſt. tie ſi multipliſcentur, augetur rei ipsa qua debetur, ibidem, i. C. D.
Debito conuaturalitatis adiungi poſteſt debitum iuſtitia. 257.2. E.
Defectus.
Defectus eis Christus tantum aſſumpſit, qui ad ſuam incarnationis viiles eſſe poſterant. 526.2. B. Qui fuerint, 529.1. B.
Defectus hi reſpectu naturae humana eleuari ad unionem ſunt priuationes. 526.2. E. 527.1. A.
Defectus naturales Christus neceſſitate quadam patiebant, & quomodo. 530.1. A. B.
Nihilominus voluntarii fuerunt Christo, etiam ſecundum voluntatem humanam. ibid. 4. D.
Defectus anima qui ſint, & quomodo in Christo locum habere poſtuerint. 534.2. B.
Dependentia.
Dependentia duplex modus. 209.2. E. & 210.1. A. differentia inter hos duos modos. 210.2. A.
Dependentia humanitatis à Verbo quid ſit, & an diſtinguitur ab unione hypostatice. 224.1. A. B.
Deus, Deitas.
Deus plus homini concedit, quam ipſe petat. 8.1. B.
Deus ſe communicat modo perfectiſimo ad intra. 22.1. D.
Deus beatu ſe communicat modo minus perfecto, quam in uino ne hypostatice. ibid. E. & 2. A.
Deus & humana natura proportionem habent, ut ex eis una per ſona conſtituatur. ibid. 2. C.
In Deo non eſt potentiatio edientialis, ſed quid quid in eo ipſe naturalis. 23.2. B. C.
Deus in omnibus ſuis operibus eſt liber, etiam in opere redempcio nis. 31.1. B.
Deus duobus modis redimere hominem poſtuit, ex misericordia, & ex iuſtitia. 32.1. B.
Deus nec mutari nec mendax eſt poſteſt. ibid. D. poſtū ſe ſalua viraque perfectione hominem gratis à culpa liberare, ibidem. & E.
Dei offenſi placandi diuina ratio eſſe debet, ratione qua homo offenſi placatur. ibid. 4.2. C.
Deus in rebus finitis, quacunque facta, poſteſt facere meliorem, excepto opere redempcio nis. 34.1. D.
Deus in rebus omnibus non facit quod conuenient iſſimum eſt abſolute. 34.2. C. 64.1. C. 29.1. D. Facit tamen omnia conuenientiſſime ad finem intentum. 34.2. D.
Deus cur noſt redemptor eſt dubuerit, etiam ſe paru homo ex Dei acceptatione nos redimere poſtuerit. 35.2. B.

Index Rerum.

- Deo nullus pro beneficio acceptus equivalens reddere potest, sed persona invenia Christus, & pro beneficio acceptus condignas gratias, & pro hominum offenditam expiationem condignam offerre potuit. 29.1.4.
- Deus potest premiare totum quod Christus potuit mereri. 54. 1.C.
- Deus de potentie a soluta potuit non acceptare satisfactionem Christi. 64.1.4.
- Deus, posita promissione & pacto debuit ex iustitia obligatione acceptare Christi satisfactionem. 69.1.B.
- Deus oportet ex iustitia ad solendum premium meritis iusti-
ru n. ibidem. Quomodo potest esse debi, ex promissione. ibid.
2.D.
- Deus proprius & vere exercet actum iudicij, cum bonis premium tribuit pro meritis. 71.1.A.
- Deus soluit debita ex iustitia distribuua. ibid. B.
- Deus ut Deus non est principium valoris satisfactionis Christi, sed Deus quatenus alienam naturam subsistat. 76.2.E.
- Deos plures intelligere qua maxime ratione sit impossibile. 77.
1.B.
- Deus potest de potentie absoluta conservare habitus physicos gratia & charitatis in homine per ante mortuiter. 103.1.C. immo & peccatori denuo infundere predictos habitus. ibidem.
1.D.
- Deum non denegare gratiam facienti quod in se est, quo modo sit intelligendum. 107.1.B.
- Quae ex Deo voluntate ponentur super omnes debitum creature, sola revelatione innotescunt. 1.7.2.D.
- Deus an prius voluerit esse in esse natura, quam in esse gratia, & gloria. 126.1. & 127.1.C.
- Deus ex ordinatur in extirpatione fines. 130.2.C. Nihilque in eius necessario imprimit. 131.2.B.
- Deus denominatur ordinans aut volens aliquid extra se, non ob extrinsecam mutationem que in obiecto fiat, sed ab intrinseca ratione que in Deo est. ibid. 1.E. Quomodo haec denominatio intelligi potest in Deo ab aliqua reali additione intrinseca, ratione est ex diuinum mysterio quod humana ratione declarari nequit. ibid. 2.E.
- Deus eodem actu secundum rem vult finem ut exaudendum per illa determinata media, per que in re ipsa illum exequitur. 133.1.E.
- Deus enim ut faturam non potest cognoscere, nisi prius videat suam voluntatem eam ordinantem aut permittentem. 135.2.D.
- Deus in proprio signo, & in prima voluntate qua voluit uniuersum hypostaticum, voluit illam determinante in tali persona, & in natura. 141.2.B.
- Deus non prius circa uniuersales rationes versatur. & deinde circa particulares. 142.1.A.
- Deus non prius secundum rationem ordinavit ad gloriam homines in communione, & postea hos in particuli. ibid. 2.E.
- Deus non prius voluit Christum venire passibilem & mortalem quam voluit exercere peccatum. 147.1.B.
- Deus, quia prauidit peccatum futurum, ideo voluit carnem Christi esse passibilem. 148.2.D. Non vero, quia Deus voluit carnem Christi esse passibilem, ideo peccatum permisit. 149.1.A.
- Deus cur & quo modo personam suam nature humana communio re decrevit. 150.2.E. & 160.1.C.
- In Deum nihil potest conuerti per omnitudinem mutationem seu transubstantiationem. 177.2.D.
- Deitas non potest esse forma corporis, neque spiritus. 178.2.A.
- Deus est etsi simplicissimum, pluresque in se habet unitas per affectiones, que in nobis diuisi sunt. 180.2.C.
- Deinomen supponit pro essentia in se ex adiuncto determinetur ut supponat pro persona. 276.1.C.
- Deus, ut predicitur de tribus personis est quid subsistens communis illis. ibidem. D.
- In Deo nihil est absolutum & essentia est quod per summam identitatem non sit communicabile tribus personis. 2.8.1.C.
- Deus ex vi sua absoluta existentia habet subsistere. ibid. 2.B.
- In Deo quidquid essentiale est, est idem numero in tribus personis. 279.2.A.
- Deitas ex vi sua absolute subsistens non est persona. ibidem. C.
- Et cur. 285.2.B.
- Hic Deus ex visu individuus conceptus non requirit subsistens communem absolutam. 285.1.A.
- Hic Deus sicut existens, ita & suu sibi in telligatur, abstractus per intellectum subsistentis clarius. ibid. B.
- In hoc Deo possunt praestigiari actus essentiales non notionales, ibidem. & 286.1.A.
- Deus est specialiter ubi specialiter operatur. 291.1.E.
- Deus per subsistens in absolutam potest assumere naturam creatam. 302.1.A.B.
- Si hic Deus naturam humanam assumpsisset, quomodo bi-homo esset persona. ibid. 2.C.
- Deus in trinitate habet omnem perfectionem sibi connaturalem, & infinitam vim communicandis creaturis. 305.2.D.
- Deus quot & quanta potest facere supra natura ordinem. 307.
2.A.
- Deus non assumpsit hominem 312.B.
- Deum esse incomprehensibilem creatura cognitione, de si & certum est. 412.1.A.
- Deus qua ratione dicatur inuisibilis. 433.2.A.
- Deus videndo seipsum, vident omnia que in ipso sunt, & potest participationem illius scientiam creaturam omnium habere. 434.1.B.
- Deus & creatura quo modo eodem actu videntur. ibidem. E. & 2.A.
- Deus continet creaturas eminenter tanquam perfecta causa causum. ibidem. 2.C.
- Deus eo perfectius videtur quo plures eius clavis in eo videntur, certis paribus. 435.1.A.
- Deus quo modo loquitur. 448.2.D.
- Deus, cum loquitur, quomodo possit ostenderi evidentiter se esse qui loquitur, non manifestando clare se ipsum. 449.1.A.
- Deus etsi est causa principia gratiae. 485.B.
- Dei filius etsi virtus seu que in Deo existit non coniungitur per se ipsam formaliter, & intrinsecis instrumentis suis in ordinatione ad operationem. 493.2.E.
- Dei imperium est efficacissimum sit, supponit tamen vel consentire creaturae potentiam pro se in id quod imperatur. 496.1.B.
- De secundum sensibili est supernaturale, bene tantum per comparisonem ad creaturas. 503.2.B.
- Deus est autor naturalis preparatus ut sint apta instrumenta, & supernaturalis vero virtutis illis. 509.1.B.
- Deus non potest operari nisi ubi est. 515.2.B. Hoc autem habet ex suam insensibilitatem & infinitatem. 516.1.B.
- Deus ita est realis ut substantia eius infinitate diffusa sit. 532.1.B.C.
- Deus sine legi obligatione natura sua ad bonum determinatur, nec potest a se quod bonum est denicare. 539.2.D.
- Deitas est homo, non dicitur, proprie, & cur. 557.2.D. Neque & conuero. 558.1.E.
- Deitas generaliter est propositio. 558.1.A.
- Deitas est incarnata, vera est propositio. ibid.
- Deus & deitas, sicut idem sunt, in ratione significandi & supponendi distinguuntur. ibid. 1.C.D.
- Deus est homo, propositio est verissima, sed in ea exponenda multi errant. 562.2.A. 563.1.E. & 2.A. In qua propositio nomen Deus supponit pro persona Verbi. 562.2.B.C. an si in materia naturali vel contingente. 564.2.B.C.
- Deus supponit pro determinato supponit, iuxta exigentiam predicationis. 562.2.C.D.

Deus

Index Rerum.

Deus factus est homo, vera est propositio, eo quod natura humana vere incepit esse in supposito diuino. 568.1.D.E.
 Deus factus est hic homo, tam propria ejus locutio quam vera. *Ibid.* 2. A. & 568.2.B. In qua propositio hic homo non designat suppositum sed humanam naturam sub silentem. 569.1.A.
 Deus non voluit ut Christus nos redimeret, quia Christus id prius humana voluntate voluerit, sed potius est contra. 596.1.B.C.
 Deus potest absoluta & efficaci voluntate sua prae define actum liberum in particulari. 597.2.A.
 Deum prae desinuisse actus omnes supernaturales, praesertim electorum hominum in particulari verisimile est. 599.1.D.
 Deus magis amat gloriam anima Christi, quam omnium hominum & angelorum. 631.1.D.
 Dei maior liberalitas est dare nobis Christi merita & satisfactionem, & propterea nobis panam remittere, quam eandem peccatum nobis gratia condonare. 655.1.A.
 Dei omni beneficium quod non sit ipsem Christus, omnique benevolentia circa homines fundatur in Christi meritis. 652.2.E
 Deus per Christum voluit dare electis omnia media creatura & efficacia, quibus saluentur, & ceteris auxilia quibus saluari possint. 654.1.B.
 Ad Deum multa in hoc indice pertinent, ut Pater, Verbum, Spiritus, Sancta Trinitas.

Dilectio.

Dilectio Dei super omnia necessaria est ad obtainendam remissionem peccati extra sacramentum. 90.2.A.
 Dilectio Dei absolute dicta, charitatis dilectionem significat. 91.1.A.
 Dilectionis actus non concurrit ad remissionem peccati ut causa formalis, sed ut dispositio. 101.1.A.
 Dilectionis actus perfecte conuertit animam ad Deum conuersione actuall, & sic formaliter expellit peccatum actuall. 102.1.C.
 Non vero conuersione habituali opposita peccato habituali. *Ibid.* & D.

Vide Charitas, Contritio, Amor.

Discretio spirituum.

In Christo fuit, & qua illa fuit. 383.1.B.C.

Dispositio.

Dispositio ad unionem hypostaticam cum qua illa habeat naturalem connexionem dari non potest. 244.2.C.
 Neque est aliqua dispositio ita necessaria ut ad unionem necessario supponatur. *Ibid.*
 Dispositio ut ornamentum humanitatis vel animae Verbo vniende a quibusdam Theologis statuitur. 245.1.D. sed reuera nulla est, neque in corpore, neque in tota humanitate. *Ibid.* 2.A. *Vsi* 246.2.A.
 Dispositiones cur ad vniensem necessaria non fuerint. 246.2.E. & 247.1.A.
 Dispositionis physicae essentia in quo consistat, & in quo a dispositione morali differat. 247.2.E.
 Dispositio moralis qua sit. 249.1.B.
 Dispositio ut vera sit, necesse est ut ex se praesupponi possit secundum existentiam ad id, ad quod disponit. *Ibid.* 1.E.
 Dispositio supernatura & libera, ad effectum supernaturalem, meretur illum saltem de congruo. 261.1.E.
 Dispositio ad gratiam in Christo non fuit preparans, sed consequens, & ornans. 633.1.B.C.

Dominium Dei. Dominium Christi.

Dominium Dei non minuitur per hoc quod creatura acquirat ius ad rem quam Deus exhibere tenetur. 73.1.C.
 Dominium absolutum Deus habuit omnium actionum Christi, tam secundum esse physicum, quam morale. 78.1.C.

Dominium rerum omnium Christus ut homo habuit, sed deponenter. 77.1.E. Christus ut homo per voluntatem creatam fuit Dominus omnium suorum meritorum, & actionum, tam secundum esse physicum, quam morale. 78.1.C.D.
 Dominium temporale & humanum, licet Christus aliquarum rerum habuerit, non tamen simile habuit in totum orbem. 710.2.B.

Dominium altioris ordinis per se & directe in res omnes, & earum actiones Christus habuit. *Ibid.* D. non tantum post resurrectionem, sed & in vita mortali. 711.1.D.

Dominium hoc cum sit excellentioris ordinis, non excludit priuata dominia. *Ibid.* 1.B.

Dona Spiritus Sancti.

Dona Spiritus sancti generaliter sunt omnia dona gratis, sed specialiter sunt habitus quibus homo bene disponitur ad operandum ex pecuniali & extraordinaria motione Spiritus sancti. 377.1.E.

Dona haec sunt septem, quatuor pertinent ad intellectum, tria ad voluntatem, & quae illa. *Ibid.*

Dona Spiritus sancti in Christo simpliciter fuerunt. *Ibid.* 2.B.

Dona scientie & intellectus sunt a scientia beata & insuadim. Et. *Ibid.*

Dona concomitantur gratiam, & manent in patria. *Ibid.* C.

Donum corporis in Christo quomodo fuerit. *Ibid.* D.

Donum sapientie & intellectus, nullam imperfectionem in Christo includunt. *Ibid.* D.E.

Dona pertinentia ad voluntatem in Christo fuerunt perfectissima. 378.1.E.

Donum mouet hominem ad operandum praeordinari regulas rationis, genit naturales, quam supernaturales. *Ibid.* 2.C.D.

Donum pietatis versatur circa materiam religionis, & cultus perfectissimus manet in beatis. *Ibid.* E.

Donum timoris fuit in Christo, & est in beatis, & contrarium est heres Abailard. 379.1.A.

Dolor.

Dolor sensibilis formaliter consistit in quadam actu appetitu, quo veluti contristatur, & fugit corporis lesionem. 547.2.C.

Dolorem fuisse in Christo de fide est. *Ibid.* D.E.

Dulia.

Dulia est cultus qui creaturis excellentibus dari potest. 767.1.C.

Dulia habitus ab habitu religionis seu latra specie differt. 775.1.A.

Dulia prout Deo ut supremo domino accommodatur, vere est latra. 770.1.A.

Vide, Adoratio, Latria.

Durationes.

Relativa tres sunt in Deo. 274.2.A.

E.

Ecclesia.

Ecclesia cuius caput Christus est dicitur, quoniam sit. 403.2.A.
 Ecclesia est angelis & hominibus, veluti una spirituatu re publica constituitur. 404.1.E.

Effectus.

Effectus causa formalis, non potest variari etiam de potentia absoluta, ipsa invariata manente. 248.1.E.

Effectus autem in genere effectus variari potest. *Ibid.* 2.A.

Per effectus Deus tanto perfectius cognoscitur, quanto perfectiores sunt & perfectius cognoscuntur. 451.2.A.

Effectus causa secunda prius natura creari a solo Deo, deinde fieri a creatura absurdum. 522.1.E.

Effectus per aliquam formam constitutus concipi non potest, quia in illo talis forma includitur. 582.2.D.

Electio.

Electio ad gloriam praeedit merita in intentione, sed subsequitur in executione. 126.2.B.

Electio.

Index Rerum.

- Elecio ad gloriam prior ratione est in Deo ipsa predestinatione seu
 ratione mediorum. 142.1.D.
 Electionem Dei increatam & eternam non posse cadere sub me-
 dium in quo sensu habeat virum. 212.2.E.
 Electionem suam B. Virgo ut esset mater D.i. & Ioannes Baptista
 ut esset praecursor, & maiores Christi ut tales essent, non merue-
 runt. 261.1.C.
 Elegit Deus ad gloriam, vel gratiam, aut fidem, hos potius quam
 illos ex solius voluntate, & nihilominus concessit omnibus
 per Christum necessaria media quibus gratiam consequen-
 tur. 642.1.A.
 Elecio horum pro illis non ex meritis Christi est, sed ex libertate
 diuina voluntatis. 651.1.D.
 Elecio circa praterite, que iam non sunt, in hominis potestate
 non cadit. ibid. 2.C.D.
 Elecio in quo à predestinatione distinguitur. ibid.
 Vide Prad. Sinaio.
 Elipandus.
 Elipandi error de Christi se uitare qui fuerit. 681.2.B.
 Elipandus non tantum in voce adoptionis, sed in re ipsa incarna-
 tionis que mysterio errauit. 733.1.E.
 Elipandus, licet non dixit verbum Nestori errorum fuerit profes-
 sus, in eo tamen fuit. 734.2.D.
 Epiphanius à calunnia erroris circa imaginum usum vendica-
 tur. 793.1.D.
 Essentia, esse, ens.
 Essentia diuina quo modo sit forma intellectus creati. 178.2.B.
 Ens quomodo in creatum & in in creatum dividatur. 201.2.D.
 Existencia & existentia in rebus creati in re non distinguuntur.
 226.1.D.
 Ese unum existentia absolutum, & existentiale, & commune tribus
 personis esse in Deo, est certum. 270.1.A.
 Ese est quo tammodo Deo proprium, nihil ergo magis est illi contra-
 riuum, quam non esse. ibid.1.E.
 Ese seu existere in Deo est perfectio simpliciter. 271.1.A.
 Essentia Dei, licet praeclarum possit in relationibus, non tamen ab ex-
 istentia. ibid.1.C.
 Essentia diuina & relatio sunt una entitas, sed ratione distin-
 guuntur. 273.1.B.
 Ese unum simpliciter est in Deo, triplex autem non nisi relatio.
 ibid. D.E.
 Ese essentiale est de inveniente conceptu relationum diuinarum. i-
 bidem.2.C.
 Essentias tres esse in Deo est quorundam sententia: sed hic modus
 loquendi ut omnino filia & erroneous vitandus est. ibid. 2.E.
 Essentias tres, etiam relativa, esse in Deo negandum est. 274.
 A.
 Essentia rei quid est ibid.
 Essentia est radix totius substantiae relativa, sed non formalis ra-
 tio. 281.2.C.
 Essentia in eterno generatione quo modo sit principium generan-
 di. 293.1.D.
 Ese substantia non est propter operari sed esse naturae. 320.2.B.
 Essentia diuina supplet vicem speciei, non quia vere informat, sed
 solum quia in mente adest intellectui, & cum eo concurrit ad vi-
 sionem sui. 411.1.E.
 Essentia creatura inveniente constituitur in esse entitatis actualis non
 per habitudinem ad existentiam, sed inveniente per existentiam.
 582.2.D.
 Essentia non comparatur ad existentiam per modum subiecti, neq;
 per modum principij effecti. 583.1.C.
 Natura creatura in essentia sua quod seruari non potest, simul ergo pri-
 uari sua existentia. 585.2.E. & 586.1.A.
 Essentia creature, ut abstrahit ab actuali existentia solum signi-
 ficat rem posibilem, que ut si nihil actu est. 586.2.E.
 Ese in Christo tantum est unum per se, solum substantiale, & com-
 pletum. 588.1.A.
- Ese Christi non est unum per omnimodam simplicitatem sed per
 adiutabilem compositionem & substantiam unione. ibid.
 B. & C.
- Eucharistia.
- Eucharistia vera continet corpus Christi. 191.2.A.
 Eucharistia, quando corrumperit, quomodo accidentia transiens
 in aliam materiam. 228.1.C.
 In Eucharistia Christus datur secundum realem presentiam, &
 non secundum unionem personalis sed accidentalem. 238.
 1.A.
 In Eucharistia unio hypostatica iterum sit per verba consecratio-
 nis. 244.1.E.
 Eucharistia mysterium, in quo unio hypostatica iterum atque i-
 terum renouatur, Christus meruit. 258.1.E.
 In Eucharistia an speciali modo Pater & Spiritus sanctus conti-
 neantur. 290.2.C.
 In Eucharistia, licet idem corpus constituitur sub diversis specie-
 bus non tamen idem est modus existendi. 304.2.E.
 In Eucharistia Verbum quod diuinum est per concomitantiam
 sub speciebus panis & vini. 332.2.E.
 Eucharistia mysterium per scientiam infusum a Christo cognoscere
 potuit & comprehendendi. 411.2.A.
 Eucharistia mysterium per ubiquitous destruitur. 532.1.C.
- Existentia.
- Existentia non potest propriè pendere à subsistentia, sed potius è
 conuerso. 209.2.A.
 Existentia actualis potest conseruari sine subsistentia, ut in Incar-
 natione fadum est. 227.2.C.
 Existentia est conditio magis necessaria ad agendum, quam sub-
 sistentia. 254.1.A.
 Existentia est illud esse quo res habet ut sit aliquid in actu, seu a-
 ctualis entitas distincta ab ente in potentia. 269.2.B. 582.1.
 E.
 Existere per se, seu perfectas existendi in rebus creatis non conne-
 cit natura & formaliter per seipsum, seu per existentiam suam,
 sed per aliquod reale distinctum. 277.2.C.
 Modus existendi per se perfectio simpliciter simplex est in DEO.
 279.1.A.B.
 Existentia absoluta in Deo vere est subsistentia, ibid. 2.D.
 Existere aliquam entitatem per existentiam vel entitatem reali-
 ter à se distinctam impossibile est. 301.2.E.
 Existentia & esse quomodo differant. 582.2.B.
 Existentia humanitatis Christi est incompleta. ibid.C.
 Existentia ablativa nihil manet in re quod assumi posuit. 586.2.E.
 Vide, Essentia, Ese.
- Fides. Fides in Christo.
- Fidei nostra mysteria, eti supra rationem, sunt non tamen contra-
 24.1.B.
 Fides in Christum explicita ante lapsum homini fuit necessaria.
 110.2.D.
 Fides prout est virtus Theologica, in Christo non fuit. 371.2.C.
 Fides prout est virtus moralis & fideliatem significat, in Christo
 fuit perfectissima, ibid.
 Ad fidem duo ad us concurredunt intellectus & voluntatis. ibid. E.
 Fides nostra certitudine in eo maxime fundatur quod Christus ha-
 buerit in aliis cognitionem. 412.2.E.
 De essentia Fidei est, ut nataur diuina autoritate credita, & non
 eudenter cognita. 448.2.B.C.
- Filiatio, Filius.
- Filius quare potius debuerit incarnari, quam Pater & Spiritus
 sanctus. 289.1.C.
 Filius assumpsit humanitatem in eo quod ei proprium est, non in
 eo quod commune Sandysma Trinitati. 292.1.E.
 Filius adoptiui Dei orines, qui praecesserunt Christi aduentum, fue-
 runt. 716.1.B.C.

Filius

Index Rerum.

Filiū adoptiuū sunt omnes iusti, etiam si prescīti sunt, secūs qui in peccato mortali vel originali sunt, etiam si sunt praedestinati. *ibid. 2. C.*

Filiatio ad Deum quibus modis accipi posse. 718. 1. B. C.

Filiatio quā aliter dicenda sit proprietas persona & non naturae. 722. 1. B. C.

Filiatio diuina participata duplex, adoptiū & naturalis. 728. 2. A.

Filius Dei Christus in quantum homo. 718. 1. E. & qualiter. 720. 1. C.

Filiationis huius fundamentum est ipsa gratia vniōnis. 719. 1. B.

Filiatio hec in Christo tantum est relatio rationis, nec aliquid reale supra vniōnem gratiam superaddit. *ibid. 1. D.*

Humanitas Christi nullatenus dici potest filia. *ibid. E.*

Filius Dei adoptiū Christus in quantum homo dici non potest sed naturalis. 720. 2. B. C. Non tamē in eo rigore, quo ratione atque generationis naturalis filius dicitur. 728. 1. B.

Filiatio hec Christi in hominē nullatenus omnipotēs humanitati proprie & secundum se sed per se primo competit huic persone compōsite. 722. 1. D.

Si filiatio aliqua conuerteretur in Christo ad infusionem in gratia habituū, non esset adoptiū, sed potius naturalis. 723. 2. B. 724. 2. A.

Nulla filiatio Christo conuenit ratione gratia habitualis. 720. 1. A. 722. 2. D. 729. 2. E.

Filiatio naturalis Christi, & ea quam habet ratione eternae generationis, & filiatio adoptiū, inter se comparantur. 728. 2. D

Filiationes Christi, licet tantum in rebus ratione duas, tamen trias ratione nostra distinguuntur propter naturalis filiationis eminentiam, & qualiter. *ibid. E.* & 729. 1. A. per totam. Spiritus sanctus si assumeret humanitatem est in quantum homo, filius Dei naturalis. 730. 1. B.

Hac proposicio Christus est filius Dei naturalis, est simpliciter de fide, sc̄ut hoc, Christus in quantum homo est filius Dei naturalis, designando suppositum. 738. 1. E. si vero naturali designet, in uno sensu est falsa, in alio autem vera, licet sub opinioni. *ibid. 2. C.*

Hac proposicio, Christus est filius adoptiū, simpliciter est heretica. 740. 2. C. & etiam si addatur, in quantum homo designando suppositum: Imo etiam si naturali designet, falsa est, non tamē heretica. 741. 2. A.

Finis.

Finis intentio an in Deo supponat scientiam mediorū, varia Theologorum placita. 127. 2. B.

Omnis intentio finis supponit scientiam mediorū, saltem ut possibilium seu sufficientium, non vero ut futurorum. *ibid. 2. E.*

Finis intentio efficax supponit in Deo scientiam mediorū efficiū & futurorum, saltem conditionatam. 128. 1. A.

Finis non pendet a medio, tanquam à ratione propter quam finis intendatur, sed solum pendet ab illo quoad executionem. *ibid. 2. D.*

Finis intentio includit in virtute volitionem mediorū, *ibid. B.*

Vitilitas medij ad finem debet aliquo modo supponi in medio. 130. 1. C.

Finis intentio an ita sit prior ratione in Deo, quam electio, ut ab hac non pendeat. 133. 1. B. & sequent.

Finis intentio in ratione esse priorem electione mediorū aliud est quam omnino in dependentem ab illa. *ibid. 2. B.*

Finis intentionem esse simul cum electione mediorū quo sensu sit verum. 133. 1. E.

Finis intentio est prior in Deo electione mediorū, in quantum finis est ratio volendi media & non est conuersio. *ibid. 2. D.* 653. 1. D.

Felix.

Felix heresis fuit, Christum esse filium Dei adoptiū. 193. 1. B. 734. 1. B.

Felix, licet non disertis verbis Nestorii errorem fuerit professus, illum tamen in re habuit. 734. 1. D.

Felicitas.

Felicitas huius minū quo modo incarnationis beneficio complenda fuit. 28. 1. A.

Felicitas seu gloria eterna in sui radice gratia datur. 106. 1. B. Vide, Beatitudo, Visio.

Fomes.

Fomes consistit in resistentia sensualis appetitus ad rationem. 534. 2. D.

Fomes potest in actu primo & secundo considerari, & quid sit. *ibid. E.* & 545. 1. A.

Fomes peccati in Christo locum non habuit. *ibid. Neque in actu secundo. 545. 1. A.* Neque in actu primo. 546. 1. A.

Fomes ut extingueretur in statu innocentia necessari: fuit aliqui perfecti, vel specialis D: i prouidentia. 535. 1. E.

Fomes esse qualitatem quādam morbidam quādam, sed improbabiliter, opinatur. 544. 2. D. Et quid sit. 545. 1. A.

Fomes motus sine peccato est possunt, sed sunt indecentes & turpēs. *ibid. C. D.*

Fomes motus Christus pati non debuit: etiam ut nobis exemplū tentationum superandarum præberit. *ibid. E.*

Fomes etiam quod actum primum in Christo non fuit, nec est potius etiam de potentia absoluta. 546. 1. D.

Fomes per quid in Christo extinctus sit. *ibid. 1. B.*

Forma. Formalis causa.

Forma non actuā nisi subiectum sibi proportiona um. 178. 1. D.

Forma causa effectus sine causa formalis cur non sit. *ibid. E.*

Forma que in abstracto non prædicantur de se inicunt, in concreto non prædicantur nisi propter coniunctionem in eodem supponito. 194. 1. C.

Forma substantialis separata à materia vniū potest hypothetice Verbo. 321. 1. D.

Forma que educuntur de potentia materia, non prius sunt à Deo solo, quam sibi per actionem qua concurrit cum causa secunda ad carum educationem. 522. 1. B.

Fortes particula cum in Scriptura diuina coniungit, cum diuina scientia & promissione, non indicat incertitudinem, sed aliquod mysterium. 97. 2. E.

Futura contingentia.

Futura contingentia propriissime ex liberis atibūs pendunt. 446. 2. B.

Futura contingentia cognoscere, licet proprium Dei sit, per lumen supernaturale à creatura cognosci possunt. *ibid. C.*

Futura contingēta cognoscere, ad consummatum Proprietatum, & munus doctoris perfecte exercitū, non sufficiunt. 447. 1. B.

Futura contingentia quo modo Christus cognoverit, per modum intuitiū & cognitionis. *ibid. 1. E.*

Futurorum omnium cognitionis in determinationem diuina voluntatis reuocanda non est. *ibid. 2. A.*

Futuram rem esse, nihil reale ponit in re possibilis, quod sit representabile per aliquam imaginem obiectum. *ibid. D. E.*

Futura contingentia per scientiam infusam Christi, abstracte cognosci potuerunt. 448. 2. A.

G.

Gloria.

Gloriam corporis nemo meriti potest sine gloria anima, nisi habeat prius habeat. 636. 1. C. D.

Vide Gratia, Visio, Beatitudo, Felicitas, Lumen Glorie.

Gratia habitualis, Gratia vniōnis.

Gratia habitualis & vniōnis, quo modo differant in influxu & etiam, ab illis proficiēt. 45. 1. A.

Gratia

Index Rerum.

- Gratia que supponitur iustitia in tantum diminuit perfectionem eius, in quantum est quadam virtualis remissio debiti, gratia facta. 85.1.E
 Gratia infinitam personam finit a habere non potest. 86.2.A
 Gratia habitualis est causa formalis remissiois peccati. 100.2.D
 Differencia que est inter gratiam habitualis, & actum contributionis, & dilectionis Dei supernaturalis in ordine ad iustificationem, ibid.
 Gratia habitualis simpliciter est perfectione quocunque acta supernaturali. 101.1.D.E
 Gratia habitualis est primaria quedam participatio diuinaturae, ibid.
 Gratia & habitus infusi ordinis nature in nullo genere cause antecedunt contritionem, que est dispositio ad illos. 102.2.E. & 103.1.A
 Gratia habitualis de potentia absoluta possit esse in eodem subiecto cum peccato. 103.1.C. non vero ex natura rei, ibidem. 2.A
 Gratia prima non solum excitans, sed etiam sanctificans & habitualis datur gratis. 106.2.C
 Gratia augmentum non gratis sed ex meritis tribuitur. ibidem. 1.C
 Sin gratia diuinabilis homo potest facere quod ad vitam aeternam conferat. 102.1.E
 Gratia & sanctificans est fundementum totius iustitiae, meriti, & satisfactionis apud Deum, ibid.
 Gratia connaturale est ut per opera sua possit expellere peccata venialia, 115.1.C. & consequenter est debitum de cito connaturalitatis, ut opera eius acceptentur in satisfactione pro culpis venialibus, ibid.D
 Gratia in ordine rerum est altioris ordinis quam ipsa anima. 237.1.C
 Gratia unionis non est in genere gratiae habitualis, sed in superiori, ibid.D.E
 Gratia dicitur, & ipsa Dei voluntas gratis aliquid dantis, & ipsam gratutum Dei donum. 238.2.B.C
 Gratia unionis proprie est ratio substantialis, & potest dici de ipsa Verbi persona. 241.1.A.B
 Gratia unionis non potest dici naturalis homini Christo tanquam proueniens ex propriis humanae nature, ibid.E
 Neque etiam est naturalis Christo prout naturale est idem quod debitum: quo modo gratia habitualis illi est naturalis, ibid. 2.A
 Gratia unionis potest dici naturalis, non absolute sed respectiue. 242.1.A
 Gratia habitualis non est dispositio ad unionem hypotheticam necessaria requisita. 245.1.A.B
 Gratia habitualis nulla est excellentior qualitas, nec magis ornans animam. 246.1.B
 Gratia habitualis Christi non est gratia adoptionis, ibid.D
 Gratia habitualis est physicam vel moralem dispositionem ad unionem hypotheticam omnino implicat. 247.2.E
 Gratia habitualis ex via specificae nature non ordinatur ad gratiam unionis, sed ad visionem beatam, qua consecuta, dicitur conformatio. 248.1.B
 Gratia habitualis Christi ordinata est a Deo ad unionem hypotheticam, non ut ad finem qui per eam acquiritur, sed ut ad finem cui inseritur. 249.2.A
 Gratiam habitualis esse instrumentum physicum ad efficiendam unionem hypotheticam, absolute non implicat, secus simul eidem natura verae gratiae conseratur. 250.1.B.C
 Gratia habitualis, ex natura sua non requirit gratiam unionis, tamen gratia unionis possulat gratiam habitualis ut proprieatem sibi debitam, ibid.E
 Gratia prima cur sub merito cadere non dicatur. 256.1.A
 Gratia & liberum arbitrium in medio seungi non debent. 263.2.A
 Gratia est participatio diuinae nature, cui respondent participatio diuinae operationis. 320.2.A
- Gratia in Christo, & ipius naturam perficit, & est principium perficiendi alios. 357.2.E
 Gratia habitualis in Christo sicut proprietas. 358.2.B. & 364.2.A
 Gratia est aliquid inherens in anima, quae in actualis & habitualis distinguitur. 359.1.A
 Gratia unionis talis est, ut nullam admittat secum peccati maculam. 360.2.D
 Gratia unionis preesse non consert omnem iustitiae & sanctitatis perfectionem extensem. 361.1.D
 Gratia habitualis non sicut necessaria Christo ut est gratis, & Deo sanctus si aperte ibid. 2.E. nec ad merendum. 619.1.B. sed tamen illi necessaria ad consummatam perfectionem extensem, seu statum sanctitatis. 362.2.E. Et ad operandum connaturalem modo. 619.1.C
 Gratiam esse quid permanens de fide est. 364.1.E
 Gratia hoc in Christo & ipsa nobis eiusdem rationis est. ibid. 2.D. 387.2.D
 Gratia habitualis data est anima Christi simul cum gratia unionis, est tamen posterior quam illa, ordine nature. 365.1.B. 2.B
 Gratia Christi facta est naturalis ratione unionis, ibid. 2.B.C. 367.1.D
 Gratia habitualis non manat a Verbo, aut ab unione physica divisione, aut per veram efficienciam, sed immediate datur a Deo. 366.1.D
 Gratia habitualis terminata est in Christo ad certum gradum non ex natura rei sed ex diuina prouidentia. 367.1.C
 Gratia secundum habitudinem sibi connaturalem ac physicam non respicit Christum ut subiectum maxime proportionatum, ac connaturale sibi, ibid. 2.C. Est tamen in illo tanquam in subiecto sibi conuenientissimo, ibid.
 Gratia adiuuans tam necessaria sicut anima Christi ad supernaturales effectus, quam nobis. 368.2.C
 Gratia gratis data sunt actus qui supra naturam sunt, & diuinae virtute sunt in confirmationem fidei, & aliorum perfectum. 381.2.B. earum diuina, ibid. C
 Gratias omnes gratis datae que aliis hominibus communicantur, Christus habuit. 385.2.B. & sequentibus.
 Gratia gratis data fuerunt in Christo permanenter & per modum actus. 384.2.A
 Gratia plenitudinem Christus habuit. 385.1.D. Est illi propria absolute loquendo. 394.1.E. 395.1.D
 Gratia operans significat motionem & auxilium Dei, quo primo mouetur homo ut se disponat ad iustificationem. 385.1.D
 Gratia unionis quo modo sibi infinita. 387.1.A
 Gratiam habitualis in pura creatura dari aequaliter seu aequaliter intendam, ac si in Christo non implicat. 388.1.A. & 396.1.E. de potentia etiam ordinaria ad gradum gratiae Christi, nullus unquam hominum, vel angelorum potuit, vel poterit peruenire. 388.1.A. 394.1.E
 Gratia habitualis in Christo est finita in entitate sua, & intentione quam in subiecto habet. 390.1.E
 Gratia nulla finita de se est plene ad aquata dignitatis Christi. ibidem. 2.B
 Gratia habitualis non tantum ratione modi unionis, sed maxime ratione Verbi unius confertur humanitati Christi. 391.2.B.C
 Gratia Christi ex eo non sicut infinita quia impossibile est qualitatem creatam esse infinitam. ibid. 2.D. Nam si possibilis est, data Christo sicut est. 390.2.D
 Gratia Christi secundum quandam rationem & dignitatem dicitur potest infinita ex coniunctione ad Verbum. 393.1.A.B
 Gratia hinc habet ut sit proximum principium infiniti meriti. ibid. C.D
 Gratia Christi intensus non potest augeri sub ea ratione qua infinita est. ibid. 2.C. ex intensitate tamen augeri potest. ibid. 2.E
 Gratia plenitudo in quo consistat. 394.2.C. 395.1.C

Ddd Gratia

Index Rerum.

Gratia nulli subiecto creata est natura alia. 396.1.D
 Gratia quomodo in infinitum augeri posset. *ibid.* 2.A
 Gratia est forma cui conatur alia est visio beatifica. *ibid.* B
 Gratia Christi in intentione & mente divina fuit prior omni alia. 398.1.E
 Gratia capitis & personalis in Christo eadem. 401.2.C
 Gratia in fluxus in Christo duplex. 405.2.E
 Gratia & pietatis est principium merentis alia. 406.1.C
 Gratia unionis & gratia habitualis potest diu gratia capitis, sed diuera ratione. *ibid.* 1.A & 2.A
 Gratia capitis Christo ita propria est, ut cum eadem perfectione nulli pure creatura communicari posset. *ibid.* 2.B
 Gratia qua ratione specialiter participatio diuinae nature diutur. 449.2.D
 Gratia omnes & supernaturalia dona que in Ecclesia conferuntur, per Christi humanitatem tanquam per instrumentum conferri, sicut pie & probabilitate potest. 479.2.C
 Gratia solus Deus potest esse causa principalis & quare. 475.1.B
 Gratia hominum quomodo sit participatio gratia Christi. 484.1.A
 Gratia Patrum antiquorum a Christi humanitate dependere recuperit dubius. & resoluitur negatice. 517.1.A
 Gratia unionis sicut per opera non comparatur, ita nec corrupti potest sicut gratia habitualis. *ibid.* 1.D
 Ex gratia habituali opera Christi valorem & condignitatem habuerunt ad meritum. 619.2.A
 Gratiam habituali Christi mereri potuisset, si eam aliquo tempore non habuisset. 628.1.B
 Gratia est in essentia anima, & comparatur ad alios habitus infusos, ut forma principalis ad suas potentias. 632.1.A
 Gratia sanctificans respectu nostri datur gratis, respectu Christi datur nobis iustitia. 639.1.C.D. 642.2.C. 643.2.E
 Gratia augmentum, & gloria, & omnes actus quibus illam merentur sunt ex meritis Christi. 645.1.A
 Gratia qua Deus vult dona sua esse merita nostra, propter merita Christi nobis conferitur. 645.2.C
 Gratia habitualis non potest vivi diuino supposito nisi media humanitate. 722.2.E
 Gratia unionis communicata Christo alterius rationis est a gratia filiorum adoptiuorum. 731.1.B
Vide, Meritum, Liberum arbitrium, Prædestinatio.

H.

Habitus. Habitus in Christo.

Habitus intellectuales quid sint in Christo. 414.2.A
 Habitus scientia duo includit, & que sunt illa. 458.2.D
 Inter habitum & lumen infusum nulla est distinctio in scientia infusa. 460.2.A
 Habitus fidei non requirit lumen a se distinctum. *ibid.* B.C
 Habitus per se infusus datus est Christo, eleuans intellectum eius ad actus scientia infusa. 462.1.E
 Habitus non est necessarius angelo ad actus scientia præter species. *ibid.* 2.C
 Habitus non sunt tot, quod species intelligibiles. *ibid.* 2.E
 Habitus operatus non est productius alterius, sed adiunctus. 483.2.B
 Inter habitus vitiros & reatum pena qua sit differetia ob quam indecens fuerit Deus assumere naturam illius obnoxiam, & non huic. 541.2.E & 522.1.A
 Habitus cur possum inter se vniuersi conuenire quamvis obiecta ipsorum vel actuum analogi tantum conueniant. 768.1.A
 Heres ex verbis inordinate prolatis incurritur. 563.1.E

Vide hereticis vide in propriis ipsorum nominibus.

Hebdomada.

Hebdomada nomine in Scriptura quid intelligendum. 8. 2.E
 Hebdomada de quibus Daniel loquitur componebantur ex annis solaribus, non lunariis. 9.2.D.E. Aequales & continuas fuerunt. 10.1.C. Quando initium habuerint. *ibid.* 2.A. & quando finem. 11.1.A.

Hilarius.

Hilarius non putauit in Christo nullum dolorem fuisse. 547.1.E
 Ex explicantur eius dicta, quibus ille videtur in Christo dolorem negare. 548.1.C. Non negat in Christo fuisse dolorem, sed naturam doloris, id est dolori suo merito subiectam, *ibid.* D.E.

Homo, Homo purus.

Ex hominibus lapsu orta maxima necessitas incarnationis. 30.1.E
 Homo purus quantumvis sanctius, non potuisset plane & perfecte pro hominibus peccato satisfacere. *ibid.* 2.D.
 Hominis redempcio liberum est Dei opus. 31.1.C
 Hominem redimiri seruato iustitiæ rigore, non fuit necessarium, sed conuenientissimum. 32.1.B.
 Homo per peccatum quasi venditus est, & sub demonis potestate constitutus. 36.1.A.
 Homines plures esse saluandos in statu naturali, quam in statu innocentie incertum. 55.2.E. Quia via posse subiungi declaratur. 56.2.E. Probabilius, tot fore saluandos in statu natura lapse, quot in statu innocentie. *ibid.* 2.E.

Homo quantumvis naturali seruitute sit Dei servus, est tamen capax proprii dominij. 72.1.D.

Humanum genus, sicut offendit in uno individuo nature suita satisfactio per altud. 74.1.D.

Homo purus ex perfecta iustitia non potest Deo satisfacere. 81.1.D.

Hominis puri opera non habent valorem sufficientem ad satisfactionem omnino aqualem. *ibid.* 2.A. Et unde hoc oritur. 85.2.A.

Homo purus minus potest pro se satisfacere, quam pro aliis. 86.2.E. 109.1.E.

Homo nihil potest operari, quod apud Deum condignum valorem ad meritum vel satisfactionem habeat, nisi fuerit viuum membrum Christi. 115.2.C.

Homo satisfacit vi membrum Christi, quando satisfacit per gloriam propter Christum acceptam. 116.1.B.

Homo si non peccasset, gratiam & immortalitatem per fidem Christi habuisset. 159.1.D.

Quod si homo non peccasset, Deus non fieret homo, quo sensu sit verum. 160.1.A. Et quo falsum *ibid.* C.

Homo quando non potuit merei incarnationem de condigno. 258.2.D.

Homo coelestis cur Christus dicatur, & homo terrenus Adam. 229.2.A.

Homo purus viator interdum eleuari potest ad intelligentium spiritusphantasmatis. 456.1.D.

Homo, cum non habeat gratiam, neque alia supernaturalia dona, quemodo dici potest, eleuatus ad supernaturam in finem. 495.2.A.

Homo de Christo & nobis uniuocè dicitur. 563.1.B. 565.1.C.D

Homo factus est Deus, propositio ista rursum explicatur, & varijs illius sensu declarantur. *ibid.* D.E.

Homo genitus est Deus, vera est propositio, quia hic homo per generationem habet virtutem Dei. *ibid.* C.D

Homo cœpit esse, demonstrato Christo, dici non potest. 574.1.A. & E.

Homo quo modo vi imago Dei adorari possit. 821.2.D.

Vide satisfactione. Meritum.

Honor.

Honor est maior est, quod à maiori persona exhibetur. 38.1.A

Hon.

Index Rerum.

- Honor quid sit, & qualiter se habeat ad adorationem. 756.2.
 A.
 Honorari potest Deus solo interiori motu cordis. 759.2.B.
 Honor civilis & externus Principibus iure naturali debetur. 771.2.D.
- Humanitas, Humanitas Christi.
- Humanitas unita tribus personis non esset Sanctior neque venerabilior, quam sit nunc vni tantum coniuncta. 53.2.B.
 Humanitas Christi non prius fuit praesita vi existens in esse natura, quam predestinata ad vniunionem hypostaticam. 126.2.C.
 Humanitas & eius subsistencia sunt per actiones aliquo modo in re distinctas & separabiles. 211.1.A.
 Humanitas Christi distincta actione formatur, & Verbo copulatur. *Ibid.* 2.A.
 Humanitas Christi conceptio quoad modum fuit supernaturalis, quoad substantiam vero naturalis. *Ibid.* C. Vno autem ad Verbum omnino supernaturale. *Ibid.*
 Humanitas Christi prius natura existit, quam assumatur a Verbo. 212.2.B.
 Humanitas Christi si dimitteretur a Verbo, non desinere esse simpliciter, sed subsisteret in propria. *Ibid.* & 228.1.A.
 Humanitas non adiungit Verbo accidentaliter, nec Verbum humanitatis nisi substantialiter. 213.2.A.
 Humanitas est subiectum & non fundamentum relationis ad Verbum. 222.1.B.
 In humanitate Christi fuit aliqua existentia creata substantialis, sed incompleta. 26.1.C. 271.2.B. 278.2.A.B.
 Humanitas a Verbo dependet in subsistendo, quomodo non pender a Patre, vel Spiritu sancto. 227.1.A.
 Humanitas non manet violenter in Verbo. & cur. 229.1.A.
 Humanitas Christi habet naturalem capacitatem ad propriam substantialiam, sed non appetitum. *Ibid.* 2.A.
 Humanitas quo modo sit in Verbo. *Ibid.* 4.E.
 Humanitas ratione vniunionis debetur maior honor, quam cuilibet persona creatae. 237.1.A.
 Humanitas Christi ex vi sue productionis non habet gratiam vniuersitatis nisi concomitante. 241.2.D.
 Humanitas Christi, vel anima non meruit, nec mereri potuit electionem suam su praedestinationem ad vniunionem hypostaticam. 251.2.B.
 Humanitas Christi non est capax meriti. 252.1.C.
 Humanitas Christi seu anima non meruit suam assumptionem etiam de potentia absoluta. *Ibid.* D. & 253.1.E. & 2.A.
 Humanitas Christi prius natura quam assumatur a Verbo, quali est dici posse per se existens. 277.2.E. 583.2.C.
 Humanitas natura sua non est capax subsistenciae communicabilis, bene tamen per potentiam obedientialem. 303.1.A.
 Humanitas secundum dignitatem & secundum necessitatem fuit a Verbo maxime assumptibilis. 310.1.E.
 Humanitas ita Verbo unita est, ut vbiunque sit, illi unita sit. 318.1.E. & 2.A.
 Humanitas in duobus locis existens quod in uno habeat personalitatem propriam, & in alio illa careat, & existat in Verbo, non implicat. *Ibid.* D. secus in eodem loco. *Ibid.*
 Humanitatem aliunde quam ex stirpe Aetate Verbum potuisse assumere. 319.1.C.
 Humanitas a Verbo assumpta, est ynica, individua, & singularis. 326.2.E.
 Humanitas haec non de nouo creata est, sed ex stirpe Aetate concessa. 327.1.B.
 Humanitas Christi non prius tempore existit, quam suavitate aero. 341.2.A.B.
 Humanitas ex vi vniunionis anima & corporis secundum se non manet vni. 153.2.B.
 Humanitas ut est quaedam in natura integrata & totalis, assumptibilis est propria, & adaequata assumptione. 355.1.A.
- Humanitatem Christi vnde est esse diuinitatem, Scriptura more idem est ac esse sanctificatam. 360.1.E.
 Humanitas non potest assumi in puris naturalibus, id est nec grata, nec ingrata Deo. 362.1.B.
 Humanitas natura a Verbo assumi non nisi in statu naturae integra. 369.2.D.
 Humanitas Christi ex vi solius vniunionis ad Verbum non est facta, potentior physice ad operandum, quam ex natura sua esset. 477.2.B.
 Humanitas Christi organum fuit diuinitatis. 481.1.B.
 Humanitas Christi non fuit principale principium ad efficiendam miracula, sed solam instrumentale. 482.1.E. & eodem modo se habet respectu productionis gratiae. 483.1.C.
 Humanitas Christi per solam vniunionem ad Verbum non constituit in actu primo ad operandum supernaturaliter. 494.1.A.
 Humanitas Christi operari potest miraculose vbi non est locum aliter praesens. 516.1.B.
 Humanitas Christi non potuit efficienter operari ane quam existenter, instrumentum aliter physice. *Ibid.* 2.A. & 517.1.D.
 Humanitas Christi in fuerit communicata potest as creandi vel an aliquando ea vfa fuerit. 521.1.C. 522.2.C.
 Humanitas Christi ad quod miraculorum genus assumpta fuerit. 522.2.E.
 Humanitas Christi neque eterna, neque immensa dici potest. 531.2.D.
 Humanitas Christi potuit tori mundo fieri praesens. 532.2.B. sed non est ita de facto. *Ibid.*
 Humanitas mutans locum secum fert vniunionem ad Verbum, & ita mutata humanitate nulla sit in Verbo mutatio. 533.1.A.
 Humanitas Christi per vniunionem ad Verbum facta est impeccabilis. 537.2.A.
 Humanitas Christi ex quo incepit esse Verbo unita habuit uniam inuariatam existentiam. 586.1.B.
 Humanitatem Christi carere scientia beata est & infusa, de ab soluta Dei potentia non repugnat. 612.1.D.
 Humanitas considerata ut praecisa a Verbo & amari, & laudari potest. 784.1.B.
 Summa excellencia propter quam est adorabilis humanitas, est gratia vniunionis. *Ibid.* 2.B.
 Humores omnes immediate fuisse Verbo unitos, auctores tradunt, & probabilis est. 334.2.C. Cur excrementa ab Aristotele vocentur. *Ibid.* D. E.
- Hypostasis.
- Hypostasis Graecie, idem quod suppositum Latine 194.2.C.
 Hypostasis vox imposta est ad significandam personam. 280.1.B.
- Idolatria. Idolum. Idolodulia.
- Idolatrie nomine cur falsorum Deorum cultus significetur. 767.1.A.
 Idolum falsum imaginem significat, que vel representat quod non est, vel quale non est. 824.2.A.
 Idoli nomen in scriptura semper in malam partem sumitur. *Ibid.* B.
 Idolatria tunc proprie committitur, cum adoratio soli Deo debita ei qui Deus non est, communicatur. 827.1.D.
 Erigere Deo imaginem ut propriam eius naturam, sicut est, representet, idolatria *Ibid.*
 Error idolatria vnde ortus. *Ibid.* E.
 Vary modi antique idolorum culturae. *Ibid.* 2. per totam.
 Idolodulia est, aliquid honorare adoratione sanctis debita tali adoratione indignum. 827.1.E.
 Idolorum vobis qualiter ab imagine differat, vide verbum I mago.
- Iesus.
- Iesus est homo, propositio est propriissime in materia naturali, & cur. 564.2.C.

Index Rerum.

- Humanitatem formaliter significat. 777.2. A.
Iesu nomini specialis adoratio debetur. 822.1. C. eaq*ue* respectiva.
ibidem. E.
- Imago, Imago Dei, Christi, & Angelorum.
- Imaginum Janctorum vsum qui heretici defestati. 790.2. A. variae cause ob quas imagines depingi possunt. 791.1. A.
Imago in se continet prototypum in esse representativum. 806.2. B.
Imaginum vsum licitus & honestus. 791.1. A. & propter varios & honestos fines in Ecclesia introductus. 792.1. B.
Imagines Sanctorum congrua, & honesta templorum ornamenta. ibid. 2. A.
Non solum licet depingere imagines historiam continentis, sed simplices picturas. ibid.
Dei & Angelorum imagines licite & religiose in vni habentur. 793.2. E. non tamen possunt esse nisi metaphorica. 794.1. E. & 2. A.
Si semel tamen ad representandum instituantur, sara sunt & honoranda. 821.1. E.
Non possunt ad libitum depingi, sed iuxta Ecclesia vsum informa, in qua aliquando apparuere. 794.2. E.
Varia contra imaginum adoracionem heres. 795.2. A.
Imagines Sanctorum adorandas, honorificandas, ex sacra scriptura probatur. 796.1. C. Ex Ecclesia definitione. 797.1. C. Ex communis vsum & traditione. ibid. Ratione ostenditur. ibid. E.
Miraculum pro adoracione imaginis B. Virginis factum. ibidem. E.
Et colantur qualiter publica impositione & autoritate indigeant. 821.2. A.
Ex relatione, quam habent ad res sanctas quas representant, quodammodo sancte dicuntur. 797.2. B.
Imaginum adoratio prout ad illas terminatur, respectiva. ibid. E. non autem abusiva, vel improppria, qualis est, si adorari dicentur ex eo solum, quia ad presentiam earum prototypa adorantur. 1. B. & 2. A. per totam.
Non solum in actionibus externis adorantur, sed & aliqua interior adoracionis intentio, sine qua vera adoratio consistere non potest, in eas dirigenda. 799.1. A 2. B. 807.2. A.
Varia ad hoc VII. Synodi loca ponderantur. 799.1. E.
Adoratio ad presentiam imaginum tripliciter fieri potest. 804.2. D.
Ex presentia imaginis sumpta occasione potest, prototypum adorari non adorari in imagine. ibid. E.
Et prototypum in imagine, & imago propter prototypum uno eodemque actu interiori & exteriori possunt adorari. 806.1. D.
Qua adoraciones representata in imagine propter intrinsecam suam excellentiam primario adorantur. 807.1. C.
Tota ratio adoracionis imaginum est excellentia prototypi. ibid. 2. D. 820.2. A.
Adoratio qua imago simul cum portotypo coadoratur, respectiva est prout a imaginem terminatur. 808.2. E.
Imagines licet non possint adorari nisi propter exemplar, possunt tamen in se & proprie adorari, non adorato directe & vt quod exemplari. 811.2. A. B.
Qui modus adoracionis rectus est & honestus. ibid. D.
Cum hoc modo imago adoratur, eadem qua res alia sacra inanimates, adoracione coluntur. 814.1. B.
Idem habitus ad exemplaris & imaginis propter ipsum adoracionem inclinat. 815.2. E.
An hac imaginis adoratio vt ab exemplari praevisa dicenda sit latitia. 816.1. B.
Tota hac adoratio imaginis quantumvis praevisa in exemplar refertur, & quod relatione. ibid. 2. A.
Varia dicta. Conciliorum qualiter cum hoc modo adoracionis facere possint ostenditur. 4. 816.1. B. 817.2. B. C. D.
- Patrum etiam testimonia explicantur. 818.2. B. 819.1. A. B.
Imago in actu exercito considerata semper proponit exemplar ut obiectum primario adorandum, cum quo ipsa coadoratur: secus si tantum prout res quodam sacra conipiatur. 817.2. A. B. C.
Cur eiusdem personae vni imaginis maior deferatur bonus quam alteri. 819.2. A.
Qualiter in omni imaginum adoratione idem motus sit in istam quin in exemplar. ibid. E.
Adoratio Dei vel Christi pariter circa terram & imaginem exerceri valet: at terra tunc non adoratur, secus imago & qua. re. 820.2. E. & 821.1. D.
Irreuerentia facta in imagini ex contemptu exemplari multo maior, quam facta ex sola irreuerentia erga res sacras. 821.1. C.
Dei & angelorum imagines quanuus metaphorice, eodem duplicitate modo cultus, quo reliqua imagines, adoranda. ibid. 2. C.
Vtus & adoratio imaginum non est in praecipio naturali, n*on* diuino. 822.2. A.
Consuetudo tamen Ecclesia circa imaginum vsum est in starcepti, & quando obligat. ibid. B. C.
Supposito sacrarum imaginum vsum duplex de eorum adoratione ex ipsa rerum natura precepit oritur, affirmatum vnu, negatum aliud. ibid. E.
Imaginum vsum contra idolorum cultum inuentus. 823.1. C.
Quantum inter imaginum adoracionem & idolorum cultum interfit, & inter imagines & idola. 824.1. A. & 2. A.
Imagines nostrae, reque idola, neque simulacra, neque sculpilia nominantur. 824.2. B.
Imaginis sanctificatio non consistit in vunctione, vel benedictione aliqua, sed in representatione persona sacra. 813.2. B.
Imaginis sacrificium offerri non potest, neque ad eam nisi figura sermone preces fundi. 758.1. A. B. C.
Quomodo per imaginem Christi vt hominu humanitas a diuinitate non dividatur, vt contendunt heretici. 881. C.
Duis sui ipsius imagines Salvator ipse reliquit, quarum una, dum vicerit, ad Abagaram, ad aliam regem Persiarum aliam misit. 791.1. A. C.
Imaginis Christi crucifixi a Nicodemo depicta historia a VII. Syro approbata. ibid. C.
Imago seu statua Salvatoris Cesarea eretta a muliere a sanguinis fluxu sanata. 3. id. D. E.
Imago Christi sub figura agni VI. Synodo, cnone 82. approbatur 794.1. C.
Imaginis Christi adoratio, qua Christus primario adoratur, adoratur imago, vera latitia est, quanuus idem ipse adiu, vocatione nostra intelligitur: termini, id prototypum, si perfecta latitia, vt vero ad imaginem, imperfectam, 808.1. E. & 809.1. A. B.
- Incarnationis.
- Incarnationis mysterij tractatio totius Theologie prestantissima, excepto Trinitatis mysterio. 1.2. A.
Huius mysterij quanta difficultas. ibid. 2. A. B.
Incarnationis omnibus gratia & creationis operibus excellentior. 1. I.D.
Incarnationis consideratio triplim Theologie totius confutationem complectitur. ibid. 1. C.
Incarnationis vox non refugienda: optime enim hoc mysterium ex igne illiori parte assumppta exprimit. 3.1. A.
Incarnationis nomen fundamentum habet in sacra Scriptura. ibidem. C.
Incarnationis Deo maxime conueniens ad eius bonitatem ostendam. 21.1. A.
Incarnationis secundum Augustinum est supremum exemplar gratia. ibid. 2. D. E.
Per illam Deus se perfectissime communicauit. 22.1. D. E.
Ut mutatio est, creature conuenit, Deo autem ut communicatio boni infiniti. 23.2. B. C.
Nulla ratione impossibili probari potest, nec possibilia demonstri,

Index Rerum.

- Strari, licet supposita fide, variis exemplis & conjecturis ratione
 naturali verisimiliter ostendatur. 24.1. D. 25.2. A.
 Qualiter hoc mysterium in Dei visione cognoscatur. 26.1. A.
 Incarnationis factum esse unum ex potissimum fundamento nostra
 fidei. ibid. B. Non tamen potest evidenter probari contra
 infideles. ibid. D.
 An potuerit ex aliquo effectu cognosci. ibid. E.
 Quomodo & cognoscit & praeedit poterit a nonnullis gentilibus.
 ibid. 2. A. & seq.
 Incarnationis opus & Deo ipso & humanae nature maxime con-
 ueniens. 27.1. A.
 Est quasi complementum & perfectio uniuersi: & qualiter ex illa
 ad omnes creaturas redundet dignitas. 28.1. A. B.
 Rationes que incarnationem conuenientem probant, vim etiam
 habent in statu nature integrum. 30.1. A.
 Fuit supposita Dei voluntate ad hominem salutem necessaria, non
 tamen simpliciter ad hominis reparationem, ex cuius lapsu
 maxima eius necessitas orta. 30.2. A. 31.1. A. B. 32.1. C.
 Patres qui eam necessariam dicunt, quo modo intelligendi. 33.
 2. A. B.
 Fuisse medium conuenientissimum omnium possibilium ad re-
 demptionem nostram nullis ostenditur. 34.1. B.
 Incarnationis unius diuinae personae esset primum aequum unius
 actus meritoris Ch. ipsis, intensius, non extensius. 55.2. C. D.
 Incarnationis causa amētē peccatum non ubique Scriptura tra-
 dit, caro vero illius frequenter attributum. 118.1. B. 137. D.
 Incarnationis ab Adam cognita fuit, & praeuniciata. 120.1. B.
 Incarnationis causam fuisse peccatum ex Patribus, effectibus, &
 conjecturis ostenditur. 120.1. C. D. 138.2. B.
 Non omnes rationes ob quas incarnationis facta est in persona Verbi
 orta sunt ex hominis Iesu. 142.2. B.
 Incarnationis voluntas praeceps voluntatem permittens: peccatum
 simpliciter & in genere causam finalis. 145.1. B.
 Praeceps item voluntatem dandi gratiam Ade. ibid. C.
 Item praeceps amorem ab solitam peccatio originalis. ibid. D. E. Poste-
 riore tamen fuit quam scientia conditionata illius. ibid.
 Incarnationis & passio in eo differunt, quod incarnationis perse amabi-
 litas, passio vero non. 147.1. D.
 Incarnationis aequum motuum & sufficiens, non fuit unius
 tantum sed plura totalia & per se sufficiens, & que
 fuerint. 151.1. B. in quo hoc habeat fundatum. 52.2. E.
 Incarnationis mysterium per se amabilis est quam sunt angelii
 & homines, non solum in essentia, sed etiam in esse gratia.
 151.1. C.
 Sola hominum redemptio sufficiens ratio fuit, ut propter eam sa-
 lam Deus vellit incarnationem. ibid. C. & D.
 Unde constet incarnationis motu fuisse defacto plura. ibidem.
 2. D.
 Quare incarnationis dicatur esse facta ab nostram redemptions.
 156.1. B.
 Incarnationis solam causam esse remedium peccati, Sancti dicen-
 tes explicantur. 152.2. A. 156.1. E.
 In incarnationis prima causa fuit excellencia ipsius mysterij, &
 alia bona que ipsum consequuntur absque remendo peccati se-
 cunda redemptio nostra etiam quoad substantiam ipsius my-
 sterij. 153.1. D. & 154.1. A.
 Qualiter haec inter se coharent optimo exemplo declaratur. 154.
 2. C.
 Quod nam ex haec motu fuit iste praeceps, & efficacius, tam re-
 spectu diuinae voluntatis, quam nostrae vidente diuinam chari-
 tatem ergo nos magis ostendens & commendans. 155.1. A. D.
 Modus loquendi Scripturae deinceps in incarnationis explicatur. ibid.
 2. E.
 Unica & ad equa ratio incarnationis Christi in carne possibili-
 li, nostra redemptio. 156.2. B. 161.2. D. ex Scriptura ostendi-
 tur. 157.1. A.
 Incarnationem fieri necessarium fuit, postea primo decreto vo-
 luntatis diuinae in sensu composito. 159.2. A.
- Incarnationis quomodo non fuisse. si peccatum non fuisse. 160.1. A.
 Incarnationem futuram etiam si homo non peccaret, quomodo ve-
 rum. 165.1. D. E.
 Presens de rerum de incarnatione, licet procedat permissionem
 peccati, habet tamen supposita scientia conditionata necessaria
 ratione connectionem cum illa. 164.1. B. C.
 Vtrum saltem ex alio decreto incarnationis fieret, cōstante peccato.
 165.1. D.
 Facta est circa quater millesimum mundi annum. 174.2. E.
 Licet conuenienter totus seculis dilata: non tamen debuit in finem
 mundi diffiri. 145.2. A.
 Incarnationis terminus duplex, terminans & resultans. 188.1. C.
 Est actio realis reali terminum producens. ibid. 2. A. B.
 Eius terminus aequatus est Deus homo, hoc est, substantia eius est
 individua quaedam substantia ibid & 2. E. 20.2. D.
 Incarnationis est unio vera & realis, ineffabilisque Christi Dei ho-
 minis compositionis. 206.1. E.
 Incarnationis in re aliquo modo includit actionem prodicitionis hu-
 manitatis: proprietatem & in rigore actio uniuscū est, non
 productiva alii in extremis. 211.1. E. & 2. A. C.
 Est substantialis via per medium compositionis ex natura, & sup-
 posito, accidentia nequaquam, neque ex partibus materialibus,
 metaphysicis, physicis, aut ex ente & essentia. 213.1. B. E.
 214.1. C.
 Incarnationis descriptio definitio. 213.1. C.
 Incarnationis que & quo interueniant. 215.2. A.
 Incarnationis ut actio, 10ti Trinitati communis. ibid. 2. E.
 Per incarnationem mutari humanam naturam nō cessat. 216.
 1. C. Que mutatione neque in qualitate, neque in relatione con-
 fitit. ibid. 2. C. & 217.1. E.
 Terminus formalis seu quoq; incarnationis est unio hypostatica
 in humanitate facta. 218.2. D & 219.2. C.
 Terminus quoq; incarnationis est carentia termini ad quem, vnu-
 nio scilicet in humanitate, ut actio enim non habet terminum a quo positum. ibid. 220.1. D. E.
 Sufficit haec carentiam antecedere prioritate naturae, ut sit ter-
 minus a quo incarnationis. ibid. 2. E.
 Incarnationis causa sufficiens principalis. Sanctissima Trinitas,
 nulla creatura, etiam instrumentaliter concurrente. 242.1. E.
 244.1. B.
 Licet sola diuina misericordia hoc beneficium tribuatur, qualiter
 potuerit catere sub merito. 255.1. B.
 Incarnationis meritorum antiqui Patres quoad executionem,
 & quoad alias circumstantias. 261.2. C. D. & qualiter hoc
 meritorum ad illam necessarium. 262.1. A.
 Incarnationis in Persona Patris & Filii factam esse quidam
 heretici sumuntur. 288.2. E. Cur potius in secunda persona
 facta. 189.1. B.
 An posuit una persona sine alia incarnationi, disputatur. ibid. 2. A.
 Per incarnationem diuina natura fuit unita humanitate in per-
 sona Verbi. 290.1. D.
 Incarnationis quareatione a Christo per scientiam infusam cognita
 fuit. 450.1. E.
- Vide unio, persona, subsistencia.
- Infans. Infans Christus.
- Infans in utero materno potest dici membrum Christi. 494.
 1. A.
 Infantibus in gratia decedentibus debetur gloria ex iustitia fun-
 data in merito Christi. 639.2. B.

Index Rerum.

- Infantium efficax vocatio est ipse baptismus. 6. 42. 2. E*
Infantem baptizari ante mortem specialis gratia ob Christum data. ibidem.
Infans Christus non habuit impedimentum vsus rationis sicut alij paruuli. 470. 1. A Operabatur tamen vere vi infans, quamuis potuisse operari vi vir. 472. 2. A
- Iniuria.
- Ed isti grauior quod dignior persona offensa, & offendens vilior. 37. 2. B. C*
Ex iniuria illata duplex oritur obligatio in iniuriante, passuua vna, actiu. et alia. 65. 2. D
Iniuria facta in bonis superioris ordinis, non potest bonis ordinis inferioris compensari. 86. 1. E
- Instrumentum.
- Quomodo differat a causa principali. 2. 43. 1. C*
Instrumentali virtus in datus instrumentis non est qualitas superaddita, nec per motum aliquem physicum in actu primo constituantur. 489. 2. B. 490. 2. E
Non possunt sine aliqua virtute actiua, per solari extrinsecam elevationem physicam causare. 492. C
Nec per solam denominationem exti instrumenta, aut subordinatio nem ad Deum, si in eis nulla potentia supponatur, in actu primo constituti possunt. 492. 1. E. 493. 1. B
Supernaturales instrumenti eleusio quid sit, & que includat. 494. 2. E
Instrumenta non eleuantur ad agendum secundum quid habent potentiam passuam. 495. 2. A
Instrumentum non agere virute propria, sed principalis agentia, quo sensu verum. 493. 1. E. & 2. A
Auxilium quo eleuantur supernaturalia instrumenta, n. n. est in ipsis tota ratio agendi. 507. 1. A
Ad instrumenti rationem, nec quod procedat a causa principali, nec quod ab illa recipiat aliquid praevium ad actionem, necessarium est. 508. 2. C. D
In quo vera instrumenti physici essentia consistat. ibid. E
Supernaturalia instrumenta cum non limitentur ad agendum per contactum, operari possunt, vbi non sunt. 516. 1. B. C
Instrumentum vere & realiter agit, & ideo in eo requiriur actualiter est, regi operari potest non existens. 518. 1. A. B
Instrumentorum natura vel ars tria genera. 519. 1. C. D. & 2. C
Ad quod ex his generibus instrumenta diuina reducantur. ibid. 2. C. Non est necessaria in illo praevia actio propria & conaturalis ipsis, vt attingant effectum principalis agentis. ibidem. E. Nec attingunt distinctionem aliquam, ex vi cuius principalis effectus resulteret. ibid. D
- Intellectus.
- Intellectus quomodo idem sit cum anima vel diuersus. 339. 1. A. B*
Non concurrit ad visionem beatificam, nisi iuxta mensuram auxiliij & formae per quam eleuantur. 392. 2. C
Intellectum creatum habuisse Christum deinde est 409. 1. D. qui est in naturali perfectione inferiori angelico, perfectior omnino humano creato, non possibili. ibid. 2. C. D. 413. 1. A. B
In intellectu Christi fuit actus creatus intelligendi, tam naturalis quam supernaturalis. 410. 2. A. 412. 1. E
Omnia actus intellectus Christi fuit verus, certius, & evidens, scientiaq; opinionem autem vel humanam fidem ex se fallibilem non habuit. ibid. 2. C. D. 413. 1. A. B
In intellectu Christi error cadere, aut in sermone mendacium, non potuit, etiam de potentia absoluta. 414. 1. A. B
In intellectu Christi fuerunt habitus naturales. ibid. 2. A. & insuffisi. ibid. E
Intellectio, que sufficit sufficiens ad penetrandum obiectum ex parte eius, erit sufficiens ad eiusdem comprehensionem. 431. 1. A. B
- Intellectus duas res simul cognoscere potest, & quomodo. 434. 1. D. E
- Intellectus & species intelligibiles quomodo concurrant ad intlectionem. 460. 2. D. E*
Intlectionem, vt est actio vitalis, procedere ab intellectu, & non est representatio obiecti procedere ab specie, quo sensu verum. 461. 1. B
Intellectus in ordine ad naturales actus intelligendi de se habet vim actuam, ex parte potentie requisitam, in ordine tamen ad supernaturales, nec partialiter habet connaturalis. ibid. 1. C
Intellectus anime Christi non habet sufficientem virtutem actuam naturalen ad actus scientia insuffitam, nec ad illos eleuantur per solas species insuffitam ibid. C. & ibid. 2. D. E
Intellectus agens anima Christi, licet prae dicta scientia insuffitam naturalium, oportet non fuisse. 472. 1. C
- Ira in Christo.
- Ira in Christo esse potuit. 553. 2. E*
Ira est effectus tristitia, seu passio composita ex tristitia & appetitu vindictae. ibid. m. & 554. 1. A
- Iudea Tribus.
- Nullum habuit in Iudeo dominium ante Davidem. 4. 1. C*
Propter Messiam caro eius est prelata. ibid. 2. A
Qui fuerit visus ad Christum regiam potestatem obtinuerit. 5. 1. C
Ad illam sacerdotium nunquam pertinuit ibid. 2. C
Cur sola dicatur secuta Roboam, & non tribus Beniamin. 7. 1. B.
Quia Christus frui vel nesciuit, vel voluit, sua dignitate priuata est. ibid. 1. D
Ante aduentum Christi semper alii Tribibus pralata. ibid. 10. 2. C
- Iudei.
- Iudeorum capita a transmigratione adhuc circa Babylonem pricipatum habet. re fabulosum est. 4. 1. A*
Potestis, quam usque ad Herodem habuerant, ab ipso ablati est eis. 6. 2. B
Iudei redeundi e Babilone in patriam facultas, quando & quoties data. 10. 2. C
Templum Iudei spectantes, Salomonico gloriosius, inserviunt. 15. 1. C. Eorum conatus in alio tempore exire de vano. ibid. D
Nillam Iudam ob causam exitus, nisi ob Christum ad m. 15. 2. D
Qualem expellet Messiam, ut propterea Christum Dominum respiciat. 16. 1. A
Multa de Messia aduentu dicta metaphorae, ad certi in littera intelligentes, errant. ibid. C. Item circa duplum Christi aduenientem quem vnum fingunt. ibid. E
Iudeorum aliqui duos iam fingunt M. ss. ibid.
- Iulianus Apostata.
- Imaginem Christi confecit, & Christianis quod idola adorarent, obiecit. 790. 2. D*
Signo crucis ex confusione contra suam perspicuum signum, demones fugiunt. 832. 1. C
- Injustitia, iustitia Christi & Dei.
- Proprie est ad alterum. 57. 1. D.*
Inter Patrem & filium non intercedere, quod modo intelligentum. 58. 2. A
- Injustitia vniuersitatis ad seipsum secundum diversas naturas est potest. 59. 2. D
- Ibi esse potest vbi iustitia. 60. 1. A. B*
Communis iustitia inter seruum & dominum in humanis triplicibus capite. s. nequit scilicet inter Christum & Domum. 60. 2. B
Ad iustitiam actum exercendum qui nec essarium. ibid. 2. D
Vi inter duos intercedat, non est necesse, vt vite & ex maius for malii iustitia operetur, neque vt ratio vel obligatio iustitia in veritate reciprocus eiusdem omnino ratione. 61. 1. B. C
Inter Deum & hominem perfectissima iustitia ibid.
- Iustitia in Christo.
- non fuisse distincta specie a nostra. 62. 1. E*
Iustitia.

Index Rerum.

- Iustitia obligatio non cadit in Deum nisi ex suppositione alicuius patiti.* 64.1. B. 69.1. B.
Duplex est in Deo, generalis & specialis, & quid viraque. ibid. 1. C.
Iustitia Dei generalis non est speciale attributum, sed omnia comprehendit. ibid. 2. A.
Distributiva est forma alter in Deo, commutativa eminenter tantum. 71.1. E.
Distributiva ex propria ratione pactum requirit. ibid. 2. B.
Non nisi ex promissione sub conditione operis equivalentis, iusticie debitum oritur in Deo. 72. A.
Iustitiam inter seruum & dominum intercedere non repugnat. ibid. C.
Ius creature ad rem nec minuit perfectum Dei dominium, nec imperfectionem aliquam in eo posuit. 73.1. D.
Iustitia non attendit equalitatem inter personas, sed inter datum & acceptum. 74.2. A.
Iustificatio.
Fuit per propriam & perfectam coniunctionem, tanquam per voluntam dispositionem. 90.1. E.
Idem est quod sanctificatio. 92.2. C. D.
Iustitia aitio est translatio ab statu peccati in statum gratiae. ibid. E.
Iustificatio includit remissionem peccatorum, & infusionem gratiae habitus, unde eadem est ad remissionem, qua ad iustificationem. 93.1. B.
Non tamen est proſus idem iustificatio cum remissione peccati, quia plus iustificatio includit, quam remissio praeceps sumpta. 100.2. B. C.
In iustificatione peccatorum non intercedit vera & propria iustitia ex parte Dei, sed semper est opus misericordia. ibid. & 106.2.
- L.
Latitia.
- Adoratio soli Deo dicitur.* 767.1. A.
Interdum actum, interdum habitum significat. 783.2. E.
Quae dicitur perfecta latitia, que vero secundaria. ibid.
Nulla creatura potest esse obiectum per se primum adoracionis latitiae secundatio per illam adorari potest. 809.1. D.
Distributione latitiae soli Deo debite in exterris actibus, potissimum ex interiori intentione pender. 770.1. A.
Vide Adoratio. Cultus.
- Laus.
- Quaedam species honoris est.* 756.2. D.
Laus divina, per quam quis Dei excellentiam & suam ad illam summissione proficitur, genus quoddam adorationis est. 760.2. A.
- Lex, Legislator.
- Legem nemo potest imponere, nisi qui potestatem habet coactiua.* 664.1. E.
Lex divina duplex, naturalis, & positiva, & haec rursus in generali & per se ictem dividitur. 666.1. A.
Legem naturali obligari, est quasi proprietas consequens humanam naturam. ibid 1. E.
Legislatores quandoque legibus a se conditio obligantur. ibid. 2. C.
Lex veteris solum eos obligabat, qui per seminalem rationem ab Abraham descendebant, vel se illi sponte subdebant. 567.1. B.
Legislatoris potestas in Christo a regia pretestate & sacerdotali non distinguitur. 698.1. B.
Lex gratiae est perfectior legi naturae, & veteri, & eodem modo eius sacrificium. 701.1. A.
Lex Scripturali et legi nouam representauerit, non tamen dici potest lex noua esse secundum ritum veteris. 706.1. A.
Liberalitas.
Liberalitas maxime conueniens ei qui bonus est, & sicut soli Deo propria. 21.2. D.
- Liberalitas Dei magis eluet in eo quod hominem ex rigore iustitia redemit, quam si gratis ipsi condonaret omnia.* 32.2. A.
Liberum arbitrium, Christi, Nostrum.
Libertas.
Liberum arbitrium ex hoc potissimum principio Patres colligunt quod simus capaces praecepti & obedientiae, praeiusti, & meriti. 539.2. E. & 594.1. C.
In hoc consistit, ut non solum a coactione, sed a necessitate etiam sit immune. 595.1. A.
Quomodo fuerit in Christo, etiam si fuerit impeccabilis. 595.1. B.
601.1. C.
Libertas perit ex suppositione, qua positane concessio actus si quietur, si suppositio libe a non est. 596.1. A.
Ut aliqua suppositione tollat libertatem, necessarium est, ut aliquis efficiatur, & velut physico modo determinet voluntatem ad statu-lem actum. 597.2. B.
Libertatem non tollit diuina voluntas decretum, quod huma-num antecedit, etiam si illo positio infallibile sit, hanc conser-feram, vel operatur am. ibid.
Libertas excedens modum, ita est intrinsecus voluntati, ut non posse rationabili precepto impediatur. 640.1. E.
Libertas requiritur ad meum item ex intrinseca natura & essentia mea. 619.2. E.
- Litanie.
- Vixit a Papa Gregorio tempore cuiusdam pestis introductus.* 771.1. B.
- Lumen. Lumen gloriae. Lumen scientiae.
- Lumen gloriae cursu ad visionem beatam necessarium.* 461.2. E.
Per lumen gloriae quid Theologi intelligant. 462.1. A.
Habet coniunctam essentiam diuinam per modum speciei seu obiecti actu intelligibilis. 632.1. E.
Lumen gloriae sit in animabus beatis, per Christi humanitatem. 479.2. A.
Lumen scientiae infusa est ictus tantum habitus seu simplex qualitas. 463.1. C.
Lumen scientiae infusa est idem cum lumine gloriae probabile & op-positum probabile. 464.1. E. & 2. A.
Lumen quo illuminantur coloris, inhaerent corpori colorato, quo ad ex rinfuscam super sicut in 296.2. D.
In lumine ita esse virtutem actiuam ad producendas species, ut colores nullam habeant, error in philosophia. ibid. E.
- M.
Machabaei.
- Fuerunt ex Tribu Iuda iuxta maternam originem, non autem iuxta paternam.* 5.2. C.
- M A R I A.
- Maria Virgo e concepit Deum, quia eius concepito in eodem instanti fuit ad Verbum terminata, quo humanitas Christi Verbo unita est.* 212.1. E. & 2. A.
Non fuit ita sanctificata per conceptionem, sicut humanitas per unionem. 237.2. E. & 238.1. A.
An effectu attigerit unione hypostaticam, non affirmativa propter probabilitum, non tamen necessaria. 243.2. C.
Maria confessus angelo praefatus, fuit medium ad executionem incarnationis. 263.2. D.
Fuit Maria realis ac physica causa Christi Dei hominis. ibid. E.
Digne fuit disposita ut esset mater Dei. ibid. 2. A. B.
Consecuta est haec dispositionem partim ex diuina gratia, partim per operam sua & merita de condigno. ibid.
Eiusdem praerogativa, partim diuinitus concessa, partim ab ea comparata, quibus eam dignitatem adepta est. 266.2. A.
Non meruit de condigno esse mater Dei. ibid. D. & qua certitudine hoc tenendum. 267.2. D. Potuit de potentia absoluta hoc mereri de condigno, non merendo ipsam incarnationem. ibid. E.
- D d d 4 Maria

Index Rerum.

Maria Virgo non meruit etiam de congruo ut eligeretur in Dei matrem. 268.1. D.
Maria operibus deficit promissio & pactum, & coniaturalis proportionis cum diuina maternitate. 267.2. C.
Mariam non elegit Deus in matrem, quia virgo futura, sed elegit ut esset virgo, quia matrem decebat. 268.2. B.
Consentiens angelo plus meruit, quam omnes angelii & homines sancti omnibus suis actibus. ibid. 2. D.
Supposit Dei ordinatione ex nulla alia feminina potuit Deus ita congruenter carnem assumere. ibid. E.
Non fuit electa in Dei matrem ex praevis meritis, sed in executione meruit illam dignitatem per sua opera. 269.1. B.
Verè dicitur & est mater Verbi. 587.2. B.
Non est adoranda adoratione latræ, sed hyperdulia. 825.2. E. & 826.1. A.
Cur non dicatur naturalis Dei filia, licet dignitati Matri connaturaliter debita fuerit gratia. 73.1. B. C.

Materia.

Materia prima assumi potest sine forma, atque adeo sine natura integrâ atque completa. 321.2. A.
Habits suum actum entitatum, & sine forma conseruari potest. ibid. & B.
Materia est propter formam, & si aliquo modo subsistit, solum est ut subiectum formæ. 337.2. A.
Prius natura habet esse a causa prima quam in formetur forma, 341.1. C.
Prius natura est subsistens, quam vniatur formæ. 348.1. D.
Materia Christi in triduo fuit vnitæ Verbo. ibid. 2. A. B.

Mardochæus.

Adorare Aman cur recusauerit. 771.2. B.

Mattimonium.

Fuisset sacramentum in statu innocentia. 159.2. A.

Mediator.

Inter Deum, id est sanctissimam Trinitatem & homines Christus est mediator. 58.2. C. 833.2. C. & solus ipse perfectus mediator. 833.2. E.
Mediatoris nomen munus est, non substantia. 832.2. C.
Vsurpatur interdum ad significandum substantiale medium inter duas extreme distantes naturas. ibid.
Angeli beati qualiter dici possint mediatores inter nos & Deum. 834.1. B.
Mediatoris munus ad quid se extendat. ibid.
Mediatoris munus idem in Christo cum munere redemptoris ibi, 2. A.
Quodam huius munus participatio tam in angelis: quam in sanctis hominibus repetitur. 834.1. A. imo & in sacerdotibus ibid.
Absolute concedi potest tam Verbum, quam Deum, esse mediatorem Dei & hominum. 835.1. C. *Iesus reduplicando, in quantum Deus aut Verbum.* ibid. 2. B.
Deus homo mediator ut quod, ut quo vero ipsa humanitas. 835.1. D.
Nec humanitas Christi, neque eius diuinitas, mediatrix dici possunt. ibid. E.
Concedi debet, Christum in quantum Deum hominem esse mediatorem. ibid. 2. B.

Melchisedech.

De persona Melchisedech, varia hereticorum plazia. 702.1. B. C.
Fuit vox ex parte horum. ibid. D. *Nimirum fuit semiprimogenitus Noe.* ibid. 2. B. C.
Cur a Paulo vocatur sine patre & sine matre? ibid. *Ipsius sacerdotium quidem.* 703.2. B.
Pax in & virum obulit in sacrificium, quo facta Eucaristie sacramentum ob membranis. ibid. 2. A. B.
Melchisedech in multis fous Christi. 704.2. D. E.

Non dedit de cimis Abraham, sed Abraham ipsi. 705.1. A.
Fuit non solum sacerdos, sed & supremus sacerdos. ibid. 1. D. E.
Eius sacerdotium non tam fuit per Christum ablatum, quam ad perfectiorem statum eleutatum. 706.1. A.

Meritum, mereri, meritum Christi.

Plures significantes haec voces. 268.2. D.

Meritum non distinguatur realiter à quantitate meriti, & quomodo haec mutuo se habeant. 46.1. E.

Vt sit aequalis premio non requiri qualitas physica inter res quae sunt meritum & premium, sed sufficit qualitas proportionis. 50.2. C.

Christus sufficiens fuit ad merendum de condigno unionem hypostaticam, & determinationem liberam voluntatis diuinae ad aliquem effectum. 51.1. A. *Imo hoc posterius potest cadere sub meritum puræ & creature.* 51.1. A. B.

Increatum bonum quatenus in se est absolute, sub nullius meritum cadere potest, scilicet quatenus libere communicabile. ibidem. C.

Meritum in quo differat à satisfactione. 73.2. D.

Meritum de congruo quo modo repertur in contritione. 111.2. C. D.

Meritum necessarium est ante premium, saltem prioritate nature. 252.2. C. 628.2. C. *interdum vero solum antecedit in presentia.* 679.2. E. 252.2. C. 628.2. C.

Meritoria causa participat aliquo modo rationem causæ sufficientis, saltem moralis. 252.1. A. *& cum finali in quo conueniat,* 255.1. B.

Meritum principium cadere sub meritum est impossibile: quod late explicatur. 254.2. D. 255.1. B. 263.2. E. 640.1. D. E.

Merita futura quomodo esse possint causa premij ante collati, ibidem.

Meruit Christus continuationem incarnationis & partium per nutritionem accedentium assumptionem. 257.1. C. & 2. C.
& vt vno hypostatica iterum atq; iterum ponetur in Eucharistia. 258.1. E.

Mereri alteri de condigno primam gratiam non potest purus homo. ibid. 2. C. D.

Meritum queratur ab imprestione differat. 260.1. E.

Meritum de condigno quid requiriat. 259.1. A.

Meritum de congruo non est sine gratia Dei & Christi: fundatur enim in illa. 263.1. C. 265.2. B.

Meriti de condigno & congruo essentia, & differentia ab iniunctum. 264.1. A. 267.2. C.

Actus meritorius debet esse liber, honestus proprius natus & dignus præsio. 618.2. A. 619.1. A. 920.1. C.

He conditions ad meritum in operibus Christi qualiter furiuntur. 618.2. D. 619.2. C.

Persona qua meretur, debet esse grata, & viatix. 619.2. D.

Meriti valor non solum ex honestate actus, sed ex scandente persona operantis pendet. ibid. 1. D.

Ad meritum de insuffia necessarium requiriuntur pactum ex parte Dei sub conditione operi. ibidem. 2. E. *que nihil ei derogat.* 619.2. E.

Meritum est actus cui merces ex insuffia in predicta promissione fundata, debetur. 620.1. C. 621.1. B. C. *Estque si maliter in actibus à voluntate eliciti, in imperatis vero solum per extrinsecam denominationem.* 621.2. C.

In animalibus purgatoriis & beatis non reperiuntur. 626.2. A. B.
Omnem meritum de condigno fundatur in cognitione supernaturali. 631.2. E.

Meritum beatitudinis non esse simile cum ipsa beatitudine quæliter intelligatur. 632.2. B.

Meritum ad genus causæ dispositi ne reuocatur. 633.1. A.
Sub meritum id cadis quod Deus confert, & non conferre potest. 634.1. B.

Ad merendum aliquid non est necesse, ut homo ex propriâ intentione ordinet opus ad tale premium. 635.1. A.

Merita nostra sunt dona Dei, & Christi, diuersa ratione. 645.1. B.

Meijam

Index Rerum.

Meritum unius non potest esse meritum alterius, quamvis unius possit dari premium ob meritum alterius. *ibid.* C
Meritum non potest in suo genere allicere voluntatem, si solum ut possibile, vel ut futurum sub conditione praeconoscatur. 653. 1.D
Christus potuit de potentia a soluta non mereri, secus de ordinaria. 611. 1.E

Meritum Christi.

Meritum Christi immo & quilibet eius actus fuit sufficiens ad quod libet premium creatum, & in creatum, diuine, immo & collectivum sumptum. 50. 1.B. 52. 2.A
Mererit potuit Christus per diuersos actus omnia premia infinita, collectivam sumptu. *ibid.* C. & 50. 2.A. 51. 2.A. E
Mererit potuit uno actu totum quod pluribus, & actu remisso totum quod intendo. *ibid.*
Non potuit Christus mereri aliquid impossibile. 54. 1.B
Meritum Christi ut est in actu, semper referatur ad finitum premitum. *ibid.* 2.A
Meruit Christus angelis gratiam & gloriam, quibus remissionem culpa aut pone non meruit. 152. 1.B.C
Plus meruit Christus toto vita tempore quam unico instanti. 49. 1.E

Non tamen plusquam Deus possit praeziare. 54. 1.B
Meruit Christus per actum amoris Dei a charitate elicitem, & a beatissimo distinctum. 622. 1.A. & per actum charitatis proximorum, reliquoque tam virtutum infusarum, quam liberos & voluntatis. 622. 2.B. 624. 2.A
Mererit potuit premium supernaturale naturalibus actibus, & quomodo. *ibidem* B
Soli unio hypostatica sufficeret illi ad merendum de condigno. 624. 2.D
Incepit mereri intrinsecum a primo instante incarnationis. 625. 1.B
Quod v/que ad instantem mortis, qui fuit terminus meriti eius, continuavit. 624. 2.C. D. 626. 1.E
Potuit mereri suam gratiam & gloriam in instanti sua conceptionis per opus prius natura antecedens, sed de facto non meruit. 628. 2.C. 629. 1.C. 2.D. 622. 1.A. neclam gloria, nec aetios habitus infusos. *ibid.* 632. 1.E
Non potuit mereri prius in suum actum meritorium, nec necessaria ad illum. 634. 1.B.C. Nec Iesus actus v/ ab illis humana voluntate procedebant, nec infinitum valorem quem ab unione habebant. 633. 2.B.E. Nec suam impeccabilitatem, aut habitus scientiarum & virtutum moralium acquisitam, nec naturalia bona, per se loquendo. 635. 1.C
Nec titulum supremi dominij qui proprius est Dei, sed quem in humanitate assumpit, nec dominium radicale, quod habuit ab instanti sua conceptionis. 637. 2.A

Meruit omnes actus supernaturales, quos post primum meritorium habuit, quatenus sunt dona Dei. 624. 2.A & gloria, resurrectionem, & doles sui irroratio glorio, triumphantum ascensionem, & exaltationem sui nominis, secessione qua de eius divinitate sunt in Evangelio, dominium in uniuersum orbem. 635. 2.E. 636. 2.E. 2.C. 637. 1.B. ibi. 2.A. iudiciorum etiam potestatem. 637. 2.C

Hominibus omnibus meruit remissione omnium peccatorum, & gratiam & gloriam quoad sufficientiam, non quoad efficaciam, & praedestinatio praedestinationem. 648. 2.A. 652. 1.B. 2.A. 638. 2.A. C. 639. 1.E

Aliquibus etiam specia dona quibus infallibiliter merita applicarentur. 643. 1.A. Omnibus autem auctis dispositiones omnes ad gratiam 642. 1.C. & remissionem peccatorum, etiam que datur per satisfactiones hominum. 646. 1.C

Merita Christi duobus modis in nobis applicantur. 640. 2.A
Applicatio eorum per sacramenta ex meritis Christi. 642. 2.E

Nullum meritum fuisse in Christo, quod non spectauerit ad nostram redemptiorem, quo sensa verum. 640. 2.A

Hec merita solum in praesentia Dei antecesserunt gratiam antequorum Patrum. 640. 1.B
Christi meritum qualiter influat in nostra, explicatur. 645. 2.A
Christi meritum & nostra satisfactione quomodo inter se concordant sine alterius imperfectione vel redundantia. 646. 2.A
Merita Christi respondentia auctibus amoris Dei & proximi, praeterea sua ante electionem praedestinationum. 653. 2.E. 653. 2.B
Angelis gratia & gloria data est propter merita Christi praemissa. 655. 1.E

Messias.

Quid, & unde, & cur sic dicatur, & cur a Iacob, Siloth nomenatur. 3. 2.D. 4. 2.B. C
Messia veri appellatio qualis sit. 8. 2.A. Iam venisse (quod omnibus Christianis compertum est) ex sacra Scriptura demonstratur contra Iudeos, a fol. 3. 1.C
Cunctus g/ n/ibus desideratus 13. 2.C
Qualia promissus, & qualia bona orbi attulerit. 16. 1.B
Messiam temporalem regem adhuc sperans Iudei. *ibid.* A
Verum Deum, & hominem futurum ex sacra Scriptura ostenditur. 16. 2.E. & 17. 1.A. 2.E. & 18. 1.A

Miracula, Miracula Christi.

Miraculum est opus insolitum, & supervires naturae. 478. 1.E
Miracula Christus per humanitatem operatus. 478. 1.A
Eis debuit suam fidem confirmare: & quaratione incarnationem esse factam ostendant 26. 2.A. Ea ut vera tam angelii boni quam malorum euidenter cognoverunt: potuerunt etiam euidenter homines cognoscere, qui viderunt: Qui autem non viderunt, quomodo. 478. 1.C. *ibid.* 2.B
Miraculorum virtus in Christo fuit permanenter per modum habitus a primo instanti incarnationis, ut proprietas unionem consequens. *ibid.* 2.E. 479. 1.A. quam nunquam deinde amissit, imo etiam post ascensionem habet usum eius. *ibid.* 479. 2.A
Hac virtus non est qualitas, motus, vel aliquid aliud humanitatis superaditum, sed potentia obediens alitina. 484. 1.A. 485. 2.A.B
Obiectum huic potestatis quale. 523. 1.B. 486. 1.A
Ad effectus loco distantes hac virtus extenditur. 516. 1.E
Humanitas est effectrix miraculorum, estque eadem operatio eius ut instrumentum, & Dei ut principalis agentis. 480. 2.A. 486. 2.B
Miracula semper Christus operatus est per aliquam actionem humanitatis. 520. 2.D
Non habuit potestatem ad omnia miracula possibilia. 602.

Modus.

In quo formaliter ratio modi constat. 307.
Differencia inter modum rei & rem. 218. 2.A.
Non potest suppleari per realitatem distinctam, nec modificare rem aliam etiam de potentia Dei absoluta. 231. 1.D. 307. 2.C
Non potest localiter a re separari. 308. 1.D
Modus spiritualis ex intrinseca ratione dicere potest ordinem ad rem materialem. 514. 1.B
Supponit ordinem naturae rem cuius est modus, praesertim si sit extraneus. 583. 2.E

Monarchia.

Romanorum quando capit. 11. 2.E
Graecorum quot annis durauerit. 12. 1.A. Quot monarchia Persarum. 12. 1.C.

Morbus, & morbus in Christo.

Morbus in quo constat. 529. 2.C.D
Christus morbum non assumpsit, nec in illum incidit: potuisse tamen incidere, si ad summam usque etatem perueniret. *ibid.* 1.C.D.E

Mors.

Index Rerum.

Mors.

Mortem Deum non fecisse qualiter intelligendum. 147. 1. B.C.
Mortem Ad e. & posteriorum eius non prius Deus vidit quam peccatum. ibid. 2. & 2.

Christus p. r mortem suam (quam quoad omnes circumstantias p. r. de se itam verisimilium est) sibi aliquid meruit, tamen non dicitur p. r. mortuus. 660. 1. E. 599. 1. C.

Mors p. r. peccati. 147. 2. A.B.

Moyes.

Quo sens. Dei & hominum mediator. 834. 1. E.

Mundi.

Duratio p. r. sex etates in vniuersum distribuitur solet. 170. 1. A. &
quia vnaqueque durauerit. ibid. 1. B.C.

N.

Natura, Natura diuina, Humana.

Natura ordo & gratia quomodo differant. 26. 2. E.

Natura vnde dicitur, & quid sit. 177. 1. D.

Natura qualiter conueniat p. r. existere. 277. 2. D.

Natura, & res naturales, quo modis dicuntur. 241. 2. A.

Cum du. natura vniuertur in vniua. subsistitia personali ex eis resul. at vna persona. 184. 1. C.

Natura substan. illa, licet naturaliter est non posst sine subsistitia, non tamen ab illa nisivt a consequente conditione p. n. det. 209. 2. D. 210. 1. E. 211. 1. B.C.

Natura dicitur constituta personam constitutione essentiali, non personali. 287. 2. A.

Si tadem a tribus diuinis personis assumetur, necessario est. tres vniuers. 304. 1. A.

Communis natura ass. non potest, sicut nec subsistens, nisi p. r. personalitate p. r. iuctur. 313. 2. E. 315. 2. B. E. & 316. 1. A.

Vna natura de alia in abstracto predicari non potest. 557. 1. D.

Natura creata potest esse simul in pluribus personis extrinsecis: secus in vna propria & alia extrinsecis. 317. 2. B. 318. 2. E.

Natura diuina ex sua personam esse absolu. in quo nibile est quod illam reddat incommunicabilem. 272. 1. B. 276. 2. E. 277. 2. C. D. à sua suppositalitate ratione tantum distinguatur. 383. 2. A.

Cur tribus relationibus terminetur. 384. 1. A.

Non est genit. i. sed per generationem accepta. 288. 1. C.

Su. trid. per intellectum proprietatis personalibus potuit Deus ex sua subsistitia naturam eam assumere, secus si non subsisteret. 295. 1. D. 301. 2. D.

Natura diuina ex sua ratione postulat tria supposita, & qualiter in illa simul sit. 303. 2. C.

Nulla vniuers potest informare intellectum creatum, licet ei posse vniuers per modum speciei intelligibilis. 411. 1. C.D.

Naturam diuinam esse incarnationem qui Patres dixerunt. 188. 1. C.

Natura humana Deum assumere conuenientissimum. 34. 1. B.

Per peccatum facta est apta materia, vt in ea Deus iustitiam suam simu. cum misericordia p. r. a. faceret. 119. 1. D.

Internaturam humanam & diuinam Christi, nulla interuenit relatio realis vniuers. 220. 2. D. bene tamen ratione. ibid.

Vtriusque naturae proprietates manerunt in Christo distincte. 557. 1. D.

Naturam irrationalis vniuers hypostatico Deo non implicat, secus ipsum videre. 319. 2. D. 320. 2. C.

Licet non sit in illa extrinseca congruentia ad hanc vniuerem, non est tamen in eius assumptione indecentia. 320. 2. D. E. & 321. 1. A.

Nestorius

Nestori error qui fuerit. 188. 1. E.

Nestori sequac. qui fuerint. 192. 2. D.

Terminum incarnationis substantiam esse negare debuit. 188. 1. E.

Eius error ex professo confutatur. 192. 2. B.

Index Rerum.

Qualiter in Christo vnam tantum voluntatem posuerit.

D.

Nomen.

Nomina noua nouis rebus imponenda. 2. 2. E.

Nomina abstracta significata in Scriptura perfectionem rei, cuius tribuuntur. 74. 2. E.

Nouati error qui fuerit. 98. 2. B.

O.

Obedientia, & religio est ad alterum, scilicet & iustitia. 59. 2. D.

Oblatio.

Oblatio Christi vt ab ipso procedebat, habebat infinitum valorem simpli iter, non vt procedebat à B. Virgine, vel sacerdoti. 47. 1. D.

Oblatio Christi non fuit infinita simpliciter in ratione preceptis solae oblatia. 46. 2. E.

Omnipotentia.

Omnipotentia Dei simpliciter nec fuit communicata, nec potuit communicari humanitati Christi, & qualiter Pater ac hoc loquens intelligendi. 477. 1. A.E.

Ad omnipotentiam Dei duo requirentur, & quia illa. ibid. E.

Ad omnipotentiam Dei pertinet, vt posit vii creatura sua ad omnem effectum non inuolueret in contradictionem. 493. 2. A.

Deus formaliter est actus per omnipotentiam suam. 491. 2. D.

Opus, Operatio Christi.

Opus sanctioris personae, ceteris paribus, maiori valori. 44. 1. D.

Opus dignitas maior est p. persona operante, quam ab ea ad quam dirigitur. ibid. 2. A.

Ad opus satisfactorium non est necesse vt alter acceptet, vel acceptare teneatur. 67. 2. E.

Opera bona moralia, meritoria sunt de condigno supernaturalis glorie. 463. 1. C.

Quo modo si intelligendum rem esse proper suam operationem. 101. 2. B.

Opera bona moralia homini in p. r. naturalibus, licet habent proportionem cum naturali beatitudine, sed non propriam rationem meriti. 620. 2. C.

Operari illi tri. uitiorum cui simpliciter tribuitur. 59. 2. A.

Opera Christi sunt infiniti valoris, ad merendam & satisfacendum, 39. 2. A. Non tamen quia à voluntate diuina proficiuntur. 40. 2. A. Neque à personalitate, vel p. r. seipsum influente immediate in ipsum actum. 42. 1. C. vel ratione à diuinitate praecisa. 76. 2. C.

Nec quia physice vna. autur Verbo diuino. 42. 2. E. 43. 1. A. neque ab aliqua creatura virtute speciali. 62. 2. C. sed ex parte p. r. ipsa praece p. r. operans est, & vniuers medie ad ipsam, nec non matrice circa quam versabatur. 43. 1. E. 2. C. D.

In operibus Christi non est compositione ex actu voluntatis humanae diuinae. 40. 2. C.D.

In ratione meriti, satisfactionis & sacrificij magnum valorem habuerunt ex re oblatia, non tamen infinitum, licet ipsa infinita sit. 45. 2. D.E.

Inequalia fuere in propria bonitate intrinseca, equalia in valore ipso potest infinita. 49. 1. C.D.

Sufficiunt ad solam diu. omne debitum, etiam si infiniti tituli deberetur: & ad merendam incarnationem. 254. 2. C.

Operationem vnam in Christo reperiri tribus modis intelligi possit. 615. 2. D.

Omnia operatio humanitatis Christi fuit humana. 617. 1. A.

Operatio humana vna tantum in Christo dupliciter intelligi potest. 616. 2. D.

Operations quae in nobis sunt naturales, sunt etiam naturales in Christo, licet eius voluntatis subiecte. 617. 1. A.

Opera Christi ordinate sunt ad satisfacendum pro nobis, sed non sine nobis. 36. 2. D.

In Chri-

Index Rerum.

In Christo cur sint due operations & unum tantum est. 589.

1.B

Oratio, Oratio Christi.

Oratio ut est actus religionis est quod adoratio. 762. 2. A. B

Est actus inferioris deprecantis auxilium s. posterioris. 687. 2. C

Generatio significatio omnem actum interiorum, quo anima eleuatur in Deum significat: quidq. magis stricte. 691. 1. A. B

Oratio mentalis dicit aliquid pertinens ad intellectum, & aliquid ad voluntatem. ibid. A

Non solum pro bono communi, sed pro particulari fundi potest. 689. 2. D. e.

Qualiter Christum orare possumus ut pro nobis oret in celo. 693. 2. D

Habet efficaciam ex Christo, non minus quam meritum, nec sine eius gratia potest aliquid impetrare. 261. 1. A. 263. 1. C

Si Christus est tantum Deus, orare non posset. 688. 1. C

Christus per contemplationem beatam oravit. 688. 1. C.

Fuit illa necessaria mentalis oratio propter se: vocalis secus. 689. 2. B

Omnis oratio Christi ex absolute voluntate profecta, exaudita est, non que ex velleitate. 690. 2. B

Quia Christus sciebat non futura, nunquam, absolute orando, a Deo petiit. 688. 1. C

Christus simpliter non in dliguit oratione, ut quecumque vellet fieret: sed ex dispositione prouidentia. 691. 2. C. D

Christus non in omni sua oratione fuit obliuus. 697. 1. D

In celo semper pro nobis interpretative orat, non interdum aperta & expressa voluntatis representatione. 692. 2. D. E

Ordo.

Ordo naturae supponit ordinis gratiae, non tamen res omnes virtutis que ordinis: n. t. y. se hunc ordinem seruant. 126. 1. E

Ordo gratiae supponit naturam in executione, non in intentione. ibid. 2. A. B. C

Ordo prioris & posterioris in intellectu diuino & voluntate unde sumendum. 127. 1. C. Vnde inter scientiam visionis & voluntatem Dei. 128. 2. E. Vnde inter res, quarum prioritatis in Deo non est fundatum. 128. 2. E

Ordo duplex: intentionis, & executionis, & qualiter in diuina voluntate c. singulans. 345. 2. A. 351. 2. E

Ordo prioris & posterioris in scientia visionis. 136. 2. D

Ordo unionis hypostaticae non supponit ordinem gratiae, & qualiter ad virum quem habeat ordo naturae. 144. 1. E

Ordo naturae solum est inter causam & effectum. 345. 1. E

P₄

Passio Christi.

Quare illi specialiter tribuatur nostra redemptio. 32. 1. B

Non omnes species passionum Christus assumptus: id. C

Passiones sensi illi sunt in Christo, seclusis imperfectionibus unde melius propassiones dicuntur. 544. 1. E. 545. 1. B. ad undecim capitula retrahuntur. 546. 1. E

Christus quarantinae passiones & perpassus dicitur. 545. 2. A

Pater eternus.

Pater eternus non nisi unam personam generare potest. 305. 2. B

Est unum principium Filii & Spiritus sancti, quia unius habeat plures relationes. 306. 1. C

Patres antiqui.

Patribus antiquis propter meritum Christi preuisa datur est quidquid gratiae & meriti habuere. 263. 2. C. 264. 2. A

Non meruit de condigno incarnationem nec executionem: hanc vero meruere de congruo, circumstantiaq. aliquas. 464. 2. D. 261. 2. C. 262. 1. C

Imo & merita Christi & aliquos eff. illi generalis ipsorum: & passionem eius & mortum. 265. 1. B. Quo sensu redemptionem meruerint. 264. 2. B

Non potuerunt mereri in incarnatione praedestinationem: potuerunt tamen illam mereri de potentia absoluta simpliciter loquendo. 260. 1. B. 261. 1. C.

Peccatum.

Peccatum minor est minor bonitate Dei. 38. 2. A. B

Propria ratio peccati ex iniuria facta Deo sumitur. 69. 1. D

Per illud offenduntur omnes tres persona. 76. 2. A

Actus peccati quomodo sub dominum Dei cadat, & in eius initiam ced. 1. 78. 1. D

Non habet infinitatem simpliciter ex persona officia, sed tantum secundum quid. Vnde maior malitia est in uno peccato quam in alio. 85. 2. B. 84. 2. A

Non habet infinitatem simpliciter ex persona officia, sed tantum secundum quid. Vnde maior malitia est in uno peccato quam in alio. 85. 2. B. 84. 2. A

Non habet infinitatem simpliciter ex persona officia, sed tantum secundum quid. Vnde maior malitia est in uno peccato quam in alio. 85. 2. B. 84. 2. A

Peccati macula aut non distinguitur a culpa habituali, aut est priuatio gratiae. 98. 1. B

Peccatum actual est maius intensive originali, extensive secus.

Morale gratia originali, sed non veniale. 125. 1. A

Peccatum aliquod actualiter totam naturam inficit. 165. 2. D

Propter peccata actualia, si veniale non precessit, ex vi presentis decreti Christus non assumret carnem passibilem. 166. 2. C

Peccata a membro um Christi non possunt dici Christi quo ad com

missionem. 536. 2. E. & 537. 1. A

Peccatum permittere in alio, potest esse bonum, secus in seipso. 539. 2. D

Multa venialia non equivalent vni mortali. 86. 1. E

Peccatum veniale.

Peccatum veniale non est proprius contra Deum, neque ab eo auctoritatis, & analogice tantum est offensa, cui temporalis tantum pena debetur. 113. 1. A

Reparari potest ab homine iusto, per intrinsecam gratiam. 112. 2. E

Non potest quis propter veniale gratia aut gloria priuari vel in perpetuum puniri per se. 115. 1. C. 114. 1. B

Peccatum Originale.

Peccatum Originale simpliciter est maius malum quam actualis. 115. 1. B

Semper consequitur ex aliquo actuali. 114. 2. B

Qualiter inficit totam naturam, & sit radix omnium actualium. 125. 1. C. 165. 2. E. 56. 2. A

Quoniam: do ponam sensu mercatur. 125. 2. A

Anima prius natura informat corpus quam illo inficiatur. 540. 1. B

In Christo est non potuit, nec proprius est in Adamo. 540. 1. B. 401. 2. B

Christus maxime venit propter originale tollendum, & proprius ipsum solum venire. 166. 1. C. D

Originalis permisio & prescriptio posterior fuit electione hominum ad gloriam, & voluntate incarnationis. 142. 1. C. 148. 2. A. B

Peccatorum: quantum est in se, vult Deum distringere quomodo intelligendum. 85. 1. A. B

In iniuriam inficit Deo & in extrinsecis bonis eum ludit. 86. 2. C

Peccator.

Peccator non a se formaliter expellit peccatum per contritionem. 98. 1. C

In peccatoris confessione non est valor equivalentis ad satisfactionem, etiam ex gratia Dei. 99. 2. E. 105. 2. E

Potest tamen imperfecte satisfacere. 111. 2. A

Pelagius.

Pelagius error quis. 98. 2. A

Pelagiani gratia Dei hostes male de Christo sentiebant. 35. 1. C

Perfectio.

Simpliciter simplex quia nam sit. 279. 1. A

Est de ratione entis infiniti simpliciter. ibid. C. & communis tribus personis diuinis. 271. 1. B. C

Aliqua

Index Rerum.

- Aliqua perfectio relativa si in una persona Trinitatis, que non in alia: *absoluta* secus. 282. C.D.
- Nulla perfectio diuina prout in Deo est, potest per seipsum uniri creatura, nisi *substantia*. 412. B.
- Perfectio accidentalis ad *substantiale* & *intrinsecum* complementum dispositio esse non potest. 250. 1. A.
- Perfectiones in corpore humano duplices sunt, *debita* & *aliz*, *aliz* in debito. 526. 2. E. & 527. 1. A.
- Perseuerantia.
- Non cadit sub meritum de condigno: bene tamen sub meritum de congruo. 264. 1. B. & 44. 2. B. C.
- Perseuerantie donum est effectus meritorum Christi. 644. 2. A.
- Potissimum effectus est & complementum predestinationis. *ibid.* B.
- Persona, Persona diuina, Persona Christi
- Persona addit ad hypothesis quod sit in natura rationali. 182. 1. C. 194. 2. C.
- Persona creata constituitur in ratione personae per id per quod constituitur in ratione personae existentis. 278. 1. A.
- Quae incommunicabilitas necessaria ad constitutionem personae. 277. 2. A. 279. 2. D.
- Persona est incommunicabilis alii personis, non naturalis. 287. 1. C.
- Propriissime competit illi naturam assumere. 286. 2. C.
- Persona creata ut persona, non est assumptibilia. 315. 1. D. 311. 1. E.
- Tribus modis dicit potest assumi. 311. 1. E.
- Personalitas relativa aliam relatiuam secum compatitur, non absolutam. 317. 1. E.
- Persona dignitas semper conservat valorem operi, & qualiter. 42. 1. D. 43. 1. E.
- Alius auger bonitatem *intrinsecam* actus, aliter valorem. 48. 1. E.
- Personae uita in maior numerali. 233. 1. A.
- Diuina persona, quanuus in una essentia uariantur, nihil unum componunt. 197. 1. C.
- Personae diuinae uitas in semper maior est uiritate trium personarum. 234. 1. A.
- Non multiplicantur nec distinguuntur in esse Dei. 272. 2. D. E.
- Personae diuinae tripliciter potest aliquid conuenire. 273. 1. E.
- Sunt tres substantiae etiam substantiae. 281. 1. B. C. & tres substantiae. 282. 1. A.
- Diuina persona quid significeret, quidque in illa sit incommunicabile. *ibid.* 281. 2. A.
- Inter constitutionem diuinae personae, & creatae, discriminem. 283. 1. D.
- Tres personae sunt hic Deus, seu individuum Deitatis, una substantia, unum substantium. 284. 2. D. & 285. 2. A.
- Necessario ubi una est, est alia. 291. 1. D.
- In solo relatio distinguuntur. 293. 1. C.
- In eadem natura communis care possunt, immo & assumere eandem naturam, & propriis substantiis eam terminare, secus in eadem persona. 303. 2. A. Quod si de facto assumerent unam naturam humanam, essent unus homo: Quod si quelibet assumeret deinde naturam, essent tres homines. 305. 1. C. D. 2. A. 306. 2. A.
- Sola persona increata potest alienam naturam terminare, & quare. 307. 2. D.
- Concilia que docent tres personas esse unam substantiam in Deo, significant esse in Deo *absolutam* substantiam. 279. 2. E.
- Eadem humanitate a tribus personis assumpta, non est maioris valoris actus ab illis elicitus, quam est modo a Iesu Christi. 53. 1. E.
- D. Petrus.
- Non meruit de conligo Ecclesi principatum, suscepit tamen conuenientem gratiam ad manus pauperis. 167. 1. D.
- Poena & Peccatibus.
- Poena eterna, etiam in damnis, simpliciter non est equalis culpa & mortali. 86. 1. B.
- Poena eterna non remittitur, nisi culpa remittatur. 97. 2. B.
- Poena temporalis pro qua iusfas facit, ex operibus remittitur. 108. 2. D.
- Poena temporali reatum manere in natura est, impedit Verbo, quae ante assumptionem peccasset implicat, secus aetere. 342. C.
- Ponitatis huius vita cur Christus assumere debuit, non alterius. 524. 1. D.
- Nec has auferre fuit omnino necessarium. 524. 1. D.
- Ponitatis.
- Significat retractionem propria voluntatis, que in Christo locum non habuit: licet habuerit Christus habitum ponitatis. 63. 1. B. 110. 2. D.
- Qualis habitus sit: & quare ratione pars insit. 63. 1. B. 110. 2. D.
- Imperfecte tantum iusfas pro peccato. 110. 2. B.
- Pontifex Summus.
- Pontificis summi decisioni potius standum, quam communis datum sententie. 679. 1. B.
- Pontifex summus non habet dominium temporale directum omnium. 711. 2. A.
- Potentia.
- Potentia ut non datur frustra esse quid requirat. 472. 1. E.
- Potentia physica activa que sit. 479. 2. E.
- Potentia activa non denominat potentem nisi id cui inest, quae nominatio intrinsecas est. 493. 1. A. 2. B. C.
- Potentia animae precise considerata aliqua vis activa inest ad supernaturales actus. 495. 1. D. Que non est naturalis, sed obediens. 500. 2. D. Per illam concurreunt vis supernaturales instrumenta vitalia, & aliquando libera, sive cum habitu, sive cum auxilio ext. in se. 506. 1. A. 111. 1. D. 483. 1. D.
- Quomodo & per quos actus potentia specificatur. 514. 2. E. & 2. A. 503. 1. A.
- Potentia naturalis nullatenus specificatur per supernaturales actus. 507. 1. D.
- Potentia obedientialis
- Potentia obedientialis, quid. 486. 2. B.
- Duplex est, & quicunque. 416. 2. A.
- Solum est res ipsa creatoris. 482. 2. C.
- Potentia obedientialis activa, sicut passiva, in omnibus creaturis. 487. 2. D. 515. 1. B.
- Licet innata non constituit simpliiter potentem. 486. 2. C.
- Potentia obedientialis activa & quae necessitas. 498. 1. A.
- Possibilis demonstratur, & tam necessaria quam passiva. 498. 1. E. 499. 1. A.
- Dari probatur auctoritate Patrum. 501. 1. A.
- Quo differat a potentia naturali. *ibid.* 2. A.
- Tam activa quam passiva aliquo modo est naturalis, non tam simpliciter. 504. 2. E.
- Obedientialis passiva, passiva & realis potentia. 499. 2. E. 501. 2. B. 500. 1. A.
- Potentia obedientialis vox attributa rebus inanimatis, aliquid metaphora inuit. 499. 2. A.
- Nullatenus distinguuntur ab ipsis rebus cui inest, neque est ab illa separabilis. 502. 1. E.
- Non per se primo ordinatur ad id agendum, vel recipiendum, ad quod est potentia, neque ad illud dicit ordinem transcendentalis, nec sumit ab eo speciem: eandem enim habet quam res ipsa. 502. 2. E. 503. 1. E. 504. 2. B. 507. 1. C. Est ergo materialis vel substantialis, substantialis vel accidentalis, naturalis, vel supernaturalis prout eius quasi subiectum fuerit. 507. 1. C. 502. 2. E. 512. 2. A. C. nec insinuite perfecta. 515. 1. D.
- Qualiter in ea inchoetur supernaturalis ordo, & ipsa sua ad ipsius proportionetur. 505. 1. C.
- Activa non necessario requirit naturalem actitatem in re cuius est potentia. 505. 1. B.
- In ratione potentiae neque est supernaturalis, nec naturalis, sed obedientialis, & quare. 507. 1. C. D.

Non

Index Rerum.

- Non agit nisi iuxta mensuram auxilij vel habitus, quo elevatur. 508.1.E.
- Est in ratione instrumenti infinita intensio, & potest in intensiorem & intensorem effectum in infinitum. 514.2.A.D.E.
- Cur in relationibus diuinis non regnatur. 515.E.
- In uniusque creatura tantum est una secundum rem, licet post per nos conceptus multiplex in ordine ad varios effectus distinguui. 511.1.A.B.
- Potentia obediens, quam intelliguntur habereres antequam fiant, in sola non repugnantia confitit. 499.2.E.
- Potestas, Potestas Christi.
- Potestas regendi Ecclesiam creaturis communicata est in suo genere propria & principali, in fluendi vero gratiam, instrumentaria tantum. 492.2.D.
- Habuit Christus in quantum summus sacerdos, supernaturalem quandam excellenti potestatem in universam. 475.1.A.
- Potestas excellentia, Christi in quo confitit. 475.1.A.
- Potestatem regiam & Legislatum in omnem mundum habuit, verunque spiritualem. 706.2.B. 707.2.B.C. & seq.
- Nullus creatus habet Christi potestas est communis ab illo. 707.1.C.
- Eam habuit a primo incarnati nisi anti, ibidem.
- Præceptum, Christo impositum
- Præceptum.
- Quid significet quidque de eius essentia. 664.1.C.
- Nec contaminatio, nec qualio de ratione præcepti. 665.2.B.
- Eius transgressio vel libera omisso semper prava. 665.1.A.
- Negativa & affirmativa præcepta qualiter obligent. 596.2.E.
- Præceptum quid extrinsecum est, solum ex parte obiecti mouens. 597.2.B.C.
- Efficit actu necessarium ad honestatem morum, & debitam coniunctionem cum ultimo fine. 602.1.C.
- Non datur de necess. riva. 603.1.A. Inter præceptum & prædestinationem differentia in ordine ad libertatem. 599.1.E.
- Christus fuit capax præcepti, & qualis. 665.1.C.
- Præceptum Christo impositum quomodo ipsius libertati non deroget. 599.2.A.
- Probabile est non habuisse Christum potentiam physicam transgrediendi præcepta negativa, quod non est ita in affirmativa. 599.2.B.
- Probabile est habuisse præceptum determinans omnes circumstantias. 599.1.A.
- Si Christus voluntarie, etiam per puram omissionem non impletet præceptum peccaret. 600.1.D.E.
- Non habuit Christus præceptum amandi Deum. 603.1.A. Habuit tamen redimenti genus humanum per passionem, & mortem suam. 668.1.C. & quale fuerit. 669.2.A.
- Prædestination. Prædestination Christi.
- Proprie tribuitur supposito. 754.2.B.
- Dupliciter aliquid prædestinari dicitur. 747.1.D.
- Tria in cuius prædestinatione consideranda. ibidem. D.
- Inter obiectum & terminum prædestinationis mutuum est ordo. ibidem. E.
- Supponit scientiam futurorum conditionatum, non absolutam. 119.2.A.
- Quid prædestination apud D. Thom. ibid. 2.D. 137.1.A.
- Prædestination & glorificatio quomodo pendeant ex meritis. 132.2.E.
- Versatur circa res singulares cum circunstantiis earum. 146.1.A.
- Prædestinationis ordo ex Paulo ad Hebreos secundo declaratur. 137.1.A. Idem ipsum late explicatur. 649.1.A.
- Prædestination qualiter sub merito cadere possit. 647.1.B.C.
- Nemo illam mereri potest nisi mereatur omnes effectus eius. 648.1.D.
- Christus in quantum homo, ab eterno prædestinatus, immo & unius cum humana natura. 749.1.C.
- Christus simpliciter dici potest prædestinatus, quod de filio Dei non dicitur, nisi cum relatione ad aliquem terminum. ibid. E & 750.1.A.
- Christus, licet non factus, prædestinatus tamen filius Dei naturalis, quomodo. Verbum non item. 752.1.C. 2.A. per totam.
- Primario prædestinatus ad unionem hypotheticam, secundario ad beatitudinem & alia dona gratiae. 753.2.C.D.E.
- Christus primus prædestinatus, licet cum ipso alij prædestinati fuerint, & quomodo. 140.2.A. 143.2.A.D.E.
- Ante peccati præmissionem prædestinatus incarnandus salvator, iustificator & glorificator, redemptor autem non nisi in potentia. 146.1.A. 149.1.A. Admissus tamen quod etiam in actu, non sit, Verbum deficiente peccato, non incarnandum. 100.2.C.
- In primo signo rationis quo Christus est prædestinatus, non est completa tota ratio prædestinationis. 152.1.E. 1.A.
- Christus causa exemplaris & finalis prædestinationis aliorum. 142.2.B.
- Prædestinatus.
- Prædestinationis electio præcepit in Deo permissionem peccati. 149.1.C.
- Nullus prædestinatus mereri potuit tota suam prædestinationem. 146.1.B.
- Prædestinatus non datur gratia propter merita, sed ut illa habeant. 252.1.A.
- Causa salutis prædestinationis incarnatio, non vero medium. 655.1.B.
- PRÆDICATVM includens imperfectionem repugnantem est quod est per se tale, non potest de ipso duci per participationem. 722.2.A.
- Principes interdum suis legibus obligatur. 665.2.C.
- Prioritas & Prior.
- Prioritas rei, vel rationis, latius pates quam independentia. 133.2.B.
- Prioritas naturae, & ea à qua aliquid non conuerit, subtiliter consequentia, diversa. ibidem.
- Prophetia.
- Ante Christum plurimæ post ipsum nulla, omnes enim per ipsum & in ipso impletæ. 8.1.D. 22.1.B.
- Sæpe effectus explicat prophetiam. 10.1.B.
- Quid sit, & in quo à fide distinguatur. 382.2.D.E.
- Vnde eius perfectio sumenda. 383.1.A.
- Propheta verè fuit Christus, & plus quam Prophetæ. 282.1.A. 383.2.B.
- Habuit prophetæ donum permanenter. 382.2.C.D. 382.2.B.
- Prudentia.
- Avicula est aliarum virtutum, in practica cognitione consistens. 469.2.E.
- Fuit in anima Christi ab instanti sua creationis. 470.1.A.
- Pulchritudo.
- Ex quibus consurgat. 828.2.C.
- Cum modestia coniuncta quemcumque maxime ornat. 529.1.A.
- Fuit perfectissimo modo in Christo. 528.1.E.
- Q.
- Qualitas.
- Qualitas nulla creatæ esse potest causa principalis miraculorum, immo nec natura sua ad illa efficientia instrumentum. 482.2.A. B. 484.1.E. 490.1.C.
- Qualitas corporæ non potest efficere naturali via sua formas spirituales. 490.2.B. Nec spirituali habet naturale proportionem aut habitudinem ad corpus. ibidem.
- R.
- Regnum temporale Christi.
- Christus non fuit rex temporis Iudeorum, nec habuit aliquid ad illud. 709.1.A.B.
- Habuit in universum orbem dominium temporis; indirectum. ibid. 2.E.

Eccc Relatio,

Index Rerum.

- Relatio, Relatio diuina.
- Relationis existentia nihil aliud est, quam actualis entitas relationis. 275.2. A.
- Relatio diuina, licet unum constitutas cum essentia, non tamen per illum essentia existit. 278.1. B.
- Dicit perfectionem infinitam in suo genere, non tamen simpliciter. 278.2. E. 289.2. E. 294.1. A.
- Includit subessentiam relationem. 294.1. A.
- Non sunt de conceptu essentia, bene tamen essentia de conceptu ipsorum. 76.2. D. 279.1. E.
- Cur terminare posse unum hypotheticam, non visionem beatitudinam. 290.1. A.
- Relationes accidentales habent inesse, divina subsistere. 282.1. A.B.
- Relationis humanitatis ad Verbum, quod fundamentum. 221.1. C. 2. C. 222.1. B.
- Relatio uniois a est à relatio unitatis. 222.1. D.
- Relatio similitudinis vel equalitatis inter diuinis personas rationis est. ibid. 2. A.
- Quae relationes predicamentales admittit, realem ex parte humana, ad Verbum admittit necesse est. 223.1. B.
- Relatio realis creatabat distinctam existentiam ab existentia subiecti. 222.2. D. E.
- Relatio non potest esse subsistendi ratio. 183.2. B.
- Relatio nisi inter Deum & creaturas quales sunt. 204.2. C.
- Religio.
- Et erga Deum versetur, cur non virtus Theologica. 757.2. C.D.
- Semper respicit aliquid creatum ut proximam materiam. 763.2. B.
- Actus aliarum virtutum à religione, in quantum assumuntur ad exhibendum Deo honorem, induunt rationem adoracionis. 759.1. 5.
- Eadem est virtus religionis, qua etiam propter diuinos titulos Deum adorat & colit. 769.1. A.
- Omnis actus à religione procedens, dicitur continere cultum latriae. 783.2. E. Non tamen est necesse quod semper dirigatur in rem intellectualem. 821.1. A.
- Non solum impletio, sed & ipsa emissio voti, est actus religionis. 765.1. C.
- Reliquiae Sanctorum.
- Eis veneratio debita. 826.2. C.D.
- Veneratio Ecclesie Romanae, & aliarum, erga sanctorum reliquias. ibid. 1. E. & 827.1. A. & seq.
- Varia miracula eorum virtutes facta. 827.2. A.
- Solum adorantur propriezatem dignitatem, quam ex habitudine ad personas quorum fuere, participant. 828.2. D.
- Ut coniuncta personae, & eadem, qua ipsa adoratio colli possunt. ibid. E. & 829.1. A. Imo & scilicet adoratio inferiori & respectu, ibidem. 829.1. A.
- Hic reliquiarum cultus quilibet religiosus ibidem. B.
- Earum venditio summa. ibidem. D.
- Ut reliquia aliqua publice ad Ecclesiam colantur, quid necessarium. ibidem. E. Quid, ut priuata. ibidem. 2. C.
- Quomodo a solute & sine condicione adorari possint. ibidem. A.
- Corpus eiusdem sancti cui in duobus locis esse aliquando existimat. ibid.
- Sanctorum reliquias priuationem possunt secum devotionis gratia portare licitum ac pium. ibid. E. & 830.1. A.
- Remissio peccati.
- Ad obtinendam remissionem peccati extra sacramentum, necessaria est dilectio Dei si per omnia. 90.2. B.
- Est per aliquam formam inherentem, nec de facto confertur, nisi per infusionem gratiae & insitum. 100.2. B.D. Possunt tamen de potentia absoluta ab inuicem separari. 103.1. B.
- Absolute loquendo gratia datur, est peccator imperfecte satisfactus. at. 106.1. A. 108.2. D. 111.2. B.
- Non est à Christo ut operante per voluntatem humanam, sed à solo Deo. 483.2. E.
- Remissio peccatorum in purgatorio, si per indulgentias, vel per viam satisfactionis, ex meritis Christi est, scilicet si per condignam satisfactionem. 646.2. B.
- S.
- Sacerdos, Sacerdotium, Christus
- Sacerdos.
- Dicit essentialem ordinem ad sacrificij oblationem, vel ad altare, sibi maxime proprium. 698.1. C.
- Qui sacerdotes, & quale sacerdotium in legem nature. 706.1. B.
- Christus verè & propriè sacerdos. 698.2. B. Non ut Deus, sed ut homo, vel ut Deus homo. 698.2. B.C. 699.1. A. ibid. 1. B.
- Seipsum in sacrificium oblitus & qualiter hoc oblatio ab oblatione Mari viri differat. ibidem. 699.1. C.D.
- Quo p[ro]cl[us] sacerdos & victimam dicendus. 700.1. C.
- Christi sacerdotium diversa & longe perfectior ratione quam sacerdotium legi noue: veteris & nature, quae sacerdotia in uicem comparantur. 701.2. E. 700.2. A.
- Dicit solam potestatem & dignitatem convenientem naturae ratione uniois, characterem, vel aliam qualitatem nullam ponit. 700.2. A. B. In suo verogencore importat infinitam quendam dignitatem. 701.2. D.
- Christus sacerdos in eternum secundum ordinem Melchisedit, in ratione representati, & representantis. 704.1. C. Non secundum ordinem Aaron. 705.2. B.C.
- Sacramenta.
- Qua ratione ex latere Ch[risti] i[ps]i profluerint. 627.2. B.
- Organum sunt per quae merita Christi nobis applicantur. 644.1. C.
- Quinque sacramentorum effectus premium est in rituorum Christi. ibidem.
- In lege Euangelica cultus sacerdotiorum adoracionem latravit. 700.1. E. 2. A.
- Sacrificium.
- Varii huius nominis acceptiores. 698.1. Q.E.
- Quod propriè sacrificium dicitur ibidem.
- Solus Dei proprium. 770.1. E. Christo enim ratione humanitatis non offeritur. 778.1. C.
- Est essentialem adoratio. 770.2. A.
- Sacrificia quae inter se essent aliter distinguuntur, sicut religione imperantur, solum materialiter differunt, in ratione diuini cultus. 769.2. D. E.
- Sanctificatio, & Sanctus.
- Sanctificationis nomine quid intelligendum. 320.1. D.
- Sanctum, iustum, & gratum Deo esse quicunque includat. 339.2. B.
- Christi sanctificatio duo dicit. 362.1. A.
- Sanguis. Sanguis Christi.
- Non est pars corporis humani, neque informatur anima. 330.2. E.
- Sanguinis officia in animali. 333.2. D.
- Futurus est in corporibus resurgentium. 322.1. B.
- Sanguinem assumpit Verbum, & propera quare ratione. 332.1. A. 333.2. A. D.
- Tutus sanguis qui fuit in Christo, etiam in passione Iesu, unitus fuit verbo. 333.1. B.
- Vnaeius gutta sufficiens premium nostrae redemptiois, & qualiter. 39.2. E. 47.1. A.
- Habuit infinitum valorem, & unde. 332.1. B.C.
- Non necesse est in resurrectione assumptus omnem sanguinem quoniam habuit in vita. 334.2. A.
- Sanhedrin concilium Hebreorum quale & unde duxit virginem. 6.1. E. In eo primarii iudices fuerunt ex Tribu Iuda. 7.2. B.
- Extinctum est ab Herode. ibidem. C.
- Satisfac-

Index Rerum.

- Satisfactio.
 In quo formaliter confusat. 78.2.C.
 In quo à restitutione diffusat. 57.2.C. 66.1.B. 78.2.C.
 In quo amerito. 73.2.D.
 Conditiones ad satisfactiōnem requiri. ibid. m. 74. A. satisfactiōnē acceptatio quid. & ad quid necessaria. 65.2.D.
 Acceptatio Dei necessaria est in omni satisfactiōne ipsi facta. 66.2.D. 100.1.E. 116.1.A. Qualiter vero cum aliū satisfactiōne requiri. 68.1.A. B. 100.1.A.
 Satisfactiōne duplex modus. 66.1.A.
 Satisfactiōne pro peccato sit proprie à Deo ut Deus. 60.1.B.
 Nec inter aequali fieri, neque a ipso offendente necessaria est. 74.1.B.2.A.
 Qualiter non fundetur in gratia offensi. 75.1.D.
 Qualiter fieri ex boni creatoris, vel ab illo acceptis non derogat ratione iustitiae. ibid. 76.1.B.
 Qualiter fieri debet ex bonis aliis indebitis. 79.1.B.
 Satisfactiōne pura creature unde habet non posse ad aquari, nec ex iustitia reddere aqua pro offensa. 81.1.A. 85.2.A. 105.2.A.
 Ad satisfactiōnem maior valor requiritur quam ad meritum. 103.2.D.
 Viribus naturae non potest homo satisfacere pro veniali, licet ex gratia posse, non tamen ex rigore iustitiae, nec tam ex aucte in Christus. 112.1.D. 12.2.B. 12.2.C.
 Satisfactiōnem nostram fundari in meritis Christi quid sit. 116.1.B. & qualiter satisfactiōne Christi nostra dici possit. ibid. D.
 Non satisfacimus ex rigore iustitiae, licet d. beat ex iustitia acceptari nostra. satisfactiōne. ibid.
 Satisfactiōne valor qualiter ex dignitate personae sumatur. 38.1.A. 40.1.D.
 Valor satisfactiōnis Christi infinitus ex infinita persona de sumptu. 40.1.B. 44.1.E. & 2.A.
 Scientia, scientia Dei, & Christi.
 De singularibus viris de Deo & Christo dari potest. 2.2.B. C.
 Scientia obiectum duplex, materiale, & formale. 44.2.C.
 Per inventionem comparata, ab ea que per doctrinam, qualiter differat. 468.2.B.
 Scientia simplicis intelligentie & visionis vnde distinguuntur. 127.1.D. E.
 Scientia visionis & conditionata quid sint, & quomodo distinguuntur. 119.2.B.
 Conditionata sit in Deo ante omnem operationem voluntatis. 145.2.B. omnemque actum ad praedestinationem pertinentem. 648.2.C.
 Non praeconoscitur per eam peccatum, antequam sit permisum. 149.2.B.
 Non vocatur simpliciter scientia futurorum. 119.2.D.
 Ad scientiam simplicis intelligentie pertinet, & quam necessaria. 127.1.D. ibid. 2.D. 598.1.A.
 Scientia conditionata merito non est ratio eligendi praedestinationis, sed tantum conditio. 128.2.D.
 Potuit eam Deus communicare anime Christi. 443.2.C. sub merito autem non potuit caedere. 648.2.C.
 Eam D. Thomas admittit. 168.1.E.
 Omnis scientia futurorum contingentium habet in seipso indifferenter quamdam ex parte obiectorum, sine reali variacione. 163.2.D.
 Scientia infusa dupliciter dici potest; idem quod indita. 416.1.D. Triplete infunditur. 454.2.E.
 Non est scilicet una simplex qualitas. 457.2.A. 463.1.C.
 Quid quo d habitum a datur. 464.1.E.
 Varios & multiplices actus habet. 457.1.A.
 Christi anima per increasam scientiam nibil scilicet. 410.2.C. D.
 411.1.A.
 Christus habuit scientiam connaturalem animae humanae, & quam. 419.1.D. 2.B.
 Beata & naturalis in Christi anima que, & quanta. ibidem. C.
 Habuit item infusam habitualem, ab illis distinctam, ab in-
- stanti sue creationis. 420.1.B. 6.2.D. 455.1.A. quin cū aquifata & confundatur. 468.2.B. & in quo ab ea differat. 445.1.C. D.
 Quae vi terminatur ad res naturales, perfectior & angelica ibi. E.
 Procedit à Deo solus ut autore gratiae. ibid. 2.A.
 Quo diffusat à scientia angelorum in effectibus cognoscendis. 451. C. D.
 Qualiter ea vix Christus potuerit cum coniunctione adphantasma. 456.1.E.
 Iuxta & capacitatim obedientia em ob illi infusa. 459.1.D.
 Per eam cognoscit omnes res naturales, quas angelii per species inditas. 444.2.E. & singularia, intendo eorum existentias.
 445.2.B. Cogitationes cordium. 446.2.C. D.
 Fatu a contingit. 447.1.A. res item praeeritas. 449.1.C. O-
 mnes creaturas supernaturales per proprias species, in proprio ge-
 nere. 449.2.A. E. Deum ipsum quod a unitate & attributa es-
 sentialia. 451.2.A. Imo & mysterium Trinitatis quantum ad
 an. & perfectius quam per fidem cognoscatur. ibid. 2.C. Non
 omnes autem effectus possibiles, cognoscere probatius est. ibid.
 1.E.
 Scientia beatæ animæ Christi eiusdem species, longe tamē perfe-
 cto ristone aliorum beatorum. 427.1.A.
 Potuit ei perfectior de potentia absoluta communicari. 440.2.D.
 Non impedit actu scientia in se. 455.2.E.
 Scientia acquisita animæ Christi eiusdem ratione cum connatu-
 rali animæ humanae. 467.2.A.
 Ea cognoscit res omnes materiales & immateriales, substantias &
 ac identias. ibid. 2.E.
 Scientia tota naturalis animæ Christi à principio creationis indi-
 ta. 469.1.C. D.
 Scientia experimentalis dupliciter in Christo, non tamen à prin-
 cipio creationis anima sed discursu temporis in ea profecta. 471
 1.C.
 Scientiam visionis habuit Christus respectu suorum actuum quin
 eius libertati derogat. 604.2.D.
 Sceptrum.
 Sceptrum apud Hebreos regiam postulat et designat. 5.1.E.
 Quomodo manserit in Tribu Iuda. ibid. 2.D.
 Scriptura.
 Scriptura cum agat de rebus nostra fidei, & regulariter, in omnibus
 proprietate intelligenda cum absurdum non sequitur. 58.1.B.
 Scriptura cōpēchēt omnem regulam infallibilem fidei. 118.2.E.
 Modus loquens & scriptura de fine & mortuo incarnationis expli-
 citatur. Cur raro explicat rationes consilij & voluntatis diuinae.
 155.2.E. & 156.1.A.
 Seruitus, & Christi seruitus.
 Seruitus alia naturalis, alia per peccatum contracta. 680.1.C.
 Seruitus relatio in postura habitudine consilii. 676.1.E.
 Relatio seruitus ad Deum in quo fundatur. ibid. 1.A.
 Negatio communicationis in bonis non est necessaria ad seruitu-
 tem, nec omnino carentia iuriis ad bona domini: sed qualiter.
 ibid. 1.E. 677.2.E. 688.1.A.
 Seruitus aliquid addit. supra obedientia subjectionem, & quid.
 684.1.B. C.
 Seruitus ad homines per adoptionem filiationem excluditur, que
 vero ad Deum, etiam cum naturali filiatione comparatur. 677.
 2.B. 685.2.C. D.
 Denominatio serui maxime à denominatione creature differt.
 686.1.E. 2.A.
- Christi seruitus.
 Christus ut homo est, & appellari proprio potest seruus Dei. 671.
 2.E. Ostenditur ex testamento veteri. 682.1.A. ex novo. ibid.
 2.B. ex Patribus. 674.2.E. Ratione fulcitur. a. 676.
 Qua certitudine tenendum. 679.1.B.
 Varia loca Sanctorum specialiter Damasceni de hoc exponuntur.
 a. 683.1.E.
 Christus in quantum homo, bene dicitur seruus sui ipsius, sine tali
 autem addito implicito vel explicito, nec sui, nec Dei, nec Pa-
 trius, aut Spiritus sancti. 683.2.D. 685.1.E.

Index Rerum.

- Sermo.
- Sermo scientia & sapientia que gratia fit, & quomodo Christo conuerterit. 383.2.E.
 Idem de sermonum interpretatione ostenditur. 384.1.E.
- Species.
- Necessaria est ad cognitionem intuituam. 446.1.A.
 Solum requiriatur ut esset tanquam instrumentum intellectus. 411.1.E. 520.1.D.
 Eadem infusa sufficit representare natum cum omnibus individuali: uno & infinita species sub uno genere. 446.1.B. 451.1.B.
 Species infusa Christo qualiter representauerint sanctissimam Trinitatem. 452.4.A.
 Species infusa Christo, non una sed plures sunt, & vniuersaliores connaturalibus intellectui humano, iusto & angelico. 459.1.C. D.2.A.D.
 Per illas infinita representantur. ibid.2.B.
 Species qua scientie, & qua experientie deseruunt in quo differant. 471.2.E.
- Species in Christo.
- Specie obiectum quale. 372.2.C.D.
 Christus non habuit actum spei de ari me beatitudine, secus degoria corporis, qui actum proprie a virtute spei elicetur. 372.2.E. & 373.2.A.
 Qualiter maneat in beato. ibid.2.A.
 Spei appetitus fui in Christo, sicut desperatio sensibilis. 547.1.A.
 Ese potest cum certitudine malifuturi. 551.1.C.
- Spiratio aeterna.
- Spiratio aeterna non constituit personam. 282.2.A.
 Non est accidens, licet alienat personis constitutio. 275.1.E.
- Spiritus Sanctus.
- Spiritus sanctus meus & quoniam conformat ad meum. 35.2.C.
 Nunquam dicitur minor Patre. 191.2.E.
 Vide Patr. aeternus.
- Subiectio, Subiectio Christi.
- Subiectio nomen quid impotest. 601.2.C.
 Legi Dei aeterna seu naturali Christus fuit subiectus, nulli alijs posse, licet id non repugnauerit. 666.1.E.
 Minor parte non potest dici nisi in quantum homo, subiectus vero sic. 663.2.B.C. 669.2.A. Non autem dicitur subiectus sibi, vel Verbo, nisi cum addito. 669.2.C.D.
- Substantia.
- Substantiam supernaturalem dari qua ratione repugnet. 503.2.E.
 Si Deus vniuersit hypostatic substanctia supernaturali, tale suppositum duplii titulo esse filius Dei naturalis, nullo adoptius. 723.2.C. ibid.1.C.
- Substantia.
- Substantia nomen quid significet. 276.2.B.
 Est modus per se existendi. 318.1.D. 278.1.B. 279.2.C.
 Substantia, suppositalitas & personalitas idem in creaturis. 278.1.A.
- Substantia a soluta quid. ibid.1.D.
- Substantia per se & multo minus Verbi, principium operandi non est, sed terminus naturae. 421.C.D.
- Substantia Verbi adequate & conuertibiliter est idem cum Verbo. ibid. D.F.
- Non est prior existentia proprie naturae, nec se habent ut potentia & actus. 209.1.A. est tamen modus existentie. 209.2.A. 226.1.E & 2.A.
 Non attinatur immidate ab aliquo agente, sed ex ipsa natura resultat, per actionem distingam, & separabilem a productua naturae. 211.1.A. 209.1.A.
- Non pertinet ad complementum humanae naturae, nec hominum ut homo est. 226.1.E.
- Substantia propria & modus unionis non opponuntur. 229.1.C.
 In Deo est una absolute quae formaliter est perfectio simpliciter 230.2.A.
- Substantia Verbi, cum non sit modus, qualiter vere cum creata
- natura componat. 231.1.C.
- Substantia aliquo modo causat accidentales perfectiones, unde in substantiis & accidentibus omnibus supponitur, & in Christi anima prius fuit unio ad illam, quam aliqua accidentia perfectio. 246.1.A. Estque conditio requisita ad accidentium substantiam: 355.2.D.
- Aboluta incommunicabilitate non est in Deo. 278.1.D. secu communicabilitate, que cum tribus relatuis quibus cum facere posse, in ipsiusque includitur intime, quatuorvarium numerum non conficit. 282.1.A. 283.2.C. 284.1.E.
- Quicquid in Deo communem substantiam, hypostatim intelligent. 280.B.C.
- Cur tres substantias potius quam tria esse, in Deo affirmatur. 282.1.A.
- Substantia relativa dat esse per se incommunicabilitate Divina, per se quam constituit, non natura, aut huic Deo. 282.2.D.E.
- Vtior terminus qualiter substantia repugnat. 284.1.B.C.
- Substantia & relatio qualiter in Deo idem. 302.2.A.
- Communicari potest, non communicata persona, ibidem.
- Substantia creata a cur per increatum supponi potest, non creata intellectio per increatum. 411.2.A.
- Substantia seu personalis, as natura creata non est de eius essentia. 585.1.D.E.
- Ab humanitate Christi separari potuit manente propria existentia. 587.1.A.B.
- Suppositum.
- Quid significet. 194.2.E.
- Quid supra naturam addat. 80.1.A. 226.1.D.
- Suppositi unitas maior quam natura ex materia & forma composita. 235.1.C.
- Creatum alienum naturam hypostatic nequit sustinere. 306.2.C.D.
- Suppositum & persona in Christo idem. 194.2.D.E.
- Res unum sed in duplex per conceptus partibile. ibid.2.C.D.
- T
- Templum.
- Posteriori instructura ignobilius, ob Christi Domini presentiam illustri reditum. 141.B.2.C.
- Illud in priori aduentu Christus ingressus, non in posteriori ibi.1.B. Ab Hode secundum templum constructum ibid.2.E.
- Templum in Ierusalem sub Cyro nchonatum, & altare creatum. 173.1.A.
- Consuetudo dicandi templo Sanctis quam antiqua & laudabilis. 773.2.C.D.
- Terminus.
- Te minima quo & ad quem incarnatione, vide Incarnatione, Theologia.
- Theologia tripliciter Deum considerat, in se, in creaturam, ut finis ultimum. 2.1.C.
- Consideratio de incarnatione ad Theologum quibus mediatis, ibid. D.
- Theologia quomodo vita & mortem Christi tractet. ibid.2.D.E.
- D.Thomas.
- D.Thomas preclarus itineris Theologici dux. 2.1.B.
- Mens. D.Thomas de interiori adoratione perpetua. 759.1.E. 764.1.B.
- Timor, Timor in Christo.
- Timoris donum in Christo & beato. 379.1.A.
- Timoris varijs modi. ibidem. 1.C.
- Timor reuerentialis & castus quid, & qualiter in Christo. 379. B. C. seq. 609.2.B.C.
- Deratione timoris quae fuga. 551.1.A.B.
- Timoris actus dupliciter habet potest ibidem. 1.C.
- Timor Christi malum quod est in morte. ibid.2.B.
- Malum fia, ita sed non honestabile, potest esse timoris obicitum. 552.1.A.
- Trinitas.
- Trinitati mysterium in quo consistat. 278.1.D.
- Natura

Index Rerum.

- Prostrata est fundamentum. 269. 2. C.
 Nihilius mysterium incarnatione. 25. 2. C.
 Trinitatis persona sunt idem in natura maiori unitate, quam quae hypothetice vniuntur, licet ipse non vniuntur. 197. 1. C. 233.
 2. D.
 Trinitatis opera ad extra induit. 242. 2. A.
 Est causa efficientis principius gratiae. ibid. 1. D.
 Nomini qui est, conuenit Trinitatis vnius existentie. 270.
 1. B. C.
 Trinitas non habet propriam efficientiam supra personam Verbi.
 243. 1. B. C.
 Trinitas non est incarnata. 289. 2. C. Est tamen speciali modo in humanitate. ibid. 291. 1. B. C. & seq.
 Trinitas est infinita simpliciter, & qualiter eius persona: & unde. 278. 2. C.
 In Trinitate non multiplicantur concreta nisi multiplicatus formis. 281. 1. D. E.
 Unaquaque persona est Deus, & omnes tres vnius tantum Dei. 305. 1. A. B. 316. 2. B. Non tamen omnes tres vnius simpliciter. 279. 2. C. D.
 Trinitatis mysterium omnius occultum: incarnationis etiam notum ipsis solis Trinitatis. 422. 1. A.
 Predicataqua conuenientur Deo ab aeterno communia sunt rationes Trinitatis, secundum quae per naturam assumptam. 564. 2. E.
 Trinitas. Trinitas in Christo.
 Trinitas obiectum quod. 549. 2. A.
 In Christo trinitas est rationes sui & aliorum in utraque portione voluntatis. ibid. 609. D.
 Trinitas & gaudium simili in Christo auerunt, & qualiter, miraculose rami. 611. 1. A. E. 2. C.
 V
 Vbi quietari.
 Vbi quietarum error & absurditas; & falsa fundamenta. 530.
 2. D. E.
 Huiusmodi quietatem repugnare in creato est. 531. 2. E.
 Alius error Vbi quietarum deidomatum communicatione refellitur. 2. A. C. 556. 1. C.
 Veneratio & cultus idem sere quod honor significant, & eodem modo se habent ad gloriam. 756. 1. C.
 Verbum diuinum.
 Verbum per incarnationem sine sua potestate diminutione vel augeamento factum est potens ad redimentum hominem. 30. 1. E.
 Per se ipsum & secundum totam suam infinitatem est vnius humanitatis. 45. 1. E.
 Verbum in se persona simplex est, Verbum incarnatum compositum. 183. 1. A.
 Verbum, v. l. diuinitas pars Christi: dici non potest. ibid. 2. E.
 Verbum cur in antiquis apparitionibus singulariter representatum fuerit. 194. 1. E.
 Verbi causalitas ad extra etiam in humanitatem, est tantum effectus & communis omnibus diuinis personis. 209. 2. C.
 Inter Verbum & naturam humanam est proprie, non natura, sed obedientia. 231. 1. B.
 Cur ex his si vnum per se, non ex substantia & accidente. ibid.
 Verbum quomodo magis sit in Patre, quam humanitas in Verbo. 233. 2. E.
 Verbi sola persona ex diuinis incarnata est, & naturam humanam assumptis. 289. 1. A.
 Cur inter alias ipsam incarnata conuenientius. ibid. 1. B.
 Primo & per se terminat humanitatem per proprietatem relationam. 292. 1. C.
 Si plures asumeret humanitates, diceretur vnum homo, non plures. 506. 1. A.
 Verbum si dimitteret humanitatem, & eam Pater asumeret, est idem homo, licet non ex una persona. ibid. 2. A.
 Licet ex se infinitam & distinctionem conferre posset, tamen unicuique conferit iuxta modum suum. 361. 2. B.
 Verbum vnum ut sic, non habet ratione vniuersitatem specialem in
- fluxum physicum in actiones humanitatis. 477. 2. C.
 Verbum factus est Deus, propositio falsa est, etiam per communicationem idiomatum. 569. 1. D.
 Verbum per communicationem idiomatum, creatu dicu non potest. 573. 2. E.
 Verbum vere generatum & natum ex Virgine dicitur. 587. 2. C.
 Vide Christus, Filius, Incarnationis, Assumptio
 Viator & compr. henr. simil Christus fuit. 554. 2. A.
 Virtus, Virtus Christi.
 Virtus heroic a communis in quod differat. 370. 2. E.
 Virtutes morales duplices sunt, per se infusa, & acquisita. 373.
 2. E.
 Omnes in beatis manent. 375. 1. C.
 Una aliarum actus imperare potest, etiam Theologiarum. 761. 2. C.
 Virtus creata in Christo nulla est, qua non posset esse, in pura creatura. 62. 2. C.
 Virtutes que nullam imperfectionem continent simpliciter Christus habuit in gradu beatorum. 370. 2. E. 476. 1. B. C.
 Virtutes omnes morales anima Christi in sua creationis instanti infusa sunt, sine imperfectionibus que prestatum supponuntur. 374. 1. A.
 Morales ex suo genere acquisitas Christus habere potuit. 375. 1. B.
 Habuit illas infusas sine vilo imperfectionis genere ab instanti conoptionis. ibid. 1. C. 2. A.
 Virga apud Hebreos regiam potestatem significat. 5. 1. D.
 Visio beata.
 In quo excedat vniuersitatem hypotheticam. 237. 2. C.
 Non potest esse infinita ex parte creaturae, & cur. 333. 2. A. B.
 Estratio cognoscendi creaturas, cum in Deo videtur. 434. 2. D.
 Una creatura in Deo vidi, non necessario omnes videntur. ibid. 2. E.
 Visio omnium effectuum possibilium non est infinita extensio. 436. 2. D. Nec necessario intensio. 338. 1. D.
 Non extenditur ad plura oculata per aliquod augmentum quod in se recipiat. 436. 2. D. 338. 1. B.
 Per eandem inservientem unitatem tanta vel tanta perfectione, representatur Deus, & haec illae creaturae. 337. 2. E.
 Vnde prouentus in visione representari plures vel pauciores creaturas. 338. 1. D.
 Visio creatura omnium possibilium in Deo impossibilis. 339. 1. B.
 Ad hoc requiri infinitam visionem qualiter verum. 339. 2. B.
 Visione finita videt Christus infinita in Verbo. 443. 1. C.
 Visio beata non est similis modo ob ectinam, sed ratio & cognoscendi, potestque videri non vidi Deo. 450. 1. B.
 Vngues, dentes, & capitis assumptos suisse secundum hypothesim, probabilitus. 335. 1. D.
 Vno, Vno hypostatica.
 Conueniens fuit Dei bonitati. 22. 2. D.
 Non debuit communicari multis. ibid. E.
 Ex parte humanitatis finitum quid. 45. 1. E.
 Vnus in persona est ita persona alius vnius, & nouam personam non constitutus, distinctam ab ea cuius est vno. 179. 2. E.
 Cur in persona & non in natura facta sit. 180. 2. E. 194. 2. C.
 Vno secundum substantiam demonstratur esse substantialis. 194. 2. A.
 Vniuersum factum est in hypostasi est eam talem est, ut ex ea resulteret una hypostasis Christi dupli in natura substantis. 188. 2. D.
 Vniuersus terminus non fuit natura ex diuinitate & humanitate conflata. 191. 1. A.
 Resultans ex vniuersitate fuit compositum ex natura creatu & personae in creatu. 200. 2. E.
 Vno hypostatica si relatio inter has duas naturas secundum quod conuenient in una persona. 202. 2. A.
 Vno, assumptio, humanatio, & incarnatione quomodo differant. 201. 2. B. 205. 1. A.
 Vno humanitatis ad Verbum non est creatio. 211. 2. A.
 Est tamen creatione quaestus complementum. 346. 2. C.
 Per vniuersum factum est in humanitate quidam substantialis mo

Index Locorum.

- dus qui necessario desineret esse. *scia à Verbo separaretur.* 217.
 2. E. 2. A.
 Vno humanitatis ad Verbam est omnino idem cum dependentia à
 Verbo. 224. 1. A. & sequenti.
 Nihil reale ponit in Verbo. 249. 1. E. 2. A.
 Magis perfectus creatam naturam quam p. opria subsistentia. 251.
 1. D.
 Omni ratione maior, & perfectissimum opus gratia. 234. 2. C. &
 seq. 236. 1. A.
 Ab ratione per gratiam, & beatifica in quo differat. *ibid.* 2. B. C.
 & 37. 2. B.
 Simpliciter dicenda supernaturale, magis quam gratia, & visio
 beat. 237. 1. E. & qualibet alia res supernaturale. 46. 1. C.
 Cum sū ipsa gratia quo modo facta per gratiam. 238. 2. B. 239.
 1. A.
 Vno omnis creatura ad Deum est a incidentalis, praterquam in
 Christo. 291. 1. A.
 Vno hypothetica non est facta ad subsistentiam essentiale. 292.
 2. A. B.
 Nequit tamen intelligi sine aliqua subsistentia. 303. 2. A. & primo
 ac per se ad illam terminatur. 320. 1. C.
 Nulla facta est praterquam in Verbo. 308. 2. D.
 Ex partialibus modis vniuersi corporis & animae sive rituali hoc,
 & materiali illo constat. 352. 1. C.
 Ipsa non vnitur hypothetice, sed est ratio qua aliud vnitur. 353.
 1. E.
 Non tantum in anima & corpore, sed in ipsa hum. nitate com-
 posita facta. *ibid.* 2. D.
 Solum confert dignitatem personalis, non pulchritudinem quam
 gratia habitualis. 362. 1. D.
 Non est principium physi. um à quo habitualis gratia physi. e-
 diam. 366. 2. & 368. 2. E.
 Eleuat, & nobilitat quidquid illi coniungitur, iuxta cuiusvis ca-
 pacitatem. 393. 1. C.
 Nec confundit naturas, nec proprietates earum. 412. 3. B.
 Formaliter & per se ipsum non constituit humanitatem in actu
 primo ad aliud supernaturale, sicut per modum instrumenti.
 413. 1. A.
 Vbiunque est, eadem est. 533.
 Cur amittit non posse, sicut habitualis. 540. 2. E.
 Nec diei potest adoptio. 743. 2. B. & quomodo in hoc ab infusione
 negatice accidentale difficit. *ibid.* 744. 2. A. per totam.
 Vnione vox quid significat. 2. 2. 1. E.
 Quo modu fieri queat. 205. 2. B.
 Vno reali non potest fieri nisi ad actualem entitatem, in qua in-
 trinsece includitur existentia. 209. 1. B.
 Vniuersam.
 Vniversi perfectio extruplici rerum ordine, natura gratia, & vni-
 nis hypothetica constat. 118. 2. D.
 Quibus ordinum magis ad vniuersi perfectionem necessarius.
 119. 1. A.
 Vniue. si creatio & gubernatio eo tendit ut numerus predestina-
 torum impleatur. 142. 1. C.
 Voluntas, Voluntas Christi, Volun-
 tas diuina.
 Voluntas cessat, cessante omni ratione vnlendi, non vero cessante
 vna si plures inuebant. 117. 2. D. 160. 1. D.
 Voluntas libera, diligere potest simul id quod magis, & minus
 perfectum est. & medium minus suu coniunctum eligere. 129.
 2. A.
 Voluntas potest ad idem obiectum ex pluribus totalibus moti-
 bus. 150. 1. D. E.
 Diffinita in rationem motuam & impulsuam voluntati.
 158. 1. A.
 Voluntas in motuum quot modis primum dici potest. 150. 1. E.
 Voluntas antecedens aequivalens conditionis; & ideo, non imple-
 tata conditione, potest non habere effectum. 162. 1. B. C.
 Voluntarium duplicitate dicuntur. 53. 1. A.
 Voluntas duplicitate dicitur libera, vel à coactione, vel à necessitate
 593. 2. B.
 Voluntatem licet Deus cogere non possit, potest tamen duobus mo-
 dis necessitatem, & quibus. 593. 2. E. 597. 2. E.
 Potest Deus ita regere aliquam voluntatem ut semper infalli-
 liter consentiat, quanum libere. 598. 1. A.
 Voluntas superioris quando habeat vim. 6. 3. 2. C.
 Voluntatem aliquam esse conformatum alteri variis modis accidit,
 sed duobus potestinum & quibus. 6. 6. 2. E.
 In voluntate ut natura est distinguere potest pars superior & infe-
 rior. 6. 6. 2. E.
 Voluntas apud Deum, quo sensu reputat profecto. 86. 2. C.
 Est principium omnium operum Dei in quocunq; cratime. 127. 1. C.
 In voluntate diuina illud est prius ratione quod est finis alterius
 & posterius quod est proprius aliud. 129. 1. D. 131. 2. E.
 Voluntas qua Deus vult finem, & media, ratione distinguuntur.
 129. 1. C.
 Ad eius perfectionem pertinet, ut eminentiori modo possit quid-
 quid humana, dū modo imperfectionē non includat. 131. 1. B. C.
 Potest libere velle obiecta creata sine sua mutatione. *ibid.* D.
 Non immediate facit mutationes in creaturā, sed solum applicat
 ad illas potentiam executiū. *ibid.* 2. B.
 Voluntas intentionis & executionis ratione distinguuntur in Deo.
 132. 1. A.
 Eadem voluntas Dei potest manere circa unum obiectum, sine a-
 liis ad quā modo terminatur. 134. 1. C.
 Nihil reale addit illi sacerdote ministratio eiusdem, sed solum re-
 spectum rationis. *ibid.* E.
 Quo modo fecit a voluntate imperfectione possit habere motuum pri-
 mum origine. 150. 2. B. C.
 Ita est communis rebus personis ut sit etiam cuiusque propria. 539.
 2. E.
 Voluntate diuina debet conformatiū humana, non e contra. 631. 2.
 A. B.
 Voluntas Christi in regēdo appetitum quo modo se habuerit. 544.
 1. D.
 Voluntas humana creata in Christo fuit. 593. 1. D.
 Qui in Christo posuerunt voluntatem vnam, Monothelitae fue-
 runt. 590. 2. C.
 Licet secundum aliquam rationem tristari potuerit, non tamen
 gaudio careat. 549. 2. C.
 Voluntatē contrarietas in Christo non fuit. 607. 1. C.
 Voluntates Christi quomodo non fuerint contraria, & qualiter
 in efficacitate differant. 612. 1. C. & 14. 1. A.
 Inter voluntatē Christi hum. vnam, quae vult est aciter quidquid
 Deus vult, & Beatorum idem voluntum, que sit dignissi-
 mo. 612. 2. D.
 Quando voluntas Christi etiam humana absolute & efficaciter
 aliquid volebat, semper implebatur: desiderium autem & in-
 efficaciter voluntas non idem. 613. 1. B. *ibid.* 2. E.

F I N I S.